

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-122-24

Druk nr 906

Warszawa, 12 grudnia 2024 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji służy stosowaniu rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1).”;

- 2) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej).”;

- 3) w art. 11 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Delegowany prokurator europejski w terminie wskazanym przez Prokuratora Generalnego przekazuje mu dane, o których mowa w § 1, dotyczące spraw, w których składał wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów.”;

- 4) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury oraz ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

„Art. 25a § 1. Przy powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury w celu umożliwienia wykonywania zadań delegowanych prokuratorów europejskich można utworzyć biuro delegowanego prokuratora europejskiego.

§ 2. Powszechna jednostka organizacyjna prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, zapewnia delegowanym prokuratorom europejskim pomieszczenia, środki finansowe i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji, dostęp do aktów prawnych i orzecznictwa, a także obsługę biurową w zakresie, w jakim obsługa ta nie zostaje zapewniona przez Prokuraturę Europejską.”;

- 5) po art. 35 dodaje się art. 35a w brzmieniu:

„Art. 35a. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości, mając na względzie ustalony na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 podział kompetencji, potrzebę zapewnienia sprawności ich postępowań oraz skutecznego zwalczania przestępczości.”;

- 6) po art. 55 dodaje się art. 55a w brzmieniu:

„Art. 55a. Działalność biur delegowanych prokuratorów europejskich w zakresie, w jakim nie jest ona finansowana przez Prokuraturę Europejską, w tym w zakresie wynagrodzeń, o których mowa w art. 95b § 5, jest finansowana ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.”;

- 7) w art. 57 po § 3b dodaje się §3c i 3d w brzmieniu:

„§ 3c. Jeżeli zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 30 ust. 5 rozporządzenia, prokurator Prokuratury Europejskiej prowadzący lub nadzorujący postępowanie europejskie, o którym mowa w art. 577a pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, 1222 i 1248) (postępowanie europejskie), jak również inne postępowanie co do przestępstw pozostających we właściwości Prokuratury Europejskiej, może zwrócić się do Prokuratora Generalnego o zainicjowanie czynności, o których mowa w § 3. Prokurator Generalny w przypadku spełnienia ustawowych przesłanek stosowania czynności, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt e lub f rozporządzenia 2017/1939, uwzględnia żądanie, a może je uwzględnić w odniesieniu do innych czynności.

§ 3d. Udostępnienie przekazanych materiałów uzyskanych w wyniku czynności zainicjowanych na podstawie § 3c następuje w kancelarii tajnej obsługującej biuro

delegowanego prokuratora europejskiego. Materiały są udostępniane prokuratorowi Prokuratury Europejskiej prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie, w którym wystąpiono z żądaniem na podstawie § 3c, oraz Prokuratorowi Generalnemu.”;

8) po art. 95 dodaje się art. 95a–95f w brzmieniu:

„Art. 95a. § 1. Kandydaci na prokuratorów Prokuratury Europejskiej są wyłaniani spośród prokuratorów w drodze konkursu na prokuratora europejskiego i konkursu na delegowanego prokuratora europejskiego. Sposób i tryb przeprowadzenia konkursów określa Prokurator Generalny w drodze zarządzenia.

§ 2. Prokurator Generalny wskazuje kandydatów na prokuratora europejskiego na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939.

§ 3. Prokurator Generalny wskazuje kandydatów na delegowanych prokuratorów europejskich na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939.

§ 4. Z dniem powołania prokuratora na urząd prokuratora europejskiego jego prawa i obowiązki służbowe związane z powierzonymi zadaniami realizowanymi w ramach powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury ulegają zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu.

§ 5. Z dniem powołania prokuratora na urząd delegowanego prokuratora europejskiego Prokurator Generalny wskazuje biuro delegowanego prokuratora europejskiego, w którym będzie on pełnił obowiązki.

§ 6. Delegowany prokurator europejski może zostać odwołany za trzymiesięcznym wypowiedzeniem w trybie art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939.

§ 7. Do delegowanego prokuratora europejskiego stosuje się odpowiednio przepisy art. 109 i art. 114 oraz przepisy wydane na podstawie art. 112 w zakresie, w jakim należności te nie są pokrywane przez Prokuraturę Europejską.

Art. 95b. § 1. Prokurator Prokuratury Europejskiej w okresie sprawowania urzędu zachowuje stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, z tym że świadczy pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej.

§ 2. Do prokuratora europejskiego nie stosuje się przepisów art. 97 § 2, art. 103 § 1 i 4–6, art. 115–119 oraz art. 127 § 1 w odniesieniu do art. 94d–94g ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334).

§ 3. Okres sprawowania urzędu prokuratora Prokuratury Europejskiej wlicza się do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, stawka wynagrodzenia,

wymiar dodatku za długoletnią pracę, wymiar gratyfikacji jubileuszowej i odprawy pośmiertnej.

§ 4. Prokuratorowi Prokuratury Europejskiej nie przysługuje wynagrodzenie wypłacane przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury, w tym dodatkowe wynagrodzenie roczne, z zastrzeżeniem § 5.

§ 5. Jeżeli wysokość miesięcznego wynagrodzenia wypłacanego przez Prokuraturę Europejską jest niższa od wynagrodzenia, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, obliczonego z uwzględnieniem § 3 w oparciu o art. 124 (wynagrodzenie krajowe), wypłaca mu się wynagrodzenie wyrównawcze stanowiące różnicę między wynagrodzeniem krajowym a wynagrodzeniem wypłacanym przez Prokuraturę Europejską.

§ 6. Prokuratorowi europejskiemu przysługuje wyłącznie urlop przewidziany dla pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej w rozumieniu art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939. Decyzję w przedmiocie urlopu delegowanego prokuratora europejskiego podejmuje właściwy organ Prokuratury Europejskiej.

§ 7. Należności przysługujące prokuratorowi Prokuratury Europejskiej wynikające z tytułu pozostawania prokuratorem powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury wypłaca kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury. Należności, o których mowa w art. 109 i art. 114, wypłaca delegowanemu prokuratorowi europejskiemu kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, gdzie delegowany prokurator europejski pełni obowiązki.

§ 8. Jako podstawę naliczenia należności przysługujących prokuratorowi Prokuratury Europejskiej z tytułu pozostawania prokuratorem powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, w przypadku gdy podstawę ich naliczenia stanowi wynagrodzenie, przyjmuje się wynagrodzenie krajowe.

Art. 95c. § 1. Przy prowadzeniu postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 nie podlega on prokuratorom przełożonym określonym zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, nie wykonuje ich zarządzeń, poleceń, wytycznych ani innych decyzji, z wyłączeniem zarządzeń o charakterze organizacyjnym.

§ 2. Uprawnienia i obowiązki przełożonego w postępowaniu europejskim, w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939, a także pozostałe uprawnienia i obowiązki wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w związku z pełnieniem przez niego tego urzędu wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, w zakresie tam wskazanym.

§ 3. Uprawnienia i obowiązki prokuratora nadrzędnego wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu.

§ 4. Uprawnienia i obowiązki Prokuratora Generalnego w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, z wyłączeniem czynności Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 521 oraz w art. 564–568 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

§ 5. Do prokuratorów Prokuratury Europejskiej nie stosuje się:

- 1) art. 4, art. 5, art. 121 i art. 133;
- 2) art. 132 § 1 – w zakresie odnoszącym się do funkcji w Prokuraturze Europejskiej;
- 3) art. 7 § 7, art. 12, art. 139, art. 140 i art. 151 – w zakresie odnoszącym się do postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej.

§ 6. Do biur delegowanego prokuratora europejskiego nie stosuje się art. 30 i art. 191a.

Art. 95d. § 1. Przepisów art. 149 nie stosuje się do prokuratora europejskiego.

§ 2. Przełożonym, o którym mowa w art. 149, w odniesieniu do delegowanego prokuratora europejskiego jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.

§ 3. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego oraz wymierzenie kary, o której mowa w art. 149 § 1, wobec delegowanego prokuratora europejskiego może nastąpić po spełnieniu warunków określonych w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939.

§ 4. Postępowanie dyscyplinarne wobec prokuratora europejskiego, w razie wszczęcia, ulega zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu; art. 104 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17 i 1228) stosuje się odpowiednio.

Art. 95e. Prokurator Prokuratury Europejskiej wykonuje wyłącznie zadania wynikające z rozporządzenia 2017/1939.

Art. 95f. Prokurator Generalny jest organem właściwym do podjęcia czynności określonych w art. 13 ust. 2 oraz art. 17 ust. 4 i 5 rozporządzenia 2017/1939.”;

- 9) w art. 104 w § 4 po wyrazach „prokuratorzy regionalni,” dodaje się wyrazy „prokuratorzy Prokuratury Europejskiej,”;
- 10) w art. 135:
 - a) w § 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) Prokuratury Europejskiej – niezwłocznie zawiadamia się Prokuratora Krajowego i Europejskiego Prokuratora Generalnego,”
 - b) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Uchwałę doręcza się niezwłocznie wnioskodawcy, prokuratorowi, którego dotyczy wniosek, i rzecznikowi dyscyplinarnemu, a w sprawach dotyczących prokuratora Prokuratury Europejskiej – również Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, 1222 i 1248) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule ustawy dodaje się odnośnik nr 2 w brzmieniu:

„²⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji służy stosowaniu rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1).”;
- 2) po dziale XII dodaje się dział XIIa w brzmieniu:

„DZIAŁ XIIA

Współpraca z Prokuraturą Europejską

Art. 577a. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o:

- 1) postępowaniu europejskim – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r.

wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”;

- 2) postępowaniu krajowym – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.

Art. 577b. § 1. Organem właściwym do wydania:

- 1) opinii w przedmiocie przejęcia postępowania, o której mowa w art. 27 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939,
- 2) zgody, o której mowa w art. 25 ust. 4 i art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939

– jest Prokurator Krajowy.

§ 2. Organem właściwym do:

- 1) przeprowadzenia konsultacji przewidzianych w art. 39 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939,
- 2) wydania opinii, o której mowa w art. 25 ust. 2 i 3 oraz art. 40 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia 2017/1939,
- 3) złożenia wniosku, o którym mowa w art. 34 ust. 6 i art. 91 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1939

– jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, a jeśli sprawa nie była dotychczas prowadzona przez powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury – Prokurator Krajowy.

§ 3. Spór o właściwość, o którym mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939, rozstrzyga Prokurator Generalny. Na postanowienie Prokuratora Generalnego przysługuje zażalenie prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, jeżeli rozstrzygnięcie sporu wymaga wykładni art. 22 lub art. 25 rozporządzenia 2017/1939. Zażalenie wnosi się do sądu okręgowego właściwego miejscowo dla siedziby powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego uczestniczącego w sporze.

Art. 577c. § 1. Do czasu trwania postępowania krajowego nie wlicza się czasu trwania postępowania europejskiego.

§ 2. Dowody przeprowadzone w postępowaniu europejskim są dowodami w postępowaniu krajowym, chociażby czynności dowodowe były prowadzone w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub zgodnie z przepisami tego państwa, jeżeli

sposób przeprowadzenia czynności nie jest sprzeczny z zasadami porządku prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 577d. § 1. Policja i inne organy postępowania przygotowawczego przekazują niezwłocznie do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego informację o podejrzeniu popełnienia przestępstwa pozostającego we właściwości Prokuratury Europejskiej zgodnie z rozporządzeniem 2017/1939.

§ 2. Jeżeli po wszczęciu postępowania okaże się, że sprawa dotyczy przestępstwa pozostającego we właściwości Prokuratury Europejskiej zgodnie z rozporządzeniem 2017/1939, informację o sprawie Policja i inne właściwe organy przekazują niezwłocznie do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego.”;

3) w art. 615a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przepisy rozdziałów 62, 62c, 62d, 63, 65b, 65d i 67, a także przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/1805 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty (Dz. Urz. UE L 303 z 28.11.2018, str. 1) stosuje się odpowiednio do współpracy między sądami, prokuratorami i innymi organami procesowymi a Prokuraturą Europejską.”,

b) uchyla się § 2.

Art. 3. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 577) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji służy stosowaniu rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1).”;

2) w art. 11b ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Prokurator Krajowy może delegować urzędnika, za jego zgodą, do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w biurze delegowanego prokuratora europejskiego, a na wniosek Ministra Sprawiedliwości – do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, albo na czas nieokreślony.

2. Prokurator Krajowy może delegować urzędnika do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w biurze delegowanego prokuratora europejskiego, a na wniosek Ministra Sprawiedliwości – do Ministerstwa Sprawiedliwości, mających siedzibę w tej samej miejscowości, na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata. Delegowanie urzędnika może być powtórzone, bez jego zgody, nie wcześniej niż po upływie dwóch lat.”;

3) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niedopuszczalne jest delegowanie, bez zgody zainteresowanego, do prokuratury, biura delegowanego prokuratora europejskiego lub Ministerstwa Sprawiedliwości, mającego siedzibę w innej miejscowości, kobiety w ciąży lub urzędnika sprawującego opiekę nad dzieckiem w wieku do czternastu lat, a także w wypadkach, gdy stoją temu na przeszkodzie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika.”;

4) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W okresie delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury lub biura delegowanego prokuratora europejskiego urzędnik otrzymuje dodatek funkcyjny z tytułu delegowania.”;

5) po ust. 11 dodaje się ust. 11a w brzmieniu:

„11a. Świadczenia związane z delegowaniem urzędnika do biura delegowanego prokuratora europejskiego wypłaca jednostka organizacyjna prokuratury, z której urzędnik został delegowany.”;

6) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki delegowania urzędników do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury, biurze delegowanego prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości, wysokość dodatku funkcyjnego z tytułu delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz szczegółowe warunki i zakres świadczeń dodatkowych związanych z delegowaniem urzędników poza stałe miejsce pracy, mając na względzie poziom świadczeń przysługujących pracownikom państwowych jednostek sfery budżetowej odbywającym podróże służbowe oraz czasowo przenoszonym.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 146, 858, 1222, 1593 i 1615) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:
„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji służy stosowaniu rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1).”;
- 2) w art. 86 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 15, w zakresie, w jakim osobom tym nie wypłaca się wynagrodzenia z uwagi na sprawowanie urzędu delegowanego prokuratora europejskiego, opłaca ich pracodawca w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wysokości ostatniego wynagrodzenia przed objęciem tego urzędu;”.

Art. 5. Przepisu art. 95a § 1 zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się do naborów kandydatów na urząd prokuratora europejskiego i urząd delegowanego prokuratora europejskiego ogłoszonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 11b ust. 12 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11b ust. 12 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy ma na celu dostosowanie przepisów krajowych do rozwiązań zawartych w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1, z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, które umożliwią pełne funkcjonowanie organom Prokuratury Europejskiej, zwanej dalej „EPPO”, w Polsce.

Zgodnie z mechanizmem wzmocnionej współpracy określonym w art. 326–334 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864/2, z późn. zm.), zwanego dalej „TFUE”, grupa państw członkowskich Unii Europejskiej może podjąć współpracę w ramach danej dziedziny (z wyłączeniem tych zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji całej Unii Europejskiej). Po podjęciu wzmocnionej współpracy w danej dziedzinie nieuczestniczące państwa członkowskie mogą się do niej przyłączyć, notyfikując ten zamiar Komisji Europejskiej i Radzie Unii Europejskiej (art. 331 ust. 1 TFUE). W dniu 5 stycznia 2024 r. Polska skierowała do Przewodniczącej Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej notyfikację o zamiarze przystąpienia do Prokuratury Europejskiej.

Po analizie notyfikacji Komisja Europejska na podstawie art. 328 ust. 1 oraz art. 331 ust. 1 TFUE w dniu 29 lutego 2024 r. wydała decyzję 2024/807¹⁾ potwierdzającą udział Polski w EPPO i wskazała, że Prokuratura Europejska będzie prowadziła postępowania dotyczące przestępstw pozostających we właściwości EPPO, popełnionych w Polsce po 1 czerwca 2021 r. Polska stała się częścią EPPO z dniem wejścia w życie decyzji 2024/807 (tj. dnia 20 marca 2024 r.), a organy Prokuratury Europejskiej będą mogły rozpocząć działalność i dochodzenia w Polsce 20 dni po mianowaniu przez Radę Prokuratora Europejskiego z Polski.

Prokuratura Europejska to organ Unii Europejskiej, którego utworzenie zostało przewidziane w Traktacie Lizbońskim, a ostatecznie został powołany na podstawie rozporządzenia 2017/1939. We wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej aktualnie uczestniczą 22 państwa członkowskie. Pomijając Irlandię i Danię (które co do zasady nie biorą udziału w budowaniu traktatowej „unijnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości”), jedynymi państwami członkowskimi, które nie brały udziału w tej

¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2024/807 z dnia 29 lutego 2024 r. potwierdzająca uczestnictwo Polski we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L poz. 807).

współpracy, były: Polska, Węgry i Szwecja. Po notyfikacji złożonej przez Polskę Szwecja także zapowiedziała przystąpienie do Prokuratury Europejskiej.

Działalność Prokuratury Europejskiej zapewnia skuteczne, zsynchronizowane i jednolite ściganie przestępstw na szkodę budżetu UE. Przystępując do tej wzmocnionej formy współpracy, Polska, wspólnie z innymi krajami członkowskimi, będzie przyczyniać się na poziomie unijnym do efektywnego ścigania i zwalczania nadużyć finansowych na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej.

W praktyce działalność operacyjną Prokuratura Europejska rozpoczęła w dniu 1 czerwca 2021 r. W samym tylko 2022 r.²⁾ EPPO prowadziła 1117 postępowań przygotowawczych, w których łączna wartość szacowanych szkód wyniosła 14,1 mld EUR (z czego 47% szkód w kwocie 6,7 mld EUR miało związek z oszustwami dotyczącymi VAT). Spośród 1117 prowadzonych postępowań przygotowawczych 16,5% dotyczyło oszustw związanych z VAT, a 28,2% miało wymiar transgraniczny. Z kolei w trakcie prowadzonych postępowań przygotowawczych zamrożono kwoty wynoszące 359 mln EUR, co stanowi siedmiokrotność budżetu EPPO na 2022 r.

Prokuratura Europejska odpowiada za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń przeciwko sprawcom przestępstw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej. Do tej kategorii przestępstw należą przykładowo: transgraniczne oszustwa związane z podatkiem VAT, których łączna wartość szkody wynosi co najmniej 10 000 000 EUR, korupcja, która szkodzi interesom finansowym Unii Europejskiej, czy sprzeniewierzenie środków finansowych Unii Europejskiej przez urzędnika publicznego.

Prokuratura Europejska, kierowana przez Europejskiego Prokuratora Generalnego, składa się z dwóch poziomów: centrali – z siedzibą w Luksemburgu, którą tworzą prokuratorzy europejscy (z każdego państwa członkowskiego wyznacza się jednego prokuratora europejskiego), i z poziomu zdecentralizowanego (krajowego), tworzonego przez delegowanych prokuratorów europejskich.

Delegowani prokuratorzy europejscy to prokuratorzy z tego państwa członkowskiego działający w imieniu Prokuratury Europejskiej na terytorium swojego kraju. Oprócz przyznanych im na mocy ww. unijnego rozporządzenia 2017/1939 szczególnych uprawnień

²⁾ Sprawozdanie roczne EPPO 2022, Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2023 r. Prokuratura Europejska, 2023 r., ISBN 978-92-95230-11-8

i statusu mają oni takie same uprawnienia jak prokuratorzy krajowi. Tym samym delegowanymi prokuratorami europejskimi działającymi w imieniu Prokuratury Europejskiej w Polsce będą prokuratorzy polscy, którzy przy prowadzeniu śledztw będą nadal stosować prawo krajowe (polskie) oraz przepisy rozporządzenia 2017/1939 mające bezpośrednie zastosowanie. Również w ewentualnych postępowaniach przed sądami polskimi w sprawach, w których akt oskarżenia będzie wnoszony przez delegowanych prokuratorów europejskich, będzie stosowane prawo polskie i w uzupełniającym zakresie przepisy rozporządzenia 2017/1939. Dlatego też niniejszy projekt zawiera niezbędne przepisy odwołujące się odpowiednio do rozporządzenia 2017/1939, umożliwiające praktykom odpowiednie zastosowanie unijnych i krajowych norm prawnych.

Udział Polski w Prokuraturze Europejskiej sprawi, że ściganie przestępstw na szkodę europejskich – a zatem również polskich – podatników będzie skuteczniejsze. Dotychczas polskie organy ścigania współpracowały z Prokuraturą Europejską jedynie na poziomie technicznym, co nie zawsze umożliwiało kompleksowe przeprowadzenie postępowań w złożonych sprawach o wymiarze transgranicznym. Natomiast wielowątkowe postępowania, które dotyczą złożonych struktur przestępczych, wykorzystujących skomplikowane mechanizmy działania na terenie różnych państw członkowskich i państw trzecich, wymagają często koordynacji na poziomie unijnym. Przystąpienie Polski do Prokuratury Europejskiej ułatwi ściganie zorganizowanych grup przestępczych, w szczególności w zakresie przestępczości związanej z podatkiem od wartości dodanej (VAT) i PIF³⁾, które działają na terenie wielu państw członkowskich, i wzmocni pozycję państwa polskiego jako zaufanego partnera innych państw członkowskich w walce z nadużyciami finansowymi na szkodę UE. Przystąpienie Polski do EPPO usankcjonuje też jej pozycję jako beneficjenta środków finansowych pochodzących z budżetu UE, który w pełni gwarantuje ochronę unijnych interesów finansowych.

Mając na uwadze powyższe, ze względu na okoliczność, że rozporządzenie 2017/1939 jest stosowane bezpośrednio, projekt niniejszej ustawy zawiera punktowe i szczegółowe rozwiązania określające sposób realizacji zadań organów EPPO w Polsce, nieuregulowanych przez samo rozporządzenie 2017/1939.

³⁾ Przestępstwa na szkodę interesu finansowego UE w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii, w szczególności art. 3 i art. 4.

Zmiany w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze – art. 1 projektu

Art. 1a

Zgodnie z art. 4 i art. 5 rozporządzenia 2017/1939 Prokuratura Europejska jest właściwa do spraw dochodzenia, ścigania i stawiania przed sądem sprawców i współsprawców przestępstw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, stosując przepisy rozporządzenia oraz prawo państwa członkowskiego, którego delegowany prokurator europejski prowadzi sprawę.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 delegowani prokuratorzy europejscy mają takie same uprawnienia jak prokuratorzy krajowi, jeżeli chodzi o prowadzenie postępowań przygotowawczych, wnoszenie i popieranie oskarżeń oraz doprowadzenie do osądzenia sprawcy. Natomiast zgodnie z art. 28 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939, w przypadku podjęcia decyzji o prowadzeniu postępowania osobiście przez prokuratora europejskiego, państwa członkowskie zapewniają, by prokurator europejski był uprawniony do zarządzania przeprowadzenia czynności w ramach postępowania przygotowawczego i innych czynności lub do złożenia wniosku o przeprowadzenie takich czynności oraz by miał wszystkie uprawnienia, zakres odpowiedzialności i obowiązki delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym.

Realizując zadania wyznaczone rozporządzeniem 2017/1939, prokurator Prokuratury Europejskiej powinien stosować przepisy krajowe z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia 2017/1939. Sekcja 1 rozporządzenia 2017/1939 zawiera przepisy dotyczące postępowań przygotowawczych, przy czym w kolejnych jednostkach redakcyjnych rozporządzenia 2017/1939 prawodawca unijny odwołuje się do właściwych przepisów prawa krajowego, tak w zakresie jego wszczęcia (art. 26 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939) czy prowadzenia postępowania przygotowawczego (art. 28 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1939). Artykuł 30 rozporządzenia 2017/1939 określa szczególne czynności w postępowaniu przygotowawczym, jak przeszukanie, pozyskanie dokumentów, danych informatycznych czy zatrzymywanie rzeczy. Ustawodawca europejski nałożył na państwa członkowskie obowiązek, by delegowany prokurator europejski był uprawniony do ich przeprowadzenia.

Mając to na uwadze, zgodnie z projektowanym art. 1a, przyjęto, że prokuratorzy wskazani przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej (Prokuratora Generalnego) i powołani na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego będą w znaczeniu normatywnym pełnoprawnymi organami procesowymi z tożsamym zakresem uprawnień jak pozostali prokuratorzy, w granicach wyznaczonych rozporządzeniem

2017/1939. Oznacza to, że będą korzystać oni z wszelkich uprawnień przewidzianych w polskim systemie prawnym dla prokuratora zarówno w postępowaniu określonym przez Kodeks postępowania karnego, Kodeks karny skarbowy, jak również w ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.

Należy także zaznaczyć, że prokuratorzy Prokuratury Europejskiej będą uprawnieni do podejmowania wszelkich czynności prawnych i faktycznych przewidzianych w polskim systemie prawnym dla prokuratury, którą stanowią wszystkie podmioty, które legitymują się oznaczeniem urzędowym prokuratora.

Przepis ten przewiduje również definicję prokuratora Prokuratury Europejskiej, którym jest prokurator wskazany przez Prokuratora Generalnego i powołany na urząd prokuratora europejskiego albo delegowanego prokuratora europejskiego.

Art. 11 § 1a

Zgodnie z art. 11 Prawa o prokuraturze Prokurator Generalny przedstawia Sejmowi i Senatowi jawną roczną informację o łącznej liczbie osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej. Wobec tego, że w świetle projektowanych regulacji w zakresie przestępstw pozostających we właściwości Prokuratury Europejskiej wnioski o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów będą kierowane przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej bez pośrednictwa Prokuratora Generalnego, konieczne stało się stworzenie podstawy prawnej do żądania przez Prokuratora Generalnego danych pozwalających na sporządzenie całościowej informacji dla Sejmu i Senatu.

Art. 25a i art. 35a

Zgodnie z art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 właściwe organy krajowe zapewniają delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji. Wobec powyższego w projekcie przewidziano podstawę prawną do tworzenia przy powszechnych jednostkach organizacyjnej prokuratury biur delegowanego prokuratora europejskiego. Powszechna jednostka organizacyjna prokuratury, przy której utworzono biuro, zapewnia delegowanym prokuratorom europejskim pomieszczenia, środki finansowe i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji, dostęp do aktów prawnych i orzecznictwa, a także obsługę biurową w zakresie, w jakim obsługa ta nie zostaje zapewniona przez Prokuraturę Europejską.

Zgodnie z art. 98 rozporządzenia 2017/1939 Prokuratura Europejska może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, ale które nie są przez nią zatrudnione. Mając to na uwadze, obsługa biurowa biura delegowanego prokuratora europejskiego będzie zapewniona przez urzędników zatrudnionych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury. Biura te będą tworzone i znoszone w drodze rozporządzenia przez Ministra Sprawiedliwości.

Art. 55a

Zgodnie z art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 właściwe organy krajowe zapewniają delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji, dlatego też projekt przewiduje stworzenie podstawy prawnej do finansowania działań prokuratorów Prokuratury Europejskiej w Polsce. Zgodnie z projektowanym przepisem działalność ta w zakresie, w jakim nie jest finansowana przez Prokuraturę Europejską, w tym w zakresie wynagrodzeń, o których mowa w projektowanym art. 95b § 5, będzie finansowana ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Wskazane zmiany są niezbędne, biorąc pod uwagę konieczność dostosowania Prawa o prokuraturze do wymagań stawianych przez rozporządzenie 2017/1939 w sprawie Prokuratury Europejskiej. Zgodnie z motywem 113 tego rozporządzenia koszty funkcjonowania biura i wsparcia sekretarskiego delegowanych prokuratorów europejskich powinny być pokrywane przez państwa członkowskie.

Zgodnie z art. 91 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939 wydatki delegowanych prokuratorów europejskich prowadzących czynności w ramach zadań Prokuratury Europejskiej uznaje się za wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej. Wydatki operacyjne zasadniczo nie obejmują kosztów związanych z czynnościami w ramach postępowania przygotowawczego podejmowanymi przez właściwe organy krajowe ani kosztów pomocy prawnej. Jedynie w przypadku realizowania czynności, z którymi wiąże się szczególnie wysokie koszty, stała izba może podjąć decyzję o częściowym pokryciu kosztów tych czynności przez Prokuraturę Europejską (ust. 6). Jak wynika z motywu 112 wskazanego rozporządzenia, zasadniczo koszty czynności w ramach postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską powinny być pokrywane przez organy krajowe, które przeprowadzają te czynności. Wydatki operacyjne pokrywane z budżetu Prokuratury Europejskiej powinny natomiast obejmować koszty komunikacji operacyjnej między delegowanymi prokuratorami

europijskimi a centralą Prokuratury Europejskiej, takie jak koszty dostarczania przesyłek, koszty podróży, koszty tłumaczeń pisemnych niezbędnych do wewnętrznego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej oraz inne koszty nieponiesione uprzednio przez państwa członkowskie w trakcie postępowania przygotowawczego. Ponadto zgodnie z art. 98 rozporządzenia 2017/1939 Prokuratura Europejska może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, ale którzy nie są przez nią zatrudnione.

Art. 57 § 3c i 3d

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt e i f rozporządzenia 2017/1939, przynajmniej w przypadkach, w których maksymalny wymiar kary za przestępstwo będące przedmiotem postępowania przygotowawczego wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, państwa członkowskie zapewniają, by delegowani prokuratorzy europejscy byli uprawnieni do zarządzenia lub złożenia wniosku w sprawie przeprowadzenia w ramach postępowania przygotowawczego czynności przechwytywania wiadomości elektronicznych wysyłanych do podejrzanego lub oskarżonego lub przez podejrzanego lub oskarżonego za pomocą dowolnych środków łączności elektronicznej, z których podejrzanym lub oskarżonym korzystają, oraz identyfikowania i śledzenia wszelkich obiektów za pomocą środków technicznych, w tym dostaw niejawnie kontrolowanych. Czynności takie w polskim porządku prawnym realizowane są w ramach działań określonych w k.p.k. w rozdziale 26 Kontrola i utrwalanie rozmów oraz realizowane są przez właściwe służby w toku kontroli operacyjnej, zakupu kontrolowanego, kontrolowanego wręczenia lub przyjęcia korzyści majątkowej albo przesyłki niejawnie nadzorowanej. Mając na uwadze treść projektowanego art. 1a Prawa o prokuraturze, prokuratorzy Prokuratury Europejskiej będą uprawnieni do działań określonych w rozdziale 26 k.p.k., tak więc pozostaje kwestia wprowadzenia regulacji pozwalającej prokuratorom Prokuratury Europejskiej na korzystanie z instytucji określonej w art. 57 § 3 Prawa o prokuraturze, zgodnie z którą Prokurator Generalny i wskazani jego zastępcy mogą zwrócić się o przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych przez właściwe uprawnione organy, jeżeli pozostawałyby one w bezpośrednim związku z toczącym się postępowaniem przygotowawczym, oraz mogą zapoznać się z materiałami zgromadzonymi w toku takich czynności. Mając to na uwadze, projekt przewiduje dodanie w art. 57 § 3c, zgodnie z którym, jeżeli zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 30 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939 (gdy istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że konkretne czynności mogą

doprowadzić do uzyskania informacji lub dowodów przydatnych do celów postępowania przygotowawczego, i jeśli nie są dostępne inne mniej inwazyjne czynności, które mogłyby doprowadzić do osiągnięcia tego samego celu), prokurator Prokuratury Europejskiej będzie mógł zwrócić się do Prokuratora Generalnego o zainicjowanie czynności, o których mowa w art. 57 § 3 Prawa o prokuraturze.

Prokurator Generalny będzie zobowiązany do wystąpienia o przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych przez właściwe uprawnione organy na żądanie prokuratora Prokuratury Europejskiej prowadzącego lub nadzorującego postępowanie europejskie lub inne postępowanie co do przestępstw pozostających we właściwości Prokuratury Europejskiej, jeżeli będą one dotyczyły czynności określonych z art. 30 ust. 1 pkt e i f rozporządzenia 2017/1939, a jednocześnie będą spełnione ustawowe przesłanki stosowania tych czynności.

Biorąc pod uwagę treść art. 30 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym oprócz przeprowadzania czynności, o których mowa w ust. 1, delegowani prokuratorzy europejscy są uprawnieni do składania wniosków o przeprowadzenie w ich państwach członkowskich wszelkich innych czynności, jakie mogą podejmować prokuratorzy na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach krajowych, lub do zarządzania takimi czynnościami, w projektowanym przepisie przewidziano również możliwość wystąpienia przez prokuratora Prokuratury Europejskiej dotyczącego innych czynności operacyjno-rozpoznawczych, jednakże decyzja w przedmiocie podjęcia tych czynności pozostanie w kompetencji Prokuratora Generalnego, który będzie mógł odmówić uwzględnienia takiego żądania. Taki sposób ukształtowania tej regulacji wynika z analogicznie określonych regulacji w odniesieniu do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, określonych w § 175 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2023 r. poz. 1115, z późn. zm.).

Należy podkreślić, że projekt różnicuje w ten sposób sytuacje, w których Prokurator Generalny będzie zobligowany do wystąpienia do właściwych organów o zainicjowanie czynności operacyjno-rozpoznawczych, od tych, które będą miały charakter fakultatywny, gdzie pozostawiono swobodę decyzyjną Prokuratorowi Generalnemu. Różnicowanie to wynika bezpośrednio z rozwiązań normatywnych rozporządzenia 2017/1939.

Wskazane czynności Prokuratora Generalnego będą jedynie inicjować procedurę przeprowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych, która w dalszym toku będzie podlegać ogólnym zasadom przewidzianym w przepisach prawa regulujących te czynności.

Zgodnie z projektowanym art. 57 § 3d udostępnienie przekazanych materiałów, uzyskanych w wyniku czynności zainicjowanych na podstawie § 3c, będzie następowało w kancelarii tajnej obsługującej biuro delegowanego prokuratora europejskiego. Materiały będą udostępniane prokuratorowi Prokuratury Europejskiej prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie, w którym wystąpiono z żądaniem na podstawie § 3c, oraz Prokuratorowi Generalnemu jako organowi, na którego żądanie przeprowadzono czynności operacyjno-rozpoznawcze.

Art. 95a i art. 95b

Po przystąpieniu do EPPO państwo członkowskie ma za zadanie przedstawić trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego oraz ustaloną liczbę kandydatów na delegowanych prokuratorów europejskich.

Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 Rada wybiera i powołuje prokuratora europejskiego na sześcioletnią kadencję (z możliwością przedłużenia o nie więcej niż trzy lata) spośród kandydatów będących prokuratorami lub sędziami. Zgodnie z art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 jest on zatrudniany w charakterze pracownika tymczasowego Prokuratury Europejskiej, a jego wynagrodzenie jest wydatkiem Prokuratury Europejskiej (art. 91 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939).

Zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1939 Kolegium powołuje delegowanych prokuratorów europejskich na pięcioletnią kadencję spośród kandydatów będących prokuratorami lub sędziami. Zgodnie z art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 jest on zatrudniany w charakterze specjalnego doradcy Prokuratury Europejskiej, o którym mowa w art. 5, art. 123 i art. 124 warunków zatrudnienia, a jego wynagrodzenie jest wydatkiem Prokuratury Europejskiej (art. 91 ust. 4 Regulaminu). Przepisy dotyczące delegowanych prokuratorów europejskich w przeciwieństwie do prokuratora europejskiego wymagają, aby delegowany prokurator europejski od momentu powołania aż do jego odwołania był aktywnym prokuratorem lub sędzią.

Wobec powyższego projekt przewiduje wprowadzenie mechanizmu wyłaniania kandydatów na prokuratora Prokuratury Europejskiej, zgodnie z którym kandydaci będą wyłaniani spośród prokuratorów w drodze konkursu na prokuratora europejskiego i konkursu na delegowanego

prokuratora europejskiego, przeprowadzanych zgodnie ze sposobem i trybem określonym przez Prokuratora Generalnego w drodze zarządzenia.

Projekt wskazuje Prokuratora Generalnego jako organ państwa członkowskiego uprawniony do wskazania kandydatów na urząd prokuratora europejskiego i delegowanego prokuratora europejskiego.

Zasadnym jest również wprowadzenie regulacji, które będą mieć zastosowanie po akceptacji kandydatów przez właściwe organy Unii Europejskiej. W przypadku prokuratora europejskiego przyjęto mechanizm, na kształt regulacji przewidzianych w art. 131 § 1 Prawa o prokuraturze, że z dniem powołania prokuratora na urząd prokuratora europejskiego jego prawa i obowiązki służbowe związane z powierzonymi zadaniami realizowanymi w ramach powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury ulegają zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu. W przypadku zaś delegowanego prokuratora europejskiego przyjęto, że z dniem powołania prokuratora na ten urząd Prokurator Generalny wskazuje biuro delegowanego prokuratora europejskiego, w którym będzie pełnił on obowiązki. Różnica ta wynika z faktu, że zgodnie z art. 13 ust. 3 i art. 96 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 delegowani prokuratorzy europejscy mogą też sprawować funkcje prokuratorów krajowych, o ile nie uniemożliwia im to wykonywania obowiązków wynikających z tego rozporządzenia, oraz powinni być w pełni włączeni w struktury swoich prokuratur krajowych. Do delegowanego prokuratora europejskiego, w celu zagwarantowania mu świadczeń, które przysługują prokuratorom delegowanym, będą stosowane odpowiednio przepisy, o których mowa w art. 109 i art. 114 Prawa o prokuraturze oraz przepisy wydane na podstawie art. 112 tej ustawy w zakresie, w jakim należności te nie będą pokrywane przez Prokuraturę Europejską.

Przewidziano również, że delegowany prokurator europejski może zostać odwołany za trzymiesięcznym wypowiedzeniem w trybie art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 delegowani prokuratorzy europejscy są – od momentu powołania na urząd delegowanego prokuratora europejskiego aż do ich odwołania – aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa odpowiednich państw członkowskich, które ich wskazały. Dlatego też przewidziano regulację, zgodnie z którą w okresie sprawowania urzędu prokuratora europejskiego i delegowanego prokuratora europejskiego prokurator Prokuratury Europejskiej zachowuje swoje stanowisko, pozostając prokuratorem powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, z tym że świadczy pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej.

Przyjęto, że do prokuratora europejskiego nie będą miały zastosowania przepisy, o których mowa w art. 97 § 2, art. 103 § 1 i 4–6, art. 115–119 oraz w art. 127 § 1 w odniesieniu do art. 94d–94g ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334) oraz że będzie mu przysługiwał wyłącznie urlop przewidziany dla pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej. W związku z tym, że prokurator europejski będzie zatrudniony w takim charakterze i na mocy art. 2 lit. a Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L z 1968 r. nr 56 str. 1/2), będą miały do niego zastosowanie właściwe przepisy Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L z 1968 r. nr 56 str. 1/1), które regulują przedmiotowe kwestie.

Wobec treści art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którą właściwe organy krajowe ułatwiają delegowanym prokuratorom europejskim pełnienie ich funkcji na mocy niniejszego rozporządzenia i powstrzymują się od prowadzenia działań lub polityk, które mogą mieć niekorzystny wpływ na karierę zawodową lub status delegowanych prokuratorów europejskich w krajowym systemie ścigania, w projekcie przewidziano również przepis, zgodnie z którym okres sprawowania urzędu prokuratora Prokuratury Europejskiej będzie wliczany do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, stawka wynagrodzenia, wymiar dodatku za długoletnią pracę oraz wymiar gratyfikacji jubileuszowej czy odprawy pośmiertnej.

Wobec tego, że prokuratorom Prokuratury Europejskiej wynagrodzenie będzie wypłacone przez Prokaturę Europejską, przyjęto, że nie będzie przysługiwało im wynagrodzenie wypłacane przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury.

Wprowadzono również przepis gwarancyjny, zgodnie z którym, jeżeli wysokość miesięcznego wynagrodzenia wypłacanego przez Prokaturę Europejską będzie niższa od wynagrodzenia, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, obliczonego zgodnie z art. 124 Prawa o prokuraturze przy uwzględnieniu projektowanego art. 95b § 3 Prawa o prokuraturze (wynagrodzenia krajowego), wypłaca mu się wynagrodzenie wyrównawcze, stanowiące różnicę między wynagrodzeniem krajowym a wynagrodzeniem wypłacanym przez Prokaturę Europejską. Regulacja ta jest wynikiem treści art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym należy zapewnić, by całkowite wynagrodzenie delegowanego prokuratora europejskiego nie było niższe niż to, które prokurator ten otrzymywałby, sprawując wyłącznie funkcję prokuratora krajowego.

Projekt przewiduje, że decyzję w przedmiocie urlopów delegowanego prokuratora europejskiego będzie podejmował właściwy organ Prokuratury Europejskiej, gdyż to ta instytucja będzie sprawowała nadzór nad działaniami delegowanego prokuratora europejskiego.

Przyjęto również, że należności przysługujące prokuratorowi Prokuratury Europejskiej wynikające z tytułu pozostawiania prokuratorem powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury będzie wypłacał kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, zaś należności, o których mowa w art. 109 i art. 114, będzie wypłacał delegowanemu prokuratorowi europejskiemu kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, gdzie delegowany prokurator europejski pełni obowiązki. Taki podział wynika z faktu, że prokuratorzy Prokuratury Europejskiej w czasie sprawowania tego urzędu w dalszym ciągu będą jednocześnie prokuratorami swoich jednostek macierzystych świadczącymi pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej. Jedynie w przypadku świadczeń, o których mowa w art. 109 i art. 114, uznano, że właściwym będzie kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, gdzie delegowany prokurator europejski pełni obowiązki, gdyż taka praktyka występuje również w przypadku delegowania prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

W projekcie przejęto również zasadę, że jako podstawę obliczania należności przysługujących prokuratorowi Prokuratury Europejskiej z tytułu pozostawiania prokuratorem powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, w przypadku, gdy podstawą ich obliczenia jest wynagrodzenie, będzie przyjmowane wynagrodzenie krajowe, a więc wynagrodzenie, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, co znacząco ułatwi właściwe ustalenie ich wysokości i rozwiąże wątpliwości z tym związane, biorąc pod uwagę, że wynagrodzenie prokuratorów Prokuratury Europejskiej będzie wypłacane przez Prokuratorę Europejską w walucie Euro.

Art. 95c i art. 95d

Niezbędne było również wprowadzenie takich zmian w Prawie o prokuraturze, które odnosiłyby się do niezależności prokuratorów Prokuratury Europejskiej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 Prokuratura Europejska jest niezależna. Europejski Prokurator

Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy, dyrektor administracyjny oraz pracownicy Prokuratury Europejskiej działają w interesie Unii Europejskiej jako całości, zgodnie z definicją w prawie, i przy wykonywaniu swoich obowiązków wynikających z rozporządzenia 2017/1939 nie dążą do uzyskania ani nie przyjmują poleceń od nikogo spoza Prokuratury Europejskiej – ani od państw członkowskich Unii Europejskiej, ani od instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii Europejskiej. Państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii Europejskiej przestrzegają niezależności Prokuratury Europejskiej i nie próbują wywierać na nią wpływu w wykonywaniu jej zadań. Wobec powyższego projekt przewiduje, że przy prowadzeniu postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 (w sprawach o przestępstwa skarbowe oraz w przedmiocie odpowiedzialności podmiotów zbiorowych) nie podlega on prokuratorom przełożonym określonym zgodnie z przepisami Prawa o prokuraturze, nie wykonuje ich zarządzeń, poleceń, wytycznych ani innych decyzji (z wyłączeniem zarządzeń o charakterze organizacyjnym np. wyznaczenie pomieszczeń biura, przydziale sprzętu itp.), a uprawnienia i obowiązki przełożonego wykonują w tym zakresie oraz wobec tych prokuratorów jako prokuratorów Prokuratury Europejskiej organy określone w rozporządzeniu 2017/1939, w zakresie tam wskazanym.

Wobec tego, że do prokuratorów Prokuratury Europejskiej będą miały zastosowanie przepisy Prawa o prokuraturze, w projekcie przewidziano wyłączenia w tym zakresie w związku z odmiennym statusem tych prokuratorów.

Wobec odrębności biur delegowanych prokuratorów europejskich od powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i szczególnych przepisów rozporządzenia 2017/1939 wyłączono stosowanie przepisów Prawa o prokuraturze dotyczących zarządzania wizytacją oraz nadzoru w zakresie przetwarzania danych osobowych.

W projekcie przyjęto, że wobec tego, że rozporządzenie 2017/1939 nie przewiduje możliwości prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przez organy krajowe wobec prokuratora europejskiego, nie będą miały do niego zastosowania przepisy art. 149 Prawa o prokuraturze, odnoszące się do kary porządkowej upomnienia. Wskazano natomiast, że przełożonym, o którym mowa w art. 149 Prawa o prokuraturze, w odniesieniu do delegowanego prokuratora

europejskiego będzie kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.

Zgodnie z art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939, jeżeli państwo członkowskie postanowi odwołać prokuratora krajowego, który został powołany na stanowisko delegowanego prokuratora europejskiego, lub wszcząć wobec niego postępowanie dyscyplinarne z powodów niezwiązanych z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia, przed podjęciem takiego działania informuje ono o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego. Państwo członkowskie nie może bez zgody Europejskiego Prokuratora Generalnego odwołać delegowanego prokuratora europejskiego ani wszcząć wobec niego postępowania dyscyplinarnego z powodów, które wiążą się z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie wyrazi zgody, dane państwo członkowskie może zwrócić się do kolegium o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wobec powyższego projekt przewiduje, że wszczęcie postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego oraz wymierzenie kary, o której mowa w art. 149 § 1, wobec delegowanego prokuratora europejskiego może nastąpić po spełnieniu warunków określonych w powołanym przepisie rozporządzenia 2017/1939.

Wobec tego, że w przypadku prokuratora europejskiego przyjęto mechanizm, zgodnie z którym z dniem powołania go na ten urząd jego prawa i obowiązki służbowe w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury ulegają zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu, przyjęto, że również postępowanie dyscyplinarne wobec tego prokuratora, w razie wszczęcia, ulega zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu, jednocześnie wskazując, że w okresie tego zawieszenia nie będą biegły okresy przedawnienia, poprzez odesłanie do art. 104 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17).

Przepis art. 8 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 stanowi, że Prokuratura Europejska jest zorganizowana na szczeblu centralnym i pozacentralnym. W skład prokuratury centralnej wchodzi: kolegium, stałe izby, Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Prokuratora Generalnego, prokuratorzy europejscy i dyrektor administracyjny. Szczebel pozacentralny stanowią delegowani prokuratorzy europejscy. Szczególne uprawnienia kolegium oraz izb zostały przewidziane przepisami art. 9 i art. 10 rozporządzenia 2017/1939.

Kompetencje Europejskiego Prokuratora Generalnego i jego zastępców zostały uregulowane w art. 11, który stanowi, że Europejski Prokurator Generalny stoi na czele Prokuratury Europejskiej, kieruje jej pracą, podejmuje decyzje zgodnie z kompetencjami przyznanymi mu

przez rozporządzenie i wewnętrzny regulamin Prokuratury Europejskiej. Ponadto Europejski Prokurator Generalny reprezentuje Prokuraturę Europejską przed instytucjami Unii Europejskiej i państw członkowskich oraz przed osobami trzecimi.

Kompetencje stałych izb zostały uregulowane w art. 10 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym monitorują one postępowania przygotowawcze prowadzone przez delegowanych prokuratorów europejskich oraz wnoszone i popierane przez nich oskarżenia oraz kierują tymi postępowaniami i oskarżeniami. Zapewniają także koordynację postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawach transgranicznych oraz zapewniają wykonywanie decyzji podjętych przez kolegium.

Z kolei prokuratorzy europejscy, zgodnie z art. 12 rozporządzenia 2017/1939, nadzorują prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń, za które odpowiadają delegowani prokuratorzy europejscy.

Delegowani prokuratorzy europejscy natomiast działają w imieniu Prokuratury Europejskiej. Z jednej strony delegowani prokuratorzy europejscy wchodzą w skład krajowej struktury wymiaru sprawiedliwości, z drugiej – realizując zadania Prokuratury Europejskiej w swoim kraju, są niezależni i działają w imieniu Prokuratury Europejskiej.

Krajowe przepisy przewidują, iż pewne czynności wykonują prokuratorzy przełożeni (w tym prokuratorzy bezpośrednio przełożeni), prokuratorzy nadrzędni lub Prokurator Generalny. Stosowne regulacje znajdują się m. in. w art. 45 § 1a, art. 48 § 1, art. 263 § 4, art. 302 § 3 czy w art. 310 § 2 k.p.k. – odnośnie do prokuratora przełożonego i nadrzędnego, a ponadto w art. 55 § 1, art. 55 § 2b, art. 306 § 3, art. 327 § 2, art. 330 § 2, art. 330 § 2a, art. 330 § 4, art. 465 § 2a czy w art. 626a k.p.k. – odnośnie do zadań prokuratora nadrzędnego.

Mając na uwadze niezależność delegowanego prokuratora europejskiego także od struktury organizacyjnej krajowej prokuratury i charakter wykonywanych zadań w imieniu Prokuratury Europejskiej, zasadnym było wprowadzenie przepisów art. 95c § 2–4, w których wyraźnie uregulowano, iż w sytuacjach przewidzianych w obowiązujących przepisach, a więc przy prowadzeniu postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 (w sprawach o przestępstwa skarbowe czy w przedmiocie odpowiedzialności podmiotów zbiorowych), czynności, które wykonuje prokurator przełożony (w tym bezpośrednio przełożony) lub nadrzędny czy Prokurator Generalny, będzie wykonywał właściwy organ

Prokuratury Europejskiej. Takie rozwiązanie zapewni niezależność działań prokuratorów Prokuratury Europejskiej zgodnie z art. 6 rozporządzenia 2017/1939.

W projektowanym przepisie art. 95c § 3 wyłączono stosowanie przedmiotowej zasady do czynności przewidzianych dla Prokuratora Generalnego określonych w art. 521 k.p.k. oraz art. 564–568 k.p.k., a więc uprawnienia Prokuratora Generalnego do wnoszenia kasacji nadzwyczajnej oraz uczestnictwa w postępowaniu o ułaskawienie. Uznano, że przyznanie tych kompetencji Prokuraturze Europejskiej jako instytucji nie znajduje systemowego uzasadnienia, gdyż Prokurator Generalny w ten między innymi sposób wykonuje obowiązek strzeżenia praworządności, nałożony w art. 2 Prawa o prokuraturze, co pozostaje poza zakresem właściwości Prokuratury Europejskiej wynikającej z art. 4 rozporządzenia 2017/1939.

Art. 95e

W projekcie przyjęto zasadę, że prokuratorzy Prokuratury Europejskiej będą wykonywać wyłącznie zadania wynikające z rozporządzenia 2017/1939, a tym samym, że nie będą oni prowadzić spraw krajowych, pomimo tego, że zgodnie z art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia delegowani prokuratorzy europejscy mogą też sprawować funkcje prokuratorów krajowych, o ile nie uniemożliwia im to wykonywania obowiązków wynikających z rozporządzenia 2017/1939. Uznano bowiem, że zakres obowiązków delegowanych prokuratorów europejskich będzie uniemożliwiał im realizowanie jednocześnie obowiązków związanych z postępowaniami krajowymi. Wobec powyższego nie istnieje konieczność wskazywania właściwych krajowych organów prokuratorskich do wydania opinii, o której mowa w art. 13 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939, w celu ustalenia, czy pierwszeństwo należy przyznać zadaniom wynikającym z tego rozporządzenia.

Art. 95f

Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 Europejski Prokurator Generalny po konsultacji i osiągnięciu porozumienia z odpowiednimi organami państw członkowskich zatwierdza liczbę delegowanych prokuratorów europejskich, a także podział kompetencji między delegowanymi prokuratorami europejskimi w każdym państwie członkowskim w odniesieniu do właściwości funkcjonalnej i miejscowej. Zgodnie zaś z art. 17 ust. 4 i 5 rozporządzenia 2017/1939 państwo członkowskie nie może bez zgody Europejskiego Prokuratora Generalnego odwołać delegowanego prokuratora europejskiego ani wszcząć wobec niego postępowania dyscyplinarnego z powodów, które wiążą się z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie wyrazi

zgody, dane państwo członkowskie może zwrócić się do kolegium o ponowne rozpatrzenie sprawy. Ponadto, jeżeli delegowany prokurator europejski złoży rezygnację, jeżeli jego działalność nie jest już Prokuraturze Europejskiej niezbędna do wykonywania jej obowiązków lub jeżeli zostanie on odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, właściwe państwo członkowskie natychmiast informuje Europejskiego Prokuratora Generalnego i w razie konieczności wskazuje innego prokuratora do powołania na stanowisko nowego delegowanego prokuratora europejskiego. Wobec powyższego w projekcie wskazano, że to Prokurator Generalny jest organem właściwym do podjęcia czynności określonych w tych przepisach.

Art. 104 § 4

Projektowany przepis ma na celu wskazanie właściwego prokuratora – Prokuratora Generalnego, któremu prokuratorzy Prokuratury Europejskiej będą składali oświadczenia o stanie majątkowym.

Art. 135 § 2 pkt 1a i § 9

W projekcie przewidziano regulacje, które ustanawiają obowiązek zawiadomienia Prokuratora Krajowego i Europejskiego Prokuratora Generalnego o zatrzymaniu prokuratora Prokuratury Europejskiej oraz doręczenia Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu uchwały w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Europejskiej do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie. Regulacja ta wynika ze statusu prokuratorów Prokuratury Europejskiej i związanej z nim podległości.

Zmiany w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.), dalej „k.p.k.”. – art. 2 projektu

Mając na uwadze fakt, że Polska będzie funkcjonowała w ramach tej wzmocnionej struktury współpracy, projektodawca zamierza uregulować zasady współpracy z Prokuraturą Europejską w osobnym dziale – dziale XIIa, zawierającym definicje ustawowe, sposób procedowania w zakresie postępowań europejskich, uznania dowodów zgromadzonych w tym postępowaniu i innych istotnych reguł. Dotychczasowy model współpracy miał w dużej części postać techniczną. Komunikacja z Prokuraturą Europejską odbywała się za pośrednictwem Prokuratury Krajowej. Obecna forma współpracy opierała się tylko i wyłącznie na przepisie art. 615a k.p.k., który w związku z przystąpieniem Polski do tak określonej wzmocnionej współpracy państw członkowskich w ramach Prokuratury Europejskiej musi zostać zmieniony.

Art. 577a k.p.k.

W pierwszej kolejności zadaniem projektodawcy jest zdefiniowanie nowych pojęć wprowadzanych do kodeksu. Służyć temu będzie przepis art. 577a k.p.k. zawierający definicje ustawowe. Przystąpienie Polski do Prokuratury Europejskiej powoduje konieczność rozróżnienia postępowania europejskiego od krajowego postępowania karnego.

W ocenie projektodawcy należy zdefiniować pojęcie „postępowania europejskiego” jako postępowania karnego prowadzonego lub nadzorowanego przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości EPPO. Postępowanie europejskie zostanie wyznaczone zakresem rzeczowym Prokuratury Europejskiej wskazanym w art. 22, art. 23 oraz art. 25 rozporządzenia 2017/1939, które jednocześnie wyznaczają zakres właściwości biur krajowych EPPO.

Zgodnie z powołanymi przepisami Prokuratura Europejska jest właściwa w sprawach dotyczących przestępstw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, które są określone w dyrektywie (UE) 2017/1371, a także w sprawach przestępstw dotyczących udziału w organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW oraz w sprawach dotyczących każdego innego przestępstwa, które jest nierozdzielnie związane z czynem zabronionym objętym zakresem zastosowania art. 22 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939, przy czym właściwość w odniesieniu do takich przestępstw może być wykonywana wyłącznie zgodnie z art. 25 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939.

Postępowanie europejskie będzie postępowaniem karnym prowadzonym na podstawie odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego wraz z mającymi bezpośrednie zastosowanie przepisami rozporządzenia 2017/1939. Dlatego też konieczne jest zdefiniowanie postępowania europejskiego wraz z jednoczesnym zdefiniowaniem postępowania krajowego, którym jest postępowanie prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.

Art. 577b § 1 k.p.k.

Treść projektowanego przepisu art. 577b § 1 k.p.k. jest podyktowana brzmieniem art. 25 rozporządzenia 2017/1939, który reguluje kwestie związane ze sposobem, w jaki Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość. Zgodnie z tym artykułem Prokuratura Europejska może wszcząć postępowanie przygotowawcze albo podejmuje decyzję o przejęciu sprawy do własnego prowadzenia.

Jednocześnie art. 25 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 przewiduje dodatkowe kryteria, które mogą uzasadniać właściwość rzeczową Prokuratury Europejskiej. Art. 25 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 wskazuje odstępstwa od właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej uzasadnione wymiarem sankcji lub też wysokością szkody.

Art. 25 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939 reguluje kwestie wykonywania właściwości przez Prokuraturę Europejską w odniesieniu do katalogu przestępstw opisanych w art. 22 tego rozporządzenia w odniesieniu do kategorii spraw, które byłyby wyłączone od prowadzenia ich przez Prokuraturę Europejską w oparciu o inne okoliczności niż te, które zostały wymienione w ust. 3. Na wykonywanie tej właściwości mimo istnienia innych okoliczności uniemożliwiających prowadzenie sprawy Prokuratura Europejska musi uzyskać zgodę odpowiednich organów krajowych.

Artykuł 27 rozporządzenia 2017/1939 reguluje kwestie uprawnień do przejęcia sprawy. Prokuratura Europejska, z własnej inicjatywy bądź w oparciu o informacje uzyskane od organów krajowych, może przejąć sprawę do własnego prowadzenia. Przed podjęciem decyzji Prokuratura Europejska zasięga opinii właściwych organów państwa członkowskiego.

Natomiast zgodnie z art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939, jeżeli właściwe organy krajowe w terminie wynoszącym maksymalnie 30 dni nie wyrażą zgody na przejęcie sprawy zgodnie z ust. 2 i 3, Prokuratura Europejska pozostaje organem właściwym do popierania oskarżenia lub umorzenia postępowania zgodnie z przepisami określonymi w tym rozporządzeniu.

Projektodawca uregulował w art. 577b § 1 k.p.k. właściwość organu do wydania opinii w przedmiocie przejęcia sprawy do prowadzenia przez Prokuraturę Europejską oraz zgody, o której mowa w art. 25 ust. 4 i art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939. Ustawowe wskazanie takiego organu jest konieczne i w ocenie projektodawcy organem właściwym do wyrażenia opinii jest Prokurator Krajowy. Przyznanie kompetencji Prokuratorowi Krajowemu w zakresie wyrażania opinii znajduje swoje uzasadnienie w szczególnej roli, jaką w hierarchii powszechnych jednostek organizacyjnych zajmuje Prokurator Krajowy, może przyczynić się także do ułatwienia zarządzania tego typu sprawami na szczeblu krajowym, a ponadto przyznanie kompetencji w tej materii Prokuratorowi Krajowemu zapewni efektywność procesu podejmowania decyzji.

Art. 577b § 2 k.p.k.

W art. 39 rozporządzenia 2017/1939 zostały umieszczone przepisy dotyczące działań alternatywnych wobec oskarżenia. Wskazany przepis reguluje sposób procedowania Prokuratury Europejskiej w przypadku braku podstaw do wniesienia oskarżenia. W sytuacji gdy Prokuratura Europejska prowadziła postępowania przygotowawcze w zakresie przestępstwa, które pozostawało w związku z przestępstwem pozostającym we właściwości EPPO, umorzenie postępowania może nastąpić po konsultacji z organami krajowymi państwa członkowskiego.

Właściwość rzeczowa Prokuratury Europejskiej została określona przepisem art. 22 ust. 1–4 rozporządzenia 2017/1939. Jednocześnie w art. 25 ust. 2 lit. a oraz b rozporządzenia 2017/1939 zostały wskazane dodatkowe kryteria pozwalające Prokuraturze Europejskiej na prowadzenie postępowań w zakresie przestępstw, które wyrządziły lub mogły wyrządzić interesom finansowym Unii Europejskiej szkodę, której wartość jest mniejsza niż 10 000 EUR. W takiej sytuacji wykonywanie właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej zostało uzależnione od tego, czy postępowanie wywołuje na poziomie Unii Europejskiej skutki, które wymagają prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Europejską lub też o popełnienie przestępstwa mogą być podejrzani urzędnicy lub inni pracownicy Unii Europejskiej lub członkowie instytucji Unii Europejskiej.

Tym samym wykonywanie właściwości rzeczowej w tak opisanych sytuacjach i w stosownych przypadkach zostało poddane procedurze opinii właściwych organów krajowych, które wymagają wskazania na poziomie ustawowym.

Procedura opinii została przewidziana także przepisem art. 25 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym Prokuratura Europejska odstępuje od wykonywania swojej właściwości rzeczowej, zasięga opinii właściwych organów krajowych i przekazuje im sprawę, pod warunkiem zaistnienia określonych tym przepisem sytuacji.

W art. 40 rozporządzenia 2017/1939 zostały umieszczone przepisy dotyczące procedur uproszczonych, a przepis ten reguluje sposób procedowania w sytuacji, gdy w danej sprawie karnej będą mogły mieć zastosowanie krajowe uproszczone procedury ścigania. Delegowany prokurator europejski proponuje właściwej izbie Prokuratury Europejskiej zastosowanie tej procedury. Jeśli prowadzone przez delegowanego prokuratora europejskiego postępowanie karne dotyczy przestępstwa opisanego w art. 3 ust. 2 lit. a oraz b dyrektywy 2017/1371 i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii Europejskiej, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub

która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu, wówczas propozycja zastosowania uproszczonej procedury musi być poprzedzona zasięgnięciem opinii krajowych organów prokuratorskich.

W sekcji 3 rozporządzenia 2017/1939 zostały umieszczone przepisy dotyczące przekazywania postępowań i akt organom krajowym. Przepis art. 34 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 reguluje sytuację, gdy Prokuratura Europejska rozważa umorzenie postępowania w stosunku do przestępstwa pozostającego w związku z przestępstwem naruszającym interesy finansowe Unii Europejskiej, po konsultacjach z właściwym organem krajowym, który może złożyć wniosek o przekazanie mu sprawy, wówczas stała izba Prokuratury Europejskiej przekazuje tę sprawę właściwemu organowi krajowemu.

W art. 91 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 przewidziano możliwość podjęcia konsultacji z Prokuraturą Europejską w przedmiocie podziału kosztów. Jeśli w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzenie czynności będzie się wiązało ze szczególnie wysokimi kosztami, wówczas delegowany prokurator europejski z własnej inicjatywy bądź właściwe organy krajowe mogą złożyć uzasadniony wniosek w przedmiocie podziału kosztów.

W ocenie projektodawcy, zgodnie z projektowanym art. 577b § 2 k.p.k., konsultacje w przedmiocie umorzenia postępowania, wydania opinii co do przejęcia sprawy przez Prokuraturę Europejską i przekazania sprawy do prowadzenia krajowej jednostce organizacyjnej prokuratury, zastosowania uproszczonych procedur ścigania oraz złożenia wniosku o przekazanie sprawy, a także podział kosztów, właściwym organem będzie kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, a jeśli sprawa nie była dotychczas prowadzona przez powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury – Prokurator Krajowy. Wyznaczenie kierownika jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, jest uzasadnione najlepszą znajomością realiów funkcjonowania danej powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, stanem kadrowym, obciążeniem sprawami, a także znajomością sprawy.

Art. 577b § 3 k.p.k.

Przepis art. 25 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 reguluje materie sporu o właściwość między Prokuraturą Europejską a krajowymi organami ścigania. Zasadniczo Prokuratura Europejska będzie zawsze właściwa do prowadzenia postępowań opisanych w dyrektywie 2017/1371. Jednocześnie prawodawca unijny przewidział, że Prokuratura Europejska będzie właściwa do prowadzenia postępowania karnego w sprawie o przestępstwo udziału w zorganizowanej

grupie przestępczej, której celem jest popełnienie przestępstwa naruszającego interesy finansowe Unii Europejskiej, a także w sprawie o przestępstwo nierozdzielnie związane z przestępstwem naruszającym interesy finansowe UE.

Wykonywanie właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej następuje na skutek wszczęcia postępowania przygotowawczego lub też przejęcia sprawy od krajowych organów ścigania.

Dodatkowe kryteria określające właściwość rzeczową Prokuratury Europejskiej zostały opisane w art. 25 ust. 2 lit. a oraz b rozporządzenia 2017/1939. Tym samym ustawodawca unijny przewidział fakultatywną kompetencję do prowadzenia spraw karnych przez Prokuraturę Europejską. Z kolei w art. 25 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 zostały przewidziane odstępstwa od prowadzenia spraw karnych przez Prokuraturę Europejską.

Jeśli między krajowymi organami ścigania a Prokuraturą Europejską nie dojdzie do osiągnięcia porozumienia co do podmiotu właściwego do prowadzenia sprawy karnej, a także w sytuacji, gdy wskazane organy będą przedstawiały odmienną ocenę co do poszczególnych elementów przestępstwa i okoliczności sprawy, w szczególności, która jest nierozdzielnie związana z przestępstwem naruszającym interesy finansowe Unii Europejskiej, spór między organami powinien rozstrzygnąć organ krajowy uprawniony do ustalania właściwości w zakresie postępowania przygotowawczego na szczeblu krajowym.

Zgodnie z motywem 62 rozporządzenia 2017/1939 przez pojęcie właściwych organów krajowych należy rozumieć jako organy sądowe uprawnione do podejmowania decyzji o przyznaniu właściwości zgodnie z prawem krajowym.

W postępowaniu przygotowawczym, zgodnie z prawem krajowym, nie ma organów sądowych uprawnionych do rozstrzygania sporów o właściwość – zaś w rozumieniu prawa europejskiego prokuratura może być uznana za *judicial authority* (np. wyrok TSUE z 12 grudnia 2019 r., C-566/19, C-626/19 i in.). Spory o właściwość na etapie postępowania przygotowawczego są rozstrzygane przez prokuratora nadzrędnego (§ 116 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. — Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury).

W ocenie projektodawcy organem rozstrzygającym spór powinien być Prokurator Generalny. Od jego rozstrzygnięcia będzie przysługiwać zażalenie do sądu okręgowego – lecz tylko w wypadku, kiedy przy rozstrzyganiu sporu pojawi się wątpliwość dotycząca wykładni art. 22 lub art. 25 rozporządzenia 2017/1939.

Powyższe rozwiązanie pozwoli również na realizację regulacji zawartej w art. 42 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939, wskazującej Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jako właściwy, zgodnie z art. 267 TFUE, do orzekania w trybie prejudycjalnym o wykładni art. 22 i art. 25 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do sporu o właściwość między Prokuraturą Europejską a właściwymi organami krajowymi. Natomiast zgodnie z art. 267 TFUE jedynie sąd może zwrócić się z wnioskiem o rozpatrzenie pytania w trybie prejudycjalnym.

W ocenie projektodawcy w projektowanym art. 577b § 3 k.p.k. należy wskazać sąd okręgowy właściwy miejscowo dla jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego uczestniczącego w sporze. Właściwość funkcjonalna sądu okręgowego do rozpoznania takich zażaleń uzasadniona jest charakterem sprawy, która będzie poddawana pod karnoprawną ocenę, a wynikającą choćby z właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej, której kompetencją są sprawy o poważne przestępstwa finansowe przeciwko interesom Unii Europejskiej czy pozostające w związku z nimi inne przestępstwa lub też przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw o charakterze finansowym. Postępowania te charakteryzują się zazwyczaj szczególnym stopniem skomplikowania sprawy, tak pod kątem materiału dowodowego, jak i problematyki prawnej. W tego rodzaju sprawach powinni orzekać sędziowie o odpowiednio wyższym zawodowym i życiowym doświadczeniu. Jednocześnie sąd okręgowy jest organem posiadającym kompetencję do skierowania wniosku o rozpatrzenie pytania w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co jest zgodne z przywołanym powyżej art. 42 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939. W sądach okręgowych działają również koordynatorzy do spraw europejskich powoływani zgodnie z wymogami art. 16d ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334), czyli sędziowie zaznajomieni w sposób szczególny z prawem europejskim oraz instrumentami współpracy sądowej w sprawach karnych. Należy także wskazać, że to sądy orzekające w pierwszej instancji w poważnych sprawach karnych gospodarczych, do których zazwyczaj następnie, po przeprowadzeniu postępowania europejskiego na terytorium RP, trafi ewentualny akt oskarżenia w celu rozpoznania sprawy w I instancji.

Art. 577c § 1 k.p.k.

Zgodnie z zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lipca 2021 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury wydanym na podstawie art. 36 § 2

Prawa o prokuraturze w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury prowadzi się dla ewidencjonowania spraw z zakresu ustawowych zadań tych jednostek urzędnika – odpowiednie repertoria z zakresu działalności spraw karnych, administracyjnych, cywilnych lub innych. Dla każdej powszechnej jednostki organizacyjnej – tak na szczeblu Prokuratury Krajowej, regionalnej, okręgowej czy rejonowej prowadzone są takie urządzenia ewidencjonujące. Przepisy zarządzenia stanowią jedynie o powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury. Korespondencja, akta czy inna dokumentacja związana z daną sprawą karną jest rejestrowana w powszechnej jednostce prokuratury.

Sprawy karne pozostające we właściwości Prokuratury Europejskiej nie będą rejestrowane w wykazach powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Prowadzenie tych spraw zostanie powierzone delegowanym prokuratorom europejskim i będą podlegały odpowiednim obowiązkom rejestracyjnym dla spraw karnych z właściwości Prokuratury Europejskiej. Założeniem projektodawcy jest zatem wyodrębnienie tych spraw, które są prowadzone i nadzorowane w powszechnych jednostkach prokuratury, od tych, dla których właściwi będą delegowani prokuratorzy europejscy. Uzasadnieniem dla projektowanego przepisu jest także i to, że kierownik danej jednostki organizacyjnej prokuratury nie będzie zapoznawał się z korespondencją tak przychodzącą, jak i wychodzącą a dotyczącą spraw karnych pozostających we właściwości delegowanych prokuratorów europejskich, nie będzie sprawował bezpośredniego nadzoru nad tymi postępowaniami, decydował o ewentualnym przedłużeniu czasu trwania śledztwa lub dochodzenia lub w innych incydentalnych kwestiach. Wszystkie te argumenty przemawiają za tym, by czas trwania postępowania europejskiego jako niezależnego od krajowego nie wliczał się do czasu trwania tegoż postępowania.

Art. 577c § 2 k.p.k.

Podstawową zasadą międzynarodowej pomocy prawnej jest możliwość wykorzystania dowodów w postępowaniu prowadzonym przez właściwe krajowe organy. Współpraca międzynarodowa w sprawach karnych oparta jest o reguły *locus regit actum*, zgodnie z którą państwo wezwane wykonuje wniosek pomocowy zgodnie z regułami prawa krajowego. Uzupełnieniem tej zasady jest dochowanie procedur i formalności wnioskowanych przez państwo kierujące wniosek pomocowy pod warunkiem, że nie są one sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa wezwanego (*forum regit actum*). Dodatkowo reguły te zostają wzmocnione zasadą specjalności – państwo wnioskujące może wykorzystać wnioskowany dowód zgodnie ze skierowanym wnioskiem o pomoc prawną.

O ile przedmiotowe reguły stanowiły podstawę dotychczasowej współpracy międzynarodowej opartej na wnioskach rekwizycyjnych, o tyle nie zostały one w całości inkorporowane do zasad współpracy w ramach Unii Europejskiej, opartej na wzajemnym uznawaniu przeprowadzonych dowodów, wzmacnianiu wzajemnego zaufania państw członkowskich do wydanych orzeczeń. Celem współpracy międzynarodowej w sprawach karnych na terenie Unii Europejskiej jest dążenie do uznawania przez państwa wydające czynności podejmowanych za granicą w formie, w jakiej przewiduje to prawo krajowe państwa wykonującego.

W szczególności dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych rezygnuje z zasady specjalności na rzecz swobodnego przepływu i wykorzystania dowodów między krajami członkowskimi. Przepisy krajowej procedury karnej, w tym przepis art. 587 k.p.k., dopuszcza możliwość wykorzystania w postępowaniu karnym dowodów, które zostały uzyskane od organów państw obcych w drodze pomocy prawnej, a o ich przeprowadzenie wnioskował polski sąd lub prokurator. Także literalna wykładnia przepisu art. 590 § 4 k.p.k. pozwala na sformułowanie twierdzenia o dopuszczalności wprowadzenia do procesu karnego także tych dowodów, które zostały zebrane za granicą przed przejęciem ścigania.

Wprowadzenie przepisu art. 577c § 2 k.p.k. znajduje swoje uzasadnienie nie tylko w regułach współpracy międzynarodowej w sprawach karnych, ale także instrumentach unijnych – dyrektywie 2014/41 w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych. Ponadto także krajowe przepisy procedury karnej uznają dowody zgromadzone w ramach wniosków pomocowych, kierowanych z inicjatywy krajowych organów postępowania karnego lub nawet wobec braku tej inicjatywy. Odmienne podejście do dowodów zgromadzonych w postępowaniu europejskim przekreślałaby założenie, na jakim opiera się międzynarodowa pomoc prawna.

Kryterium oceny dowodu przeprowadzonego w postępowaniu europejskim, na wzór regulacji zawartej w art. 587 k.p.k., będzie sposób jego przeprowadzenia, który nie jest sprzeczny z zasadami porządku prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej. Założeniem projektodawcy jest zatem ocena danego dowodu pod kątem zakazów dowodowych obowiązujących w krajowej procedurze karnej. Założeniem projektodawcy nie jest natomiast wprowadzenie obowiązku badania, czy postępowanie europejskie przebiegało w sposób tożsamy jak w przypadku postępowania krajowego.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że projektowany przepis ma regulować inną sytuację niż ta, do której odnosi się art. 37 rozporządzenia 2017/1939 – chodzi w nim o dopuszczalność wykorzystania dowodów zdobytych podczas postępowania europejskiego w postępowaniu krajowym, a więc w przypadku, gdy sprawa prowadzona przez delegowanego prokuratora europejskiego zostanie przekazana do dalszego prowadzenia przez prokuratora powszechnej jednostki prokuratury.

Art. 577d k.p.k.

Uzasadnieniem dla wprowadzenia tego przepisu jest zapewnienie efektywności działania organów postępowania przygotowawczego w odniesieniu do przestępstw pozostających we właściwości Prokuratury Europejskiej i tym samym realizującym zadania tej prokuratury na szczeblu zdecentralizowanym – właściwym biurze delegowanego prokuratora europejskiego. Przepis ma na celu zapewnienie skutecznej reakcji na popełnione przestępstwo i właściwe zainicjowanie postępowania przygotowawczego. Zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii Europejskiej oraz organy państw członkowskich właściwe na podstawie mającego zastosowanie prawa krajowego bez zbędnej zwłoki informują Prokuraturę Europejską o każdym czynie zabronionym, w sprawie którego mogłaby ona wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 22 oraz art. 25 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1939. Zgodnie z tym przepisem informacje o przestępstwach pozostających we właściwości EPPO nie powinny odbywać się za pośrednictwem innych organów krajowych, w tym prokurator krajowych. Celem projektowanego przepisu art. 577d § 1 k.p.k. jest także ułatwienie wymiany informacji i zapewnienie skuteczności we współdziałaniu właściwych organów do przeprowadzenia postępowania europejskiego. Także z punktu widzenia zapewnienia należytej ochrony interesów pokrzywdzonych przekazanie zawiadomienia oraz zgromadzonych materiałów dowodowych do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego pozwoli na właściwą reakcję karnoprawną i ochronę interesów pokrzywdzonych przestępstwem pozostającym we właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej.

Tożsamy cel dotyczy art. 577e § 2 k.p.k., który obejmuje sytuacje po wszczęciu postępowania przez Policję lub inne właściwe organy postępowania przygotowawczego. W ocenie projektodawcy przekazanie informacji dotyczącej prowadzonej sprawy do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego, niezwłocznie po jej zidentyfikowaniu, uzasadnione

jest nie tylko koniecznością wypełnienia obowiązków wynikających z rozporządzenia 2017/1939, ale umożliwia także efektywne wykorzystanie tak zasobów śledczych, jak i administracyjnych tego biura. Do prowadzenia spraw należących do właściwości Prokuratury Europejskiej zostaną wyznaczeni oddelegowani prokuratorzy europejscy posiadający specjalistyczną wiedzę i doświadczenie w prowadzeniu śledztw o złożonej, niejednokrotnie, strukturze osobowej i przedmiotowej. Ponadto przekazanie informacji o sprawie pozwoli prokuratorom z biura delegowanego prokuratora europejskiego na zidentyfikowanie innych spraw, pozostających w związku z przekazaną sprawą, a to z kolei będzie skutkować właściwą reakcją karnoprawną.

Art. 615a k.p.k.

Dotychczasowe brzmienie przepisu art. 615a § 1 zdanie drugie k.p.k. przewidywało pośrednictwo Prokuratury Krajowej w kontaktach między prokuratorami powszechnych jednostek prokuratury a Prokuraturą Europejską.

Założeniem projektodawcy jest wyeliminowanie pośrednictwa Prokuratury Krajowej w kontaktach między Prokuraturą Europejską a prokuratorami powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Zbędne, w ocenie projektodawcy, jest utrzymywanie takiego pośrednictwa. Prokuratorzy powszechnych jednostek prokuratury powinni mieć możliwość bezpośredniego kontaktu z delegowanymi prokuratorami europejskimi. Przyczyni się to niewątpliwie do sprawnej komunikacji i wymiany informacji, na przykład poprzedzających choćby późniejsze przekazanie sprawy karnej zgodnie z właściwością rzeczową. Powyższy przepis stanowi także uzupełnienie art. 31 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym delegowani prokuratorzy europejscy działają w ścisłej współpracy, pomagając sobie nawzajem i regularnie się ze sobą konsultując w sprawach transgranicznych. Jeżeli określona czynność powinna zostać przeprowadzona w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, to prokurator ten podejmuje decyzję o przeprowadzeniu niezbędnej czynności i przekazuje ją do wykonania bezpośrednio delegowanemu prokuratorowi europejskiemu działającemu w państwie członkowskim, w którym dana czynność ma zostać przeprowadzona. Jednak ten mechanizm dotyczy współpracy między delegowanymi prokuratorami europejskim, a nie innymi organami krajowymi i różni się od dotychczas stosowanego modelu wzajemnego uznawania orzeczeń. Przykładowo polski sąd, wydając END, na podstawie rozdziału 62c k.p.k. dzięki projektowanym zmianom będzie miał możliwość bezpośredniego kierowania END w sprawie uzyskania dokumentacji

pozostającej w dyspozycji delegowanego prokuratora europejskiego w innym państwie członkowskim, co przyspieszy współpracę i uzasadnia projektowane zmiany.

Przepis art. 615a § 2 k.p.k. został wprowadzony w momencie, gdy Polska nie uczestniczyła we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej. Zmiana w tym zakresie pozbawia uzasadnienia dla dalszego obowiązywania tej regulacji, dlatego też projekt przewiduje jej uchylenie.

Zmiany w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 577) – art. 5 projektu

Zgodnie z art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 właściwe organy krajowe zapewniają delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji. Ponadto w motywie 113 tego rozporządzenia wskazano, że koszty funkcjonowania biura i wsparcia sekretarskiego delegowanych prokuratorów europejskich powinny być pokrywane przez państwa członkowskie. Zgodnie zaś z art. 98 rozporządzenia Prokuratura Europejska może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, ale które nie są przez nią zatrudnione.

Mając na uwadze powyższe, zachodzi konieczność stworzenia mechanizmu delegowania pracowników prokuratury do biur delegowanego prokuratora europejskiego, gdyż aktualnie przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratur nie zawierają regulacji na to pozwalających. W tym celu projekt przewiduje zmianę w art. 11b ust. 1, 2, 9 i 12 oraz dodanie ust. 11a tej ustawy.

Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 146, z późn. zm.) – art. 6 projektu

Art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 reguluje warunki zatrudnienia delegowanych prokuratorów europejskich, którzy są zatrudniani w charakterze tak zwanych specjalnych doradców zgodnie z art. 5, art. 123 i art. 124 warunków zatrudnienia⁴⁾. Zgodnie z tymi regulacjami porozumienie między doradcą i organem określa jedynie wynagrodzenie, a pozostałe świadczenia dotyczące m.in. zabezpieczenia społecznego, emerytur ponoszą państwa członkowskie. Taka forma porozumienia stwarza konieczność zapewnienia adekwatnych

⁴⁾ Warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L z 1968 r. Nr 56, str. 1/2, z późn. zm.).

mechanizmów pozwalających delegowanym prokuratorom europejskim zachować prawa związane z zabezpieczeniem społecznym, emeryturami lub rentami oraz ubezpieczeniem w systemie krajowym.

Zgodnie z projektowanymi regulacjami w Prawie o prokuraturze delegowany prokurator europejski będzie w dalszym ciągu również prokuratorem powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury (jedynie świadczącym pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej), tak więc nie istnieje konieczność wprowadzania dodatkowych regulacji odnoszących się do kwestii jego zabezpieczenia społecznego, a więc składek na ubezpieczenie społeczne, gdyż ma do niego zastosowanie instytucja stanu spoczynku, z którą nie są związane takie składki (art. 126 § 1 i art. 127 Prawa o prokuraturze). Pozostaje więc kwestia ubezpieczenia zdrowotnego, gdyż inne świadczenia będą mu przysługiwały na dotychczasowych zasadach.

Należy wskazać, że w art. 66 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 146) prawodawca zdecydował, że sędziowie i prokuratorzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Dlatego też, aby zapewnić realizację wymogów stawianych przez rozporządzenie 2017/1939 dotyczących zapewnienia adekwatnych mechanizmów pozwalających delegowanym prokuratorom europejskim zachować prawa związane z ubezpieczeniem zdrowotnym, w prezentowanym projekcie ustawy proponuje się – w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – w art. 86 w ust. 1 po pkt 3 dodanie pkt 3a, na mocy którego składki na ubezpieczenie zdrowotne dla delegowanych prokuratorów europejskich, wobec tego, że nie będzie im wypłacane wynagrodzenie w Polsce, będą opłacane przez ich pracodawców w Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie wysokości ostatniego wynagrodzenia przed objęciem wskazanego wyżej urzędu.

Biorąc pod uwagę, że delegowanym prokuratorom europejskim pensje są wypłacane bezpośrednio przez Prokuraturę Europejską, w walucie euro, istotnie skomplikowane byłoby wyliczenie odpowiedniej podstawy wskazanej składki. Dlatego też w celu uproszczenia procedur oraz ujednolicenia systemu zdecydowano się na zastosowanie jako podstawy wyliczenia składki wysokości ostatniego wynagrodzenia przed objęciem wskazanego wyżej urzędu. Ponadto, biorąc pod uwagę, że wypłacane delegowanym prokuratorom europejskim wynagrodzenie podlega innej niż krajowa specyfice, zdecydowano, że pracodawca w

Rzeczypospolitej Polskiej, a więc odpowiednia jednostka organizacyjna prokuratury, będzie odpowiedzialna za przekazywanie składek do odpowiedniego urzędu.

Projekt zawiera przepis przejściowy, zgodnie z którym przepis art. 95a § 1 zdanie drugie ustawy – Prawo o prokuraturze nie będzie stosowany do naborów kandydatów na urząd prokuratora europejskiego i urząd delegowanego prokuratora europejskiego ogłoszonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Projekt przewiduje także utrzymanie w mocy przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanych rozwiązań dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11b ust. 12 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury.

Projekt nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawiania właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) projekt nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, o których mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”, oraz na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Projekty aktów prawnych – Prawo ustroju sądów, prokuratury i Służby Więziennej”. Uwag nie zgłoszono.

Projekt nie podlegał dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348).

W celu spełnienia wymogów, o których mowa w § 42 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt został skierowany do koordynatora OSR. Projekt uzgodniono.

Projekt nie dotyczy warunków określonych w uchwale nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

Nazwa projektu Ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Arkadiusz Myrcha, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Monika Walewska, Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego, tel. (22) 52 12 764, adres email: sekretariat.dl@ms.gov.pl Adam Sidor, Wydział Legislacji I Departamentu Legislacyjnego, tel. (22) 52 12 837, adres email: adam.sidor@ms.gov.pl	Data sporządzenia 05.11.2024 r. Źródło Prawo UE (rozporządzenie) Nr w Wykazie prac RM UC55
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Traktat Lizboński przewiduje utworzenie Prokuratury Europejskiej, do którego ostatecznie doszło na mocy rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L z 2017 r. Nr 283, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”. 5 stycznia 2024 r. Polska skierowała do Przewodniczącej Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej notyfikację o zamiarze przystąpienia do Prokuratury Europejskiej, która będzie prowadziła postępowania dotyczące przestępstw pozostających w jej właściwości, popełnionych w Polsce po 1 czerwca 2021 r. Są to postępowania przygotowawcze oraz akty oskarżenia przeciwko sprawcom przestępstw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, takich jak transgraniczne oszustwa związane z podatkiem VAT, których łączna wartość szkody wynosi co najmniej 10 000 000 EUR, korupcja czy sprzeniewierzenie środków finansowych Unii Europejskiej przez urzędnika publicznego. Dzięki przystąpieniu do Prokuratury Europejskiej Polska będzie mogła uczestniczyć w skutecznym zwalczaniu nadużyć finansowych na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej. Ułatwi to ściganie zorganizowanych grup przestępczych i wzmocni zaufanie do Polski, jako partnera w ramach UE beneficjenta środków finansowych z budżetu UE gwarantującego ochronę unijnych interesów finansowych.

Do tej pory Polska współpracowała z Prokuraturą Europejską jedynie na poziomie technicznym na podstawie art. 615a k.p.k., co utrudniało prowadzenie spraw o charakterze transgranicznym, które często są bardzo złożone i wielowątkowe. Struktury przestępcze działają na terenie wielu państw członkowskich jednocześnie i stosują skomplikowane mechanizmy działalności, zwłaszcza w zakresie VAT i PIF. Zwalczanie tego rodzaju przestępczości wymaga koordynacji między państwami członkowskimi.

W 2022 r. Prokuratura Europejska prowadziła 1117 postępowań przygotowawczych, w których łączna wartość szacowanych szkód wyniosła 14,1 mld EUR (z czego 47% szkód w kwocie 6,7 mld EUR miało związek z oszustwami dotyczącymi VAT). Spośród 1117 prowadzonych postępowań przygotowawczych 16,5% dotyczyło oszustw związanych z VAT, a 28,2% miało wymiar transgraniczny. Z kolei w trakcie prowadzonych postępowań przygotowawczych zamrożono kwoty wynoszące 359 mln EUR, co stanowi siedmiokrotność budżetu EPPO na 2022 r.¹

Prokuraturę Europejską tworzą prokuratorzy europejscy na poziomie centralnym i delegowani prokuratorzy europejscy na poziomie zdecentralizowanym. Delegowani prokuratorzy europejscy to prokuratorzy z danego państwa członkowskiego, którzy działają w imieniu Prokuratury Europejskiej w swoim kraju. Przy prowadzeniu śledztw i w postępowaniach przed sądami polskimi będą stosowali zarówno prawo polskie, jak i rozporządzenie 2017/1939 mające bezpośrednie zastosowanie. Projektowana regulacja zawiera niezbędne przepisy umożliwiające im zastosowanie zarówno krajowych, jak i unijnych norm prawnych. Projekt ma także na celu zapewnienie mechanizmów wynagrodzenia, zabezpieczenia społecznego oraz ubezpieczeń w systemie krajowym.

¹ Sprawozdanie roczne EPPO 2022, Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2023 r. Prokuratura Europejska, 2023 r., ISBN 978-92-95230-11-8

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt zawiera punktowe i szczegółowe rozwiązania, nieuregulowane przez rozporządzenie 2017/1939, które jest stosowane bezpośrednio.

Zmiany w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37), dalej „k.p.k.”

Art. 577a k.p.k.

Projekt zawiera definicje legalne nowych pojęć w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37), dalej „k.p.k.”. Postępowanie europejskie zdefiniowane zostało jako postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości EPPO. Postępowanie krajowe to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.

Zgodnie z rozporządzeniem 2017/1939 Prokuratura Europejska właściwa jest w sprawach dotyczących przestępstw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, które są określone w dyrektywie (UE) 2017/1371 oraz w sprawach przestępstw dotyczących udziału w organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW oraz w sprawach dotyczących każdego innego przestępstwa, które jest nierozdzielnie związane z czynem zabronionym objętym zakresem zastosowania rozporządzenia 2017/1939.

Art. 577b § 1 k.p.k.

Projekt uznaje Prokuratora Krajowego za właściwego do wydania opinii w przedmiocie przejęcia sprawy do prowadzenia przez Prokuraturę Europejską oraz zgody, o której mowa w art. 25 ust. 4 i art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939. Wynika to z jego szczególnej roli w hierarchii powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz ma na celu zapewnienie efektywności procesu podejmowania decyzji i zarządzania na szczeblu krajowym.

Zgodnie z art. 25 rozporządzenia 2017/1939 Prokuratura Europejska może wszcząć postępowanie przygotowawcze albo podejmuje decyzję o przejęciu sprawy do własnego prowadzenia. Art. 25 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 przewiduje dodatkowe kryteria, które mogą uzasadniać właściwość rzeczową Prokuratury Europejskiej. Art. 25 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 wskazuje odstępstwa od właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej uzasadnione wymiarem sankcji lub też wysokością szkody. Art. 25 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939 reguluje kwestie wykonywania właściwości przez Prokuraturę Europejską w odniesieniu do katalogu przestępstw opisanych w art. 22 tego rozporządzenia w odniesieniu do kategorii spraw, które byłyby wyłączone od prowadzenia ich przez Prokuraturę Europejską w oparciu o inne okoliczności niż te, które zostały wymienione w ust. 3. Na wykonywanie tej właściwości mimo istnienia innych okoliczności uniemożliwiających prowadzenie sprawy Prokuratura Europejska musi uzyskać zgodę odpowiednich organów krajowych.

Artykuł 27 rozporządzenia 2017/1939 reguluje kwestie uprawnień do przejęcia sprawy. Prokuratura Europejska, z własnej inicjatywy bądź w oparciu o informacje uzyskane od organów krajowych, może przejąć sprawę do własnego prowadzenia. Przed podjęciem decyzji Prokuratura Europejska zasięga opinii właściwych organów państwa członkowskiego.

Natomiast zgodnie z art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939, jeżeli właściwe organy krajowe w terminie wynoszącym maksymalnie 30 dni nie wyrażą zgody na przejęcie sprawy zgodnie z ust. 2 i 3, Prokuratura Europejska pozostaje organem właściwym do popierania oskarżenia lub umorzenia postępowania zgodnie z przepisami określonymi w tym rozporządzeniu.

Art. 577b § 2 k.p.k.

Organem właściwym do konsultacji w przedmiocie umorzenia postępowania, wydania opinii co do przejęcia sprawy przez Prokuraturę Europejską i przekazania sprawy do prowadzenia krajowej jednostce organizacyjnej prokuratury, zastosowania uproszczonych procedur ścigania oraz złożenia wniosku o przekazanie sprawy, a także podziału kosztów będzie kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której przejęła ona sprawę, lub Prokurator Krajowy, jeśli sprawa nie była wcześniej prowadzona. Kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury najlepiej zna jej funkcjonowanie, stan kadrowy i obciążenie sprawami.

Art. 39 rozporządzenia 2017/1939 zawiera przepisy dotyczące działań alternatywnych wobec oskarżenia. Wskazany przepis reguluje sposób procedowania Prokuratury Europejskiej w przypadku braku podstaw do wniesienia oskarżenia. W sytuacji gdy Prokuratura Europejska prowadziła postępowania przygotowawcze w zakresie przestępstwa, które pozostawało w związku z przestępstwem pozostającym we właściwości EPPO, umorzenie postępowania może nastąpić po konsultacji z organami krajowymi państwa członkowskiego.

Właściwość rzeczowa Prokuratury Europejskiej została określona przepisem art. 22 ust. 1–4 rozporządzenia 2017/1939. Jednocześnie w art. 25 ust. 2 lit. a oraz b rozporządzenia 2017/1939 zostały wskazane dodatkowe kryteria pozwalające Prokuraturze Europejskiej na prowadzenie postępowań w zakresie przestępstw, które wyrządziły lub mogły wyrządzić interesom finansowym Unii Europejskiej szkodę, której wartość jest mniejsza niż 10 000 EUR. W takiej sytuacji wykonywanie właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej zostało uzależnione od tego, czy postępowanie wywołuje na poziomie Unii Europejskiej skutki, które wymagają prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Europejską lub też o popełnienie przestępstwa mogą być podejrzani urzędnicy lub inni pracownicy Unii Europejskiej lub członkowie instytucji Unii Europejskiej.

Procedura opinii została przewidziana także przepisem art. 25 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym Prokuratura Europejska odstępuje od wykonywania swojej właściwości rzeczowej, zasięga opinii właściwych organów krajowych i przekazuje im sprawę, pod warunkiem zaistnienia określonych tym przepisem sytuacji.

W art. 40 rozporządzenia 2017/1939 zostały umieszczone przepisy dotyczące procedur uproszczonych, a przepis ten reguluje sposób procedowania w sytuacji, gdy w danej sprawie karnej będą mogły mieć zastosowanie krajowe uproszczone procedury ścigania. Delegowany prokurator europejski proponuje właściwej izbie Prokuratury Europejskiej zastosowanie tej procedury. Jeśli prowadzone przez delegowanego prokuratora europejskiego postępowanie karne dotyczy przestępstwa opisanego w art. 3 ust. 2 lit. a i b dyrektywy 2017/1371 i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii Europejskiej, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu, wówczas propozycja zastosowania uproszczonej procedury musi być poprzedzona zasięgnięciem opinii krajowych organów prokuratorskich.

W sekcji 3 rozporządzenia 2017/1939 zostały umieszczone przepisy dotyczące przekazywania postępowań i akt organom krajowym. Przepis art. 34 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 reguluje sytuację, gdy Prokuratura Europejska rozważa umorzenie postępowania w stosunku do przestępstwa pozostającego w związku z przestępstwem naruszającym interesy finansowe Unii Europejskiej, po konsultacjach z właściwym organem krajowym, który może złożyć wniosek o przekazanie mu sprawy, wówczas stała izba Prokuratury Europejskiej przekazuje tę sprawę właściwemu organowi krajowemu.

W art. 91 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 przewidziano możliwość podjęcia konsultacji z Prokuraturą Europejską w przedmiocie podziału kosztów. Jeśli w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzenie czynności będzie się wiązało ze szczególnie wysokimi kosztami, wówczas delegowany prokurator europejski z własnej inicjatywy bądź właściwe organy krajowe mogą złożyć uzasadniony wniosek w przedmiocie podziału kosztów.

Art. 577b § 3 k.p.k.

Obecnie w postępowaniu przygotowawczym nie ma organów sądowych uprawnionych do rozstrzygania sporów o właściwość, spory te są rozstrzygane przez prokuratora nadrzędnego. W przypadku sporu, o którym mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 organem rozstrzygającym będzie Prokurator Generalny, od którego rozstrzygnięcia będzie przysługiwało zażalenie do sądu okręgowego, właściwego miejscowo dla jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego uczestniczącego w sporze. Wskazanie sądów okręgowych uzasadnione jest tym, że sprawy te dotyczą skomplikowanej materii związanej z przestępstwami finansowymi przeciwko interesom Unii Europejskiej, więc wymagają zaangażowania sędziów o wyższym doświadczeniu. Ponadto sądy okręgowe mają kompetencję do skierowania wniosku o rozpatrzenie pytania w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W sądach okręgowych działają także koordynatorzy do spraw europejskich.

Przepis art. 25 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 reguluje materie sporu o właściwość między Prokuraturą Europejską a krajowymi organami ścigania. Dodatkowe kryteria określające właściwość rzeczową Prokuratury Europejskiej zostały opisane w art. 25 ust. 2 lit. a oraz b rozporządzenia 2017/1939. Tym samym ustawodawca unijny przewidział fakultatywną kompetencję do prowadzenia spraw karnych przez Prokuraturę Europejską. Z kolei w art. 25 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 zostały przewidziane odstępstwa od prowadzenia spraw karnych przez Prokuraturę Europejską.

Art. 577c § 1 k.p.k.

Czas trwania postępowania europejskiego nie będzie wliczany do czasu trwania postępowania krajowego, ponieważ sprawy karne pozostające we właściwości Prokuratury Europejskiej nie będą rejestrowane w wykazach powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Prowadzenie tych spraw zostanie powierzone delegowanym prokuratorom europejskim i będą podlegały odpowiednim obowiązkom rejestracyjnym dla spraw karnych z właściwości Prokuratury Europejskiej.

Art. 577c § 2 k.p.k.

Dowody przeprowadzone w postępowaniu europejskim będą także dowodami w postępowaniu krajowym, jeśli nie są sprzeczne z zasadami porządku prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej. W stanie obecnie obowiązującym przepisy dopuszczają dowody zgromadzone w ramach wniosków pomocowych, więc przyjęcie przeciwnego rozwiązania byłoby wbrew założeniom pomocy międzynarodowej pomocy prawnej.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych rezygnuje z zasady specjalności na rzecz swobodnego przepływu i wykorzystania dowodów między krajami członkowskimi.

Art. 577d k.p.k.

Policja i inne organy postępowania przygotowawczego będą przekazywały do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego informacje o zawiadomieniach o przestępstwie lub własnych danych świadczących o popełnieniu przestępstwa będących we właściwości prokuratora Prokuratury Europejskiej. Informacja o sprawie będącej we właściwości prokuratora Prokuratury Europejskiej zostanie również przekazana, jeśli po wszczęciu postępowania okaże się, że dotyczy przestępstwa pozostającego w jego właściwości. Ma to na celu zapewnienie skutecznej reakcji na przestępstwo i zainicjowanie postępowania przygotowawczego. Służy to również skutecznemu współdziałaniu i wymianie informacji między organami właściwymi do przeprowadzenia postępowania europejskiego. Przekazanie informacji o zawiadomieniach zapewni również większą ochronę interesów pokrzywdzonych.

Art. 615a k.p.k.

Wylimitowane zostanie pośrednictwo Prokuratury Krajowej w kontaktach między Prokuraturą Europejską a powszechnymi jednostkami organizacyjnymi prokuratury, gdyż w związku z projektowanymi regulacjami staje się ono zbędne. Bezpośredni kontakt ułatwi komunikację i sprawną wymianę informacji.

Jest to uzupełnienie art. 31 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym delegowani prokuratorzy europejscy działają w ścisłej współpracy, pomagając sobie nawzajem i regularnie się ze sobą konsultując w sprawach transgranicznych.

§ 2 został wprowadzony, gdy Polska nie uczestniczyła we wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej. Dalsze obowiązywanie tej regulacji jest więc nieuzasadnione i zostanie ona uchylona.

Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 146)

Projekt reguluje także kwestię ubezpieczenia zdrowotnego delegowanych prokuratorów europejskich. Będą oni nadal prokuratorami powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, choć delegowanymi do Prokuratury Europejskiej. Dlatego, mimo iż wynagrodzenie będzie im wypłacane przez Prokuraturę Europejską, składki na ubezpieczenie zdrowotne będą wypłacane przez pracodawców w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wysokości ostatniego wynagrodzenia przed objęciem funkcji delegowanego prokuratora europejskiego.

Art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 reguluje warunki zatrudnienia delegowanych prokuratorów europejskich, którzy zatrudniani są w charakterze tak zwanych specjalnych doradców. Porozumienie pomiędzy doradcą i organem określa jedynie wynagrodzenie, a pozostałe świadczenia dotyczące m.in. zabezpieczenia społecznego, emerytury ponoszą państwa członkowskie.

Zmiany w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze

Art. 1a

Zgodnie z dodanym art. 1a prokuraturami będą również prokuratorzy wskazani przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołani na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego.

Art. 11 § 1 a

Prokurator Generalny w celu sporządzenia całościowej informacji dla Sejmu i Senatu na temat łącznej liczby osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzanie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosków o zarządzanie kontroli operacyjnej, będzie uprawniony do żądania od delegowanych prokuratorów europejskich danych dotyczących kontroli i utrwalania rozmów w sprawach z zakresu właściwości Prokuratury Europejskiej.

Art. 25a i art. 35a

Projekt przewiduje podstawę prawną do tworzenia i znoszenia biur delegowanego prokuratora europejskiego. Nastąpi to za pomocą rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Jednostki organizacyjne prokuratury, przy których zostaną

utworzone biura delegowanego prokuratora europejskiego, będą odpowiadały za zapewnienie im obsługi biurowej, sprzętu oraz dostępu do aktów prawnych i orzecznictwa niezbędnego do wykonywania obowiązków.

Zgodnie z art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 właściwe organy krajowe zapewniają delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji.

Art. 55a

Projekt ustawy przewiduje podstawę prawną do finansowania ze środków budżetowych powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury działań prokuratorów Prokuratury Europejskiej w zakresie, w jakim nie jest ona finansowana przez Prokuraturę Europejską.

Zgodnie z motywem 113 rozporządzenia 2017/1939 koszty funkcjonowania biura i wsparcia sekretarskiego delegowanych prokuratorów europejskich powinny być pokrywane przez państwa członkowskie. Zgodnie z art. 91 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939 wydatki delegowanych prokuratorów europejskich prowadzących czynności w ramach zadań Prokuratury Europejskiej uznaje się za wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej. Motyw 112 wskazuje, że koszty czynności w ramach postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską powinny być pokrywane przez organy krajowe, które przeprowadzają te czynności. Wydatki operacyjne pokrywane z budżetu Prokuratury Europejskiej powinny natomiast obejmować koszty komunikacji operacyjnej między delegowanymi prokuratorami europejskimi a centralą Prokuratury Europejskiej oraz inne koszty nieponiesione uprzednio przez państwa członkowskie w trakcie postępowania przygotowawczego.

Art. 57 § 3c i 3d

Projektowany przepis przewiduje nadanie prokuratorowi Prokuratury Europejskiej możliwości wystąpienia o przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych. Jest to rozwiązanie analogiczne do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Udostępnienie materiałów, uzyskanych w wyniku czynności operacyjno-rozpoznawczych będzie następowało w kancelarii tajnej obsługującej biuro delegowanego prokuratora europejskiego. Materiały będą udostępniane prokuratorowi Prokuratury Europejskiej prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie oraz Prokuratorowi Generalnemu jako organowi, na którego żądanie przeprowadzono czynności operacyjno-rozpoznawcze.

Art. 95a i art. 95b

Projekt będzie zawierał mechanizm wyłaniania kandydatów na prokuratora Prokuratury Europejskiej w drodze konkursu przeprowadzanego przez Prokuratora Generalnego zgodnie z zasadami i trybem określonymi w drodze zarządzenia. W razie powołania na urząd prokuratora europejskiego jego prawa i obowiązki z powszechnych jednostkach prokuratury zostaną zawieszone. W przypadku zaś delegowanego prokuratora europejskiego proponuje się, że z dniem powołania prokuratora na ten urząd Prokurator Generalny wskazuje biuro delegowanego prokuratora europejskiego, w którym sprawuje on swoje obowiązki. Prokurator Prokuratury Europejskiej w okresie sprawowania urzędu zachowuje stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, z tym że świadczy pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej. Delegowany prokurator europejski będzie mógł zostać odwołany z delegacji z trzymiesięcznym wypowiedzeniem.

Prokurator Generalny będzie organem uprawnionym do wskazania kandydatów na prokuratorów Prokuratury Europejskiej.

Wobec prokuratorów europejskich nie będą miały zastosowania przepisy, o których mowa w art. 97 § 2, art. 103 § 1 i 4–6, art. 115–119 oraz w art. 127 § 1 w odniesieniu do art. 94d–94g ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334), oraz będzie im przysługiwał wyłącznie urlop przewidziany dla pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej w rozumieniu art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939. Decyzję w przedmiocie urlopu delegowanych prokuratorów europejskich będzie podejmował właściwy organ Prokuratury Europejskiej. Okres sprawowania urzędu prokuratora Prokuratury Europejskiej będzie wliczany do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, stawka wynagrodzenia, wymiar dodatku za długoletnią pracę, wymiar gratyfikacji jubileuszowej oraz odprawy pośmiertnej. Należności przysługujące prokuratorom Prokuratury Europejskiej wynikające z tytułu pozostawania prokuratorami będzie wypłacał kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, gdzie zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, a należności, o których mowa w art. 109 i art. 114, będzie wypłacała delegowanemu prokuratorowi europejskiemu jednostka organizacyjna prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego Prokuratora Europejskiego, gdzie pełni obowiązki.

Jako iż prokuratorzy Prokuratury Europejskiej będą otrzymywali wynagrodzenie wypłacane przez Prokuraturę Europejską, nie będzie im ono wypłacane przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury, w tym dodatkowe wynagrodzenie roczne. Jeżeli wysokość wynagrodzenia wypłacanego przez Prokuraturę Europejską będzie niższa od wynagrodzenia, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, obliczonego zgodnie z art. 124 Prawa o prokuraturze przy uwzględnieniu projektowanego art. 95b § 3 Prawa o prokuraturze (wynagrodzenia krajowego), wypłacone mu zostanie wynagrodzenie wyrównawcze.

Jako podstawę obliczania należności przysługujących prokuratorowi Prokuratury Europejskiej z tytułu pozostawania prokuratorem powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, w przypadku gdy podstawą ich obliczenia jest wynagrodzenie, będzie przyjmowane wynagrodzenie krajowe, a więc wynagrodzenie, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, co znacząco ułatwi właściwe ustalenie ich wysokości i rozwiąże wątpliwości z tym związane, biorąc pod uwagę, że wynagrodzenie prokuratorów Prokuratury Europejskiej będzie wypłacane przez Prokuraturę Europejską w walucie Euro.

Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 Rada wybiera i powołuje prokuratora europejskiego na sześciolletnią kadencję (z możliwością przedłużenia o nie więcej niż trzy lata) spośród kandydatów będących prokuratorami lub sędziami. Zgodnie z art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 jest on zatrudniany w charakterze pracownika tymczasowego Prokuratury Europejskiej, a jego wynagrodzenie jest wydatkiem Prokuratury Europejskiej (art. 91 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939).

Zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1939 Kolegium powołuje delegowanych prokuratorów europejskich na pięcioletnią kadencję spośród kandydatów będących prokuratorami lub sędziami. Zgodnie z art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 jest on zatrudniany w charakterze specjalnego doradcy Prokuratury Europejskiej, o którym mowa w art. 5, art. 123 i art. 124 warunków zatrudnienia, a jego wynagrodzenie jest wydatkiem Prokuratury Europejskiej (art. 91 ust. 4 Regulaminu). Przepisy dotyczące delegowanych prokuratorów europejskich w przeciwieństwie do prokuratora europejskiego wymagają, aby delegowany prokurator europejski od momentu powołania aż do jego odwołania był aktywnym prokuratorem lub sędzią.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 delegowani prokuratorzy europejscy są – od momentu powołania na urząd delegowanego prokuratora europejskiego aż do ich odwołania – aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa odpowiednich państw członkowskich, które ich wskazały.

Art. 95c i art. 95d

W celu zapewnienia niezależności biur delegowanego prokuratora europejskiego nie będą wobec nich stosowane przepisy dotyczące wizytacji i nadzoru w zakresie przetwarzania danych osobowych. Wobec prokuratora europejskiego nie będą stosowane przepisy dotyczące kary porządkowej upomnienia. Przełożonym delegowanego prokuratora europejskiego, o którym mowa w art. 149 Prawa o prokuraturze, będzie kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego oraz wymierzenie kary upomnienia wobec delegowanego prokuratora europejskiego będzie mogło nastąpić po spełnieniu warunków określonych w rozporządzeniu 2017/1939. Postępowanie dyscyplinarne wobec prokuratora europejskiego ulegnie zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu. W okresie tego zawieszenia nie będą biegły okresy przedawnienia, poprzez odesłanie do art. 104 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17).

Zgodnie z art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939, jeżeli państwo członkowskie postanowi odwołać prokuratora krajowego, który został powołany na stanowisko delegowanego prokuratora europejskiego, lub wszczęć wobec niego postępowanie dyscyplinarne z powodów niezwiązanych z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia, przed podjęciem takiego działania informuje ono o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego.

Art. 95e

Projektowany przepis wskazuje, że delegowany prokurator europejski będzie wykonywał wyłącznie zadania wynikające z rozporządzenia 2017/1939, a tym samym nie będzie mógł prowadzić oprócz referatu europejskiego dodatkowo postępowań krajowych.

Art. 13 ust. 3 rozporządzeniu 2017/1939 stanowi, że jeżeli delegowany prokurator europejski w jakimkolwiek momencie nie jest w stanie wykonywać swoich funkcji delegowanego prokuratora europejskiego z powodu pełnienia funkcji prokuratora krajowego, informuje on o tym nadzorującego prokuratora europejskiego, który zasięga opinii właściwych krajowych organów prokuratorskich, aby ustalić, czy pierwszeństwo należy przyznać funkcjom wynikającym z niniejszego rozporządzenia.

Art. 95f

Prokurator Generalny będzie właściwy w czynnościach dotyczących liczby delegowanych prokuratorów europejskich, podziału kompetencji między nimi, odwoływania ich i wszczynania postępowań dyscyplinarnych wobec nich, zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu 2017/1939.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 Europejski Prokurator Generalny po konsultacji i osiągnięciu porozumienia z odpowiednimi organami państw członkowskich zatwierdza liczbę delegowanych prokuratorów europejskich oraz podział kompetencji między delegowanymi prokuratorami europejskimi w każdym państwie członkowskim.

Art. 104 § 4

Zgodnie z projektowanym przepisem prokuratorzy Prokuratury Europejskiej będą składali oświadczenia o stanie majątkowym Prokuratorowi Generalnemu.

Art. 135 § 2 pkt 1a i § 9

Europejski Prokurator Generalny i Prokurator Krajowy zostaną zawiadomieni o ewentualnym zatrzymaniu prokuratora Prokuratury Europejskiej. Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu zostanie także doręczona uchwała w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Europejskiej do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie.

Zmiany w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 577)

Prokurator Krajowy będzie mógł delegować urzędnika, za jego zgodą, do wykonywania obowiązków służbowych w biurze delegowanego prokuratora europejskiego na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, albo na czas nieokreślony. Będzie również mógł delegować urzędnika do wykonywania obowiązków służbowych w biurze delegowanego prokuratora europejskiego bez jego zgody na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata. Delegowanie urzędnika może być powtórzone, bez jego zgody, nie wcześniej niż po upływie dwóch lat.

Niedopuszczalne będzie delegowanie, bez zgody zainteresowanego biura delegowanego prokuratora europejskiego, kobiety w ciąży lub urzędnika sprawującego opiekę nad dzieckiem w wieku do czternastu lat, a także w wypadkach, gdy stoją temu na przeszkodzie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika. W okresie delegowania do biura delegowanego prokuratora europejskiego urzędnik będzie otrzymywał dodatek funkcyjny z tytułu delegowania. Świadczenia związane z delegowaniem urzędnika do biura delegowanego prokuratora europejskiego będzie wypłacać jednostka organizacyjna prokuratury, z której urzędnik został delegowany.

Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki delegowania urzędników do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury, biurze delegowanego prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości, wysokość dodatku funkcyjnego z tytułu delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz szczegółowe warunki i zakres świadczeń dodatkowych związanych z delegowaniem urzędników poza stałe miejsce pracy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Prokuratura Europejska to organ Unii Europejskiej, którego utworzenie zostało przewidziane w Traktacie Lizbońskim, a ostatecznie został powołany na podstawie rozporządzenia 2017/1939. We wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej aktualnie uczestniczą 22 państwa członkowskie. Po notyfikacji złożonej przez Polskę Szwecja także zapowiedziała przystąpienie do Prokuratury Europejskiej.

W związku z niniejszym projektem niezbędne było podjęcie decyzji co do sposobu organizacji Prokuratury Europejskiej na terytorium RP w postaci wyboru systemu centralnego zakładającego jedną siedzibę lub zdecentralizowanego zakładającego powstanie wielu siedzib. W 2023 r. państwa takie jak: Austria, Czechy, Niemcy, Włochy, Portugalia, Rumunia posiadały zdecentralizowany system, natomiast państwa takie jak: Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Cypr, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Łotwa, Litwa, Luksemburg, Malta, Niderlandy, Słowacja, Słowenia i Hiszpania – system scentralizowany. Należy wskazać, że państwa członkowskie podobne do Polski, pod względem kryterium wielkości terytorium, wybierają zarówno jeden, jak i drugi system.

Działalność Prokuratury Europejskiej zapewnia skuteczne, zsynchronizowane i jednolite ściganie przestępstw na szkodę budżetu UE, w tym pośrednio państw członkowskich. Przystępując do tej wzmocnionej formy współpracy, Polska, wspólnie z innymi krajami członkowskimi, będzie przyczyniać się na poziomie unijnym do efektywnego ścigania i zwalczania nadużyć finansowych na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej.

Struktura krajowa składa się z delegowanych prokuratorów europejskich i ze stałych izb.

Delegowani prokuratorzy europejscy w 22 państwach UE uczestniczących we współpracy mają za zadanie prowadzić postępowania przygotowawcze oraz wnosić i popierać oskarżenia. Działają w sposób całkowicie niezależny od organów krajowych.

Stałe izby monitorują postępowania przygotowawcze i nadają im kierunek oraz podejmują decyzje operacyjne.

Niemcy

W Niemczech wdrożenie rozporządzenia dotyczącego Europejskiej Prokuratury Publicznej (EPPO) zostało uregulowane poprzez specjalne przepisy prawne, które określają funkcjonowanie EPPO na terenie Niemiec.

Głównym aktem prawnym w tej kwestii jest ustawa zatytułowana „Gesetz zur Durchführung der Verordnung (EU) 2017/1939 zur Errichtung der Europäischen Staatsanwaltschaft (Europäische Staatsanwaltschaftsgesetz – EuStAG)”, czyli ustawa o wdrożeniu rozporządzenia (UE) 2017/1939 ustanawiającego Prokuraturę Europejską. Zawiera ona szczegółowe regulacje dotyczące:

- współpracy między EPPO a niemieckimi organami ścigania oraz innymi instytucjami;
- organizacji i kompetencji Delegatur EPPO w Niemczech;
- przejrzystości, niezależności i efektywności działań prowadzonych przez EPPO w Niemczech;
- przestrzegania praw oskarżonych i ofiar w postępowaniach prowadzonych przez EPPO.

Ustawa zapewnia także, że przepisy unijne dotyczące EPPO są wdrażane w sposób zgodny z niemieckim porządkiem prawnym i konstytucją. Niemcy zdecydowały się na podział na pięć siedzib/biur regionalnych EPPO, które obejmują swoim zasięgiem następujące landy:

- Kolonia – zasięg terytorialny Nadrenia Północna-Westfalia,
- Berlin – zasięg terytorialny Berlin, Brandenburgia, Saksonia-Anhalt, Turyngia,
- Frankfurt nad Menem – zasięg terytorialny Badenia-Wirtembergia, Hesja, Nadrenia-Palatynat, Kraj Saary,
- Monachium – zasięg terytorialny Bawaria, Saksonia,
- Hamburg – zasięg terytorialny Brema, Hamburg, Meklemburgia-Pomorze Przednie, Dolna Saksonia, Szlezwik-Holsztyn.

Przy wskazanej ilości siedzib w Niemczech w 2023 r. funkcjonowało 19 delegowanych prokuratorów europejskich i 8 krajowych asystentów delegowanych prokuratorów europejskich.

Delegowani prokuratorzy europejscy w Niemczech zachowali swój status prokuratorów niemieckich przy jednoczesnym braku ich podporządkowania w ramach obowiązujących hierarchii krajowych (federacyjnej i krajów związkowych). Dlatego też pozostają oni niezależni od Federalnego Prokuratora Generalnego oraz Prokuratorów Generalnych w krajach związkowych. Delegowani prokuratorzy europejscy korzystają z takich samych praw jak prokuratorzy krajowi, a cała procedura karna przebiega w taki sam sposób jak postępowania prowadzone przez prokuratorów krajowych, to znaczy toczy się przed sądem krajowym i zgodnie z odpowiednim kodeksem postępowania karnego. Jedyną różnicą jest to, że zamiast prokuratura krajowego w postępowaniu występuje delegowany prokurator europejski, a postępowanie z jego udziałem uwzględnia przepisy rozporządzenia 2017/1939. Niemiecka prokuratura krajowa oraz inne organy zostały zobowiązane do zgłaszania poszczególnym biur Prokuratury Europejskiej spraw pozostających we właściwości EPPO. Ponadto delegowani prokuratorzy europejscy mogą w Niemczech wszczynać postępowania samodzielnie lub na wniosek policji albo innych odpowiednich organów, które skontaktują się z EPPO w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa pozostającego w ich właściwości. Zgodnie z przepisami dotyczącymi prokuratorów krajowych delegowany prokurator europejski może wykonywać czynności procesowe przewidziane dla prokuratorów krajowych, w tym m.in: brać udział w przeszukaniach, zlecać dokonywanie zatrzymania i zabezpieczenia dowodów oraz wnioskować o kontrolę rozmów.

Hiszpania

W Hiszpanii wdrożenie rozporządzenia dotyczącego Europejskiej Prokuratury Publicznej (EPPO) zostało również uregulowane przez odpowiednie przepisy prawne, które określają funkcjonowanie EPPO na terenie Hiszpanii.

Głównym aktem prawnym w tej kwestii jest ustawa zatytułowana „Ley 9/2021, de 25 de mayo, por la que se adoptan medidas de aplicación de lo dispuesto en el Reglamento (UE) 2017/1939 del Consejo, de 12 de octubre de 2017, por el que se establece una cooperación reforzada para la creación de la Fiscalía Europea”, czyli ustawa przyjęta w dniu 25 maja 2021 r., ustanawiająca środki wdrożeniowe rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 dotyczącego utworzenia Prokuratury Europejskiej.

Przepisy zawarte w ustawie obejmują:

- współpracę między EPPO a hiszpańskimi organami ścigania oraz innymi instytucjami;
- organizację i kompetencje Delegatur EPPO w Hiszpanii;
- zasady prowadzenia dochodzeń i postępowań karnych przez EPPO na terenie Hiszpanii;
- przepisy proceduralne dotyczące wszczęcia i prowadzenia postępowań karnych przez EPPO;
- ochronę praw oskarżonych i ofiar w postępowaniach prowadzonych przez EPPO.

Hiszpania posiada jedną scentralizowaną siedzibę, która znajduje się w Madrycie. Liczba delegowanych prokuratorów europejskich w 2023 r. wynosiła 7 delegowanych prokuratorów europejskich oraz 9 krajowych asystentów delegowanych prokuratorów europejskich.

Francja

Francja również posiada jedną scentralizowaną siedzibę, która znajduje się w Paryżu. We Francji liczba delegowanych prokuratorów europejskich w 2023 r. wynosiła 6 oraz 7 krajowych asystentów delegowanych prokuratorów europejskich. We Francji zdecydowano, że delegowani prokuratorzy europejscy, mimo scentralizowanej struktury, mają kompetencje na całym terytorium kraju w zakresie poszukiwania, ścigania i stawiania przed sądem sprawców i

współprawców przestępstw godzących w interesy finansowe Unii Europejskiej. W przypadku tych przestępstw delegowani prokuratorzy europejscy wykonują uprawnienia na szczeblu prokuratora przy sądzie apelacyjnym, ale także uprawnienia równoważne uprawnieniom sędziów śledczych, gdy wykonują je w ramach dochodzenia sądowego. W związku powyższym posiadają oni takie same uprawnienia jak prokuratorzy krajowi, natomiast postępowania prowadzone przez delegowanych prokuratorów europejskich podlega jurysdykcji sądów w Paryżu, zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym.

Włochy

Podobnie jak w innych krajach członkowskich, we Włoszech wdrożenie Prokuratury Europejskiej (EPPO) jest uregulowane przepisami prawnymi, które dostosowują włoskie prawo do wymagań rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939.

Głównym aktem prawnym dotyczącym wdrożenia rozporządzenia EPPO we Włoszech jest ustawa zatytułowana „Decreto Legislativo 8 novembre 2021, n. 183”, czyli dekret legislacyjny z dnia 8 listopada 2021 r.

Dekret ten reguluje różne aspekty funkcjonowania EPPO we Włoszech, w tym:

- współpracę między EPPO a włoskimi organami ścigania i innymi instytucjami;
- przepisy dotyczące Delegatur EPPO we Włoszech, ich organizację i kompetencje;
- procedury prawne dotyczące prowadzenia dochodzeń i postępowań karnych przez EPPO we Włoszech;
- zasady ochrony praw oskarżonych i ofiar w postępowaniach prowadzonych przez EPPO.

Włochy zdecydowały się na system zdecentralizowany, który opiera się na siedmiu siedzibach znajdujących się w następujących miastach: Rzym, Mediolan, Bolonia, Neapol, Palermo, Turyn i Wenecja. Przy wskazanej ilości siedzib we Włoszech w 2023 r. funkcjonowało 17 delegowanych prokuratorów europejskich i 50 krajowych asystentów delegowanych prokuratorów europejskich.

Finlandia

Głównym aktem prawnym w kwestii funkcjonowania Prokuratury Europejskiej na terenie Finlandii jest ustawa zatytułowana „Laki Euroopan syyttäjänvirastosta”, która wdraża przepisy rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 dotyczące EPPO.

Podobnie do regulacji prawnych w ww. krajach, przepisy zawarte w tej ustawie obejmują warunki i zasady uczestnictwa Finlandii w działaniach EPPO, uwzględniające fińskie prawo karne i procedury.

Estonia

Wdrożenie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 dotyczącego EPPO w Estonii jest uregulowane przez ustawę zatytułowaną „Euroopa Prokuratuuriga seonduva seaduse ja sellega seonduvalt teiste seaduste muutmise seadus”, czyli ustawę o związku z Prokuraturą Europejską oraz zmianie innych ustaw.

Przepisy w tej ustawie dotyczą m.in.:

- współpracy między EPPO a estońskimi organami ścigania oraz innymi instytucjami;
- organizacji i kompetencji Delegatur EPPO w Estonii;
- procedur dotyczących dochodzeń i postępowań prowadzonych przez EPPO na terenie Estonii;
- ochrony praw oskarżonych i ofiar w postępowaniach prowadzonych przez EPPO.

Reasumując, należy podkreślić, że regulacje prawne dotyczące wdrożenia rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 w poszczególnych krajach członkowskich, które przystąpiły do Prokuratury Europejskiej, gwarantują, że EPPO działa w nich zgodnie z krajowym prawem i unijnymi standardami, zapewniając skuteczne i sprawiedliwe prowadzenie dochodzeń i postępowań karnych.

Republika Czeska zdecydowała się wprowadzić system zdecentralizowany, który opiera się na sześciu siedzibach znajdujących się w następujących miastach: Brno, Czeskie Budziejowice, Liberec, Ostrawa, Praga oraz Zlin. Przy wskazanej liczbie siedzib w Czechach w 2023 r. funkcjonowało 10 delegowanych prokuratorów europejskich i 3 krajowych asystentów delegowanych prokuratorów europejskich. W Republice Czeskiej zdecydowano, że delegowani prokuratorzy europejscy wykonują zadanie wyłącznie dla Prokuratury Europejskiej, jednakże zachowują swoje krajowe stanowisko służbowe. Oznacza to, że przez okres oddelegowania czeski delegowany prokurator europejski nie wykonuje żadnych czynności ani czynności związanych z funkcją prokuratora krajowego. W związku z powyższym w Republice Czeskiej zarówno delegowany prokurator europejski, jak i prokurator europejski został uznany za część systemu organów ścigania, przez co podlegają oni prawom i obowiązkom organów ścigania zdefiniowanym w krajowych przepisach szczególnych. Takie sformułowanie wskazuje, że delegowani prokuratorzy europejscy posiadają wszelkie uprawnienia i obowiązki, którymi dysponują prokuratorzy w ramach postępowania karnego lub w związku z nim, niezależnie od tego, czy te prawa i obowiązki są przewidziane w przepisach karnych czy innych przepisach.

Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 pozostawiono państwom członkowskim dowolność co do tego, czy delegowani prokuratorzy europejscy byli aktywnymi członkami zarówno prokuratury, jak i sądownictwa czy też prokuratury lub sądownictwa. Prawo krajowe dwunastu państw członkowskich uczestniczących w Prokuraturze Europejskiej takich jak: Belgia, Bułgaria, Estonia, Hiszpania, Finlandia, Francja, Włochy, Luksemburg, Łotwa, Holandia, Słowenia i Słowacja przewidują, że delegowani prokuratorzy europejscy mogą być aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa. Natomiast prawo krajowe dziewięciu państw członkowskich takich jak:

Austria, Cypr, Czechy, Niemcy, Grecja, Chorwacja, Litwa, Portugalia i Rumunia umożliwiają wyznaczanie delegowanych prokuratorów europejskich wyłącznie spośród członków prokuratury.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Minister Sprawiedliwości	1	Informacja ogólnodostępna	Projekt ustawy zawiera upoważnienie ustawowe, zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości, mając na względzie podział właściwości delegowanych prokuratorów europejskich, potrzebę zapewnienia sprawności ich postępowań oraz skutecznego zwalczania przestępczości.
Prokurator Generalny	1	Ministerstwo Sprawiedliwości	Projekt ustawy przyznaje Prokuratorowi Generalnemu kompetencje w zakresie: – ogłaszania i przeprowadzania konkursu na prokuratora europejskiego i konkursu na delegowanego prokuratora europejskiego; – wskazania kandydatów na urząd prokuratora europejskiego i na urząd delegowanego prokuratora europejskiego; – żądania od delegowanego prokuratora europejskiego danych pozwalających na sporządzenie całościowej informacji dla Sejmu i Senatu o łącznej liczbie osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosków o zarządzenie kontroli operacyjnej; – podjęcia czynności określonych w art. 13 ust. 2 oraz art. 17 ust. 4 i 5 rozporządzenia 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L z 2017 r. Nr 283, str. 1 oraz z 2020 r. Nr 431, str. 1); – rozstrzygania sporów o właściwość, o których mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939; – procedowania wniosków prokuratora Prokuratury Europejskiej dotyczących czynności operacyjno-rozpoznawczych i zwrócenia się w tej sprawie do właściwych organów.
Prokuratura Europejska	1	Informacja ogólnodostępna	Projekt ustawy w sposób szczegółowy reguluje przepisy związane z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej.
Prokurator Krajowy	1	Ministerstwo Sprawiedliwości	Projekt ustawy reguluje przepisy dotyczące właściwości organu do wydania opinii w przedmiocie przejęcia sprawy do prowadzenia przez Prokuraturę Europejską oraz zgody, o której mowa w art. 25 ust. 4 i art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939; Możliwość delegowania urzędników jednostek organizacyjnych prokuratury do biur delegowanego prokuratora europejskiego.

Prokuratura Krajowa	1	Ministerstwo Sprawiedliwości	Projekt ustawy zakłada wyeliminowanie pośrednictwa Prokuratury Krajowej w kontaktach między Prokuraturą Europejską a prokuratorami powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.
Jednostka organizacyjna prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego	3 lub 4	Ministerstwo Sprawiedliwości https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/polska-czescia-prokuratury-europejskiej	Projekt ustawy reguluje przepisy dotyczące zapewnienia delegowanym prokuratorom europejskim zasobów i sprzętów niezbędnych do pełnienia ich funkcji, a także obsługi biurowej w zakresie, w jakim obsługa ta nie zostaje zapewniona przez Prokuraturę Europejską.
Kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury	11 prokuratur regionalnych 46 prokuratur okręgowych 358 prokuratur rejonowych	Informacja ogólnodostępna	Projekt ustawy przyznaje kierownikowi jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, kompetencje w zakresie konsultacji w przedmiocie umorzenia postępowania, wydania opinii co do przejęcia sprawy przez Prokuraturę Europejską i przekazania sprawy do prowadzenia krajowej jednostce organizacyjnej prokuratury, zastosowania uproszczonych procedur ścigania oraz złożenia wniosku o przekazanie sprawy, a także podział kosztów.
Sądy okręgowe właściwe miejscowo dla biura delegowanego prokuratora europejskiego (Gdańsk, Katowice, Lublin, Warszawa)	4	Ministerstwo Sprawiedliwości	Projekt ustawy reguluje przepisy dotyczące postępowania w przypadku sporu kompetencyjnego; tj. jeśli między krajowymi organami ścigania a Prokuraturą Europejską nie dojdzie do osiągnięcia porozumienia co do podmiotu właściwego do prowadzenia sprawy karnej, a także w sytuacji, gdy wskazane organy będą przedstawiały odmienną ocenę co do poszczególnych elementów przestępstwa i okoliczności sprawy, w szczególności, która jest nierozdzielnie związana z przestępstwem naruszającym interesy finansowe Unii Europejskiej.
Obywatele	37 595 tys. (dane z marca 2024 r.)	Główny Urząd Statystyczny	Będą uczestniczyli w postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej lub z jego udziałem.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.). Projekt został przekazany na 14 dni (wobec pilnego charakteru) do zaopiniowania przez:

1. Prokuratora Krajowego,
2. powszechne jednostki organizacyjne prokuratury (za pośrednictwem Prokuratury Krajowej),
3. Krajową Radę Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym,
4. Pierwszą Prezes Sądu Najwyższego,
5. Krajową Radę Sądownictwa,
6. sądy powszechne (za pośrednictwem sądów apelacyjnych),
7. Niezależne Stowarzyszenie Prokuratorów „Ad vocem”,
8. Związek Zawodowy Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP,
9. Krajowy Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Ad Rem”,
10. Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej,
11. Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex Super Omnia”,
12. Międzyzakładową Organizację Związkową NSZZ „Solidarność” Pracowników Sądownictwa i Prokuratury,
13. Ogólnokrajowy Związek Zawodowy „AR Prim”,

14. Naczelną Radę Adwokacką,
15. Krajową Izbę Radców Prawnych,
16. Helsińską Fundację Praw Człowieka.

Skrócenie terminu konsultacji publicznych wynikało z pilnego charakteru projektu wprowadzającego regulacje umożliwiające funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej w Polsce. Komisja Europejska na podstawie art. 328 ust. 1 oraz art. 331 ust. 1 TFUE w dniu 29 lutego 2024 r. wydała decyzję 2024/8071 potwierdzającą udział Polski w EPPO i wskazała, że Prokuratura Europejska będzie prowadziła postępowania dotyczące przestępstw pozostających we właściwości EPPO, popełnionych w Polsce po 1 czerwca 2021 r. Polska stała się częścią EPPO z dniem wejścia w życie decyzji 2024/807 (tj. dnia 20 marca 2024 r.), a organy Prokuratury Europejskiej będą mogły rozpocząć działalność i dochodzenia w Polsce 20 dni po mianowaniu przez Radę prokuratora europejskiego z Polski. Wyniki konsultacji i opiniowania zostaną opisane w raporcie z konsultacji publicznych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2024 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0 (2024)	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0,00	2,72	5,86	6,23	6,36	6,57	6,64	6,79	6,94	7,09	7,24	62,44
budżet państwa ²	0,00	0,32	0,68	0,73	0,75	0,77	0,79	0,81	0,83	0,85	0,87	7,40
JST ³	0,00	0,30	0,66	0,70	0,72	0,74	0,75	0,77	0,79	0,81	0,83	7,07
NFZ ⁴	0,00	0,71 ⁵	1,52	1,60	1,62	1,70	1,66	1,68	1,70	1,72	1,74	15,65
ZUS	0,00	1,29	2,78	2,96	3,04	3,11	3,19	3,27	3,35	3,44	3,52	29,95
FP	0,00	0,10	0,22	0,24	0,24	0,25	0,26	0,26	0,27	0,28	0,28	2,40
wydatki ogółem	0,00	13,50	17,98	18,89	19,34	19,80	20,28	20,76	21,26	21,77	22,30	195,88
budżet państwa	0,00	13,50	17,98	18,89	19,34	19,80	20,28	20,76	21,26	21,77	22,30	195,88
Saldo ogółem	0,00	-10,78	-12,12	-12,66	-12,98	-13,23	-13,64	-13,97	-14,32	-14,68	-15,06	-133,44
budżet państwa	0,00	-13,18	-17,30	-18,16	-18,59	-19,03	-19,49	-19,95	-20,43	-20,92	-21,43	-188,48
JST	0,00	0,30	0,66	0,70	0,72	0,74	0,75	0,77	0,79	0,81	0,83	7,07
NFZ	0,00	0,71	1,52	1,60	1,62	1,70	1,66	1,68	1,70	1,72	1,74	15,65
ZUS	0,00	1,29	2,78	2,96	3,04	3,11	3,19	3,27	3,35	3,44	3,52	29,95
FP	0,00	0,10	0,22	0,24	0,24	0,25	0,26	0,26	0,27	0,28	0,28	2,40

Źródła finansowania	Skutki finansowe wejścia w życie ustawy zostaną pokryte w całości w ramach planowanego corocznie w ustawie budżetowej limitu wydatków części 88 – Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury, bez konieczności jego zwiększenia.
	Sfinansowanie wydatków w ramach posiadanych środków w części 88 – Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury, w zakresie wynagrodzeń pracowników będzie sfinansowane wskutek przesunięcia środków finansowych z wynagrodzeń orzeczników (w wyniku powstałych oszczędności, w związku z faktem, iż prokuratorom Prokuratury Europejskiej nie będzie przysługiwało wynagrodzenie wypłacane przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury) na wynagrodzenia pracowników od 2025 roku. Prokuratorowi europejskiemu i delegowanym prokuratorom europejskim wynagrodzenia wypłacane będą bezpośrednio przez Prokuraturę Europejską.
	Wydatki związane ze świadczeniami dla prokuratorów oraz z zapewnieniem zasobów i sprzętu pokrywane w całości w ramach planowanego corocznie w ustawie budżetowej limitu wydatków cz. 88, bez konieczności jego zwiększania.

² Wpływy z tytułu udziału w podatku PIT.

³ Wpływy z tytułu udziału w podatku PIT.

⁴ Przychody z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne. Kwota wskazana w 2025 r. 0,71 mln zł dotyczy składki zdrowotnej zarówno pracowników, jak i prokuratorów, przy czym w 2025 r. planowane jest opłacanie składki zdrowotnej za 12 prokuratorów

⁵ $\frac{1}{2} \times (0,78 \text{ mln zł (składka zdrowotna prokuratorów)} + 0,64 \text{ mln (składka pracowników na ubezpieczenie zdrowotne)}) = 0,71 \text{ mln zł}$ – wysokość przychodów z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne w 2025 r. (dotyczy połowy docelowej liczby etatów w 2025 r.)

	Szacunkowe jednorazowe koszty na wyposażenie nowych siedzib – zakup sprzętu i wyposażenia (w tym transport) w kwocie 1.920 tys. zł zostaną pokryte w całości w ramach planowanego corocznie w ustawie budżetowej limitu wydatków części 88, bez konieczności jego zwiększania. Szacunkowe koszty najmu, ochrony obiektów, utrzymania i eksploatacji oraz składek zdrowotnych prokuratorów będą pokrywane w całości w ramach planowanego corocznie w ustawie budżetowej z limitu wydatków części 88, bez konieczności jego zwiększania.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L z 2017 r. Nr 283, str. 1, z późn. zm., dalej: „rozporządzenie 2017/1939”) pozostawia państwom członkowskim swobodę decydowania o sposobie i finalnym kształcie uregulowania zdecentralizowanego poziomu Prokuratury Europejskiej. Prokuratura Europejska działalność operacyjną rozpoczęła 1 czerwca 2021 r. W samym tylko 2022 r. EPPO prowadziła 1117 postępowań przygotowawczych, w których łączna wartość szacowanych szkód wyniosła 14,1 mld EUR (z czego 47% szkód w kwocie 6,7 mld EUR miało związek z oszustwami dotyczącymi VAT). Spośród 1117 prowadzonych postępowań przygotowawczych 16,5% dotyczyło oszustw związanych z VAT, a 28,2% miało wymiar transgraniczny. Z kolei w trakcie prowadzonych postępowań przygotowawczych zamrożono kwoty wynoszące 359 mln EUR, co stanowi siedmiokrotność budżetu EPPO na 2022 r. Przystąpienie Polski do Prokuratury Europejskiej ułatwi ściganie zorganizowanych grup przestępczych, w szczególności w zakresie przestępczości związanej z podatkiem od wartości dodanej (VAT) i PIF, które działają na terenie wielu państw członkowskich, i wzmocni pozycję państwa polskiego jako zaufanego partnera innych państw członkowskich w walce z nadużyciami finansowymi na szkodę UE. Przystąpienie Polski do EPPO usankcjonuje też jej pozycję jako beneficjenta środków finansowych pochodzących z budżetu UE, który w pełni gwarantuje ochronę unijnych interesów finansowych. Zakłada się zatem utworzenie przy czterech prokuraturach regionalnych czterech biur delegowanego prokuratora europejskiego: Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku, Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach, Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie oraz Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie. Szacunkowe roczne koszty na utrzymanie przyszłych siedzib biur delegowanego prokuratora europejskiego z podziałem na: Z uwagi na brak wystarczającej powierzchni biurowej, w ramach której mogłoby zostać zapewnione miejsce pracy delegowanym prokuratorom europejskim oraz nowozatrudnionym pracownikom, konieczne jest pozyskanie dodatkowej powierzchni biurowej, natomiast – jak wskazano powyżej – koszty z tym związane zostaną pokryte w ramach posiadanego w ramach planowanego corocznie w ustawie budżetowej limitu wydatków części 88 – Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury. – najem (w tym media): 4 814 000 zł, – ochrona obiektów: 750 000 zł, – utrzymanie i eksploatacja: 600 000 zł Razem: 6 164 000 zł. Szacunkowa wysokość wydatków na zatrudnienie⁶ z podziałem na: – składka zdrowotna prokuratorów: 778 000 zł rocznie (w 2025 r. planowane jest opłacanie składki zdrowotnej za 12 prokuratorów, w kolejnych latach 24), – wynagrodzenia asystentów: 4 355 000 zł rocznie, – wynagrodzenia urzędników i pracowników innych: 4 110 000 zł rocznie, – pochodne: 1 663 000 zł rocznie Razem: 10 906 000 zł. <u>Przy czym w 2025 r. potencjalne koszty dotyczą połowy docelowej liczby etatów.</u>

⁶ dot. docelowej liczby 24 etatów prokuratorskich, 24 etatów asystentów prokuratora oraz 12 etatów urzędniczych w biurach delegowanego prokuratora europejskiego w Polsce. W 2025 r. potencjalne koszty dotyczą połowy docelowej liczby etatów.

Wskazane liczby i wyliczenia dotyczą utworzenia nowych etatów asystenckich i urzędniczych, których koszty zostaną pokryte w ramach posiadanego w ramach planowanego corocznie w ustawie budżetowej limitu wydatków.

Szacunkowe jednorazowe koszty na wyposażenie nowych siedzib – zakup sprzętu i wyposażenia (w tym transport): 1 920 000 zł.

Przyjęty zdecentralizowany kształt systemu EPPO w Polsce i liczba delegowanych prokuratorów europejskich wynika z liczby spodziewanych spraw, które będzie prowadzić EPPO w Polsce, oraz uzgodnień między Europejską Prokuratorem Generalną a Ministrem Sprawiedliwości. Z przekazanych przez Prokuraturę Krajową danych wynika, że liczba spraw dotycząca przestępczości PIF pozostających w toku na koniec 2023 r. które mogą, ale nie muszą pozostawać we właściwości EPPO, wyniosła 195. Jak wskazano już powyżej, do końca 2022 r. organy EPPO w całej Europie prowadziły 1117. Ponadto wskazać należy, że liczba prowadzonych przez EPPO spraw z roku na rok rośnie. Dlatego też w oparciu o wszystkie posiadane dane, w szczególności dotyczące liczby prowadzonych w latach 2019–2023 spraw dot. przestępstw PIF, biorąc pod uwagę również informacje udzielone przez przedstawicieli EPPO oraz ukształtowanie geograficzne, założono ustanowienie 4 biur delegowanego prokuratora europejskiego jako rozwiązanie optymalne.

1. Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie będzie odpowiadało właściwości prokuratur regionalnych w Białymstoku, Łodzi i Warszawie. W latach 2019–2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 720 spraw, z czego na koniec 2023 roku 45 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa dotyczących nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 8 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 37 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenia środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE oraz 7 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, można wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie może znajdować się 51 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy liczbie początkowo 4 delegowanych prokuratorów europejskich wskazuje na średnią liczbę 13 spraw w referacie. Dodatkowo największą liczbę delegowanych prokuratorów europejskich w Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie uzasadnia, z uwagi na jej centralne położenie, kategoria spraw pozostających we właściwości tej jednostki oraz możliwość ewentualnego przejęcia spraw prowadzonych aktualnie przez Prokuraturę Krajową, która na koniec 2023 r. wynosiła 17.

2. Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku będzie odpowiadało obszarowi właściwości prokuratur regionalnych w Gdańsku, Poznaniu i Szczecinie. W Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku swoje obowiązki początkowo będzie pełnić 3 delegowanych prokuratorów europejskich. W latach 2019–2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 399 spraw, z czego na koniec 2023 r. 38 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa dotyczących nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 11 spraw, z czego na koniec 2023 r. 6 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 31 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenia środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE, oraz 6 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, w sprawach o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, należy wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku może znajdować się 48 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy

liczbie 3 początkowo delegowanych prokuratorów europejskich wskazuje na średnią liczbę 16 spraw w referacie.

3. Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie będzie odpowiadało obszarowi właściwości prokuratur regionalnych w Krakowie, Lublinie i Rzeszowie. W Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie swoje obowiązki początkowo będzie pełnić 3 delegowanych prokuratorów europejskich. W latach 2019–2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 374 spraw, z czego na koniec 2023 r. 38 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa dotyczące nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 8 spraw, z czego na koniec 2023 r. 4 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 40 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenie środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE, oraz 2 sprawy, z czego na koniec 2023 r. 1 pozostawała dalej w toku, o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, należy wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie może znajdować się 45 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy liczbie 3 początkowo delegowanych prokuratorów europejskich wskazuje na średnią liczbę 15 spraw w referacie.

4. Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach będzie odpowiadało obszarowi właściwości prokuratur regionalnych w Katowicach i Wrocławiu. W Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach swoje obowiązki początkowo będzie pełnić 2 delegowanych prokuratorów europejskich. W latach 2019–2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 759 spraw, z czego na koniec 2023 r. 34 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa dotyczących nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 6 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 31 spraw, z czego na koniec 2023 r. żadna nie pozostawała w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenia środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE, oraz 1 sprawa, z czego na koniec 2023 r. 1 pozostawała dalej w toku, o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, należy wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach może znajdować się 37 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy liczbie 2 delegowanych prokuratorów europejskich wskazuje na średnią liczbę 18 spraw w referacie.

Model ten jest mniej kosztochłonny w dłuższej perspektywie czasowej, z uwagi na fakt, że model centralistyczny musiałby siłą rzeczy opierać się o prokuratorów delegowanych do Warszawy, co generowałoby znacznie wyższe koszty związane z koniecznością przewidzianych przez ustawę – Prawo o prokuraturze świadczeń, w tym kosztów zakwaterowania, diet i zwrotu kosztów przejazdów. Jednocześnie model decentralistyczny wydaje się być bardziej efektywny, bowiem pozwala na elastyczną współpracę prokuratora z lokalnymi czy też regionalnymi organami ścigania, jak również ułatwia dostęp uczestników postępowania do organu prowadzącego czy też nadzorującego postępowanie przygotowawcze.

Liczba prokuratorów Prokuratury Europejskiej w Polsce uwzględnia obowiązujący model postępowania przygotowawczego i sądowego w Polsce, w tym zwłaszcza zakres obowiązków prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie karne, w tym zakres czynności osobistych, których wykonania prokurator nie może delegować na inne organy postępowania przygotowawczego. Liczba przewidzianych w Polsce prokuratorów Prokuratury Europejskiej nie jest limitowana wyłącznie liczbą spraw, lecz wynika z zestawiania tej liczby z zakresem nakładanych na prokuratora obligatoryjnych czynności procesowych, w toku całego procesu karnego. Nakład pracy prokuratora w Polsce w ramach prowadzonego postępowania przygotowawczego w znacznym stopniu zazwyczaj przekracza ten w innych państwach

członkowskich UE, gdzie prokurator wspierany jest przez znacznie lepiej rozwinięte i bardziej sprofesjonalizowane służby, niż ma to miejsce w Polsce.

Do powyższych liczb należy dodać możliwą do przejścia liczbę postępowań przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Krajową w powyższych kategoriach, z których na koniec 2023 r. 17 pozostawało w toku, oraz liczbę spraw obejmujących nadużycia finansowe dotyczące podatku VAT w zakresie, w jakim są one związane z terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich uczestniczących w Prokuraturze Europejskiej i o wartości co najmniej 10 mln EUR, wobec których nie jest prowadzona koordynacja na poziomie centralnym.

Wpływ na sądownictwo:

Projekt przewiduje wpływ na sądy w postaci rozpoznawania zażaleń w przedmiocie rozstrzyganych sporów kompetencyjnych. Zadania sądów powszechnych wynikające z projektu będą wykonywane w ramach obecnych zasobów kadrowych, bez ich zwiększania. Sprawy trafią do sądów okręgowych właściwych miejscowo dla Biura delegowanego prokuratora europejskiego, które należą do sądów w: Warszawie, Gdańsku, Katowicach i Lublinie.

Dodatkowe informacje:

- Prokurator Prokuratury Europejskiej w okresie sprawowania urzędu zachowuje stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury;
- Okres sprawowania urzędu prokuratora Prokuratury Europejskiej wlicza się do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, stawka wynagrodzenia, wymiar dodatku za długoletnią pracę, wymiar gratyfikacji jubileuszowej i odprawy pośmiertnej;
- Jeżeli wysokość wynagrodzenia wypłacanego przez Prokuraturę Europejską jest niższa od wynagrodzenia, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury na stanowisku bezpośrednio przed powołaniem na urząd prokuratora Prokuratury Europejskiej (wynagrodzenie krajowe), wypłaca mu się wynagrodzenie wyrównawcze, stanowiące różnicę między wynagrodzeniem krajowym a wynagrodzeniem wypłacanym przez Prokuraturę Europejską.

Przepisy dotyczące dodatku wyrównawczego mają charakter gwarancyjny i są wynikiem treści art. 96 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym należy zapewnić, by całkowite wynagrodzenie delegowanego prokuratora europejskiego nie było niższe niż to, które prokurator ten otrzymywałby, sprawując wyłącznie funkcję prokuratora krajowego. Nie zakłada się zatem, że projektowany przepis będzie generował dodatkowe skutki finansowe.

- Prokuratorowi europejskiemu przysługuje wyłącznie urlop przewidziany dla pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej w rozumieniu art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939. Decyzję w przedmiocie urlopu delegowanego prokuratora europejskiego podejmuje właściwy organ Prokuratury Europejskiej. Urlop delegowanego prokuratora europejskiego – decyzję w tym przedmiocie będzie podejmował właściwy organ Prokuratury Europejskiej, gdyż to ta instytucja będzie sprawowała nadzór nad działaniami delegowanego prokuratora europejskiego.
- Należności przysługujące prokuratorom Prokuratury Europejskiej wynikające z tytułu pozostawania prokuratorami będzie wypłacał kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmują stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, zaś należności, o których mowa w art. 109 i art. 114, będzie wypłacał delegowanemu prokuratorowi europejskiemu kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, gdzie delegowany prokurator europejski pełni obowiązki. Taki podział wynika z faktu, że prokuratorzy Prokuratury Europejskiej w czasie sprawowania tego urzędu w dalszym ciągu będą jednocześnie prokuratorami swoich jednostek macierzystych świadczącymi pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej. Jedynie w przypadku świadczeń, o których mowa w art. 109 i art. 114, uznano, że właściwym będzie kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego Prokuratury Europejskiej, gdzie delegowany prokurator europejski pełni obowiązki, gdyż taka praktyka występuje również w

	przypadku delegowania prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. – Jako podstawę obliczania należności przysługujących prokuratorom Prokuratury Europejskiej z tytułu pozostawiania prokuratorami powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, w przypadku gdy podstawę ich naliczenia stanowi wynagrodzenie, przyjmuje się wynagrodzenie krajowe, a więc wynagrodzenie, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, co ułatwi właściwe ustalenie ich wysokości i rozwiąże wątpliwości z tym związane, biorąc pod uwagę, że wynagrodzenie prokuratorów Prokuratury Europejskiej będzie wypłacane przez Prokuraturę Europejską w walucie Euro. – W okresie delegowania do biura delegowanego prokuratora europejskiego urzędnik otrzyma dodatek funkcyjny z tytułu delegowania. Proponowana zmiana nie wpłynie na powstanie dodatkowych wydatków w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury. Koszty (maksymalne) dotyczące zatrudnienia osób zostały przedstawione w tab. 6.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2024 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0,00	10,78	12,12	12,66	13,23	15,06	133,44
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt wpływa na gwarancje procesowe obywateli. Dowody przeprowadzone w postępowaniu europejskim będą dowodami w postępowaniu krajowym, jeżeli sposób ich przeprowadzenia nie będzie sprzeczny z prawem polskim. Pokrzywdzeni będą mogli być dopuszczeni do udziału w postępowaniu obok prokuratora Prokuratury Europejskiej.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby z niepełnosprawnością i starsze							
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Dane na temat wynagrodzenia są zawarte w pkt 6.						

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Projekt przewiduje wprowadzenie nowych dokumentów i procedur związanych z funkcjonowaniem Prokuratury Europejskiej w Polsce:

- zwrócenie się do właściwych organów o przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych,

- przekazywanie do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego informacji o zawiadomieniach o przestępstwie lub własnych danych świadczących o popełnieniu przestępstwa będących we właściwości prokuratora Prokuratury Europejskiej,
- wszczęcie postępowania lub przejęcie sprawy do prowadzenia przez Prokuraturę Europejską,
- konsultacje w przedmiocie umorzenia postępowania, wydania opinii co do przejęcia sprawy przez Prokuraturę Europejską i przekazania sprawy do prowadzenia krajowej jednostce organizacyjnej prokuratury,
- rozstrzyganie sporów o właściwość w sprawach dotyczących Prokuratury Europejskiej,
- kierowanie do Prokuratury Europejskiej wniosków o pomoc prawną, o przejęcie bądź przekazanie ścigania karnego i wniosków ekstradycyjnych,
- przekazywanie Prokuratorowi Generalnemu informacji w celu sporządzenia całościowej informacji dla Sejmu i Senatu na temat łącznej liczby osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzanie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosek o zarządzanie kontroli operacyjnej w których wniosek składał prokurator Prokuratury Europejskiej,
- obowiązek poinformowania Europejskiego Prokuratora Generalnego o odwołaniu prokuratora delegowanego europejskiego lub wszczęciu wobec niego postępowania dyscyplinarnego i o ewentualnym zatrzymaniu prokuratora Prokuratury Europejskiej,
- wydanie opinii w sprawie braku możliwości wykonywania funkcji delegowanego prokuratora europejskiego z powodu pełnienia jednocześnie funkcji prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury,
- określanie liczby delegowanych prokuratorów europejskich.

9. Wpływ na rynek pracy

Projekt ustawy ma na celu dostosowanie przepisów krajowych do rozwiązań zawartych w rozporządzeniu 2017/1939, które umożliwią pełne funkcjonowanie organom Prokuratury Europejskiej w Polsce. Projekt przewiduje zmiany w zakresie etatyzacji i warunków zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych prokuratury.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☒ mienie państwowe	☐ zdrowie
☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ inne: prawa człowieka	

Omówienie wpływu	Projekt przewiduje wpływ na sądy w postaci rozpoznawania zażaleń w przedmiocie rozstrzyganych sporów kompetencyjnych. Projekt wpłynie także na mienie państwowe poprzez obowiązek zapewnienia sprzętu biur delegowanego prokuratora europejskiego.
------------------	--

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się, aby ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 11b ust. 12 ustawy zmienianej w art. 6 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11b ust. 12 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Przeprowadzenie ewaluacji efektów projektowanej ustawy będzie mogło nastąpić po upływie 3 lat od wejścia w życie projektowanej ustawy. Ewaluacja zostanie przeprowadzona między innymi w oparciu o:

1. Roczną liczbę spraw wpływających i załatwionych do biur delegowanego prokuratora europejskiego utworzonych w Polsce, o których mowa w projekcie;
2. Roczną liczbę wszczętych postępowań w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;
3. Procesowy czas trwania postępowań przygotowawczych w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;
4. Roczną liczbę zastosowanych środków zapobiegawczych w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;
5. Roczną liczbę złożonych środków odwoławczych na postanowienie o umorzeniu i odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;
6. Roczną liczbę spraw zakończonych przesłaniem do sądu w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;
7. Roczną liczbę spraw zakończonych umorzeniem w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;
8. Roczną liczbę spraw, w których zawieszono postępowanie, w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;

9. Roczna liczbę oskarżonych, którzy zostali osądzeni, skazani, uniewinnieni lub w których sprawie odstąpiono od wymierzenia kary lub warunkowo umorzono postępowanie, w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie;10. Roczna liczbę skarg na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym bez nieuzasadnionej zwłoki w biurach delegowanego prokuratora europejskiego, o których mowa w projekcie.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

**Raport z konsultacji projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do
wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej (UC55)**

Projekt ustawy został udostępniony w ramach konsultacji publicznych i opiniowania następującym podmiotom:

1. Prokuratorowi Krajowemu,
2. powszechne jednostki organizacyjne prokuratury (za pośrednictwem prokuratur regionalnych),
3. Krajowej Radzie Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym,
4. Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego,
5. Krajowej Radzie Sądownictwa,
6. sądom powszechnym (za pośrednictwem sądów apelacyjnych),
7. Niezależnemu Stowarzyszeniu Prokuratorów „Ad vocem”,
8. Związkowi Zawodowemu Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP,
9. Krajowemu Niezależnemu Samorządnemu Związkowi Zawodowemu „Ad Rem”,
10. Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej,
11. Stowarzyszeniu Prokuratorów „Lex Super Omnia”,
12. Międzyzakładowej Organizacji Związkowej NSZZ „Solidarność” Pracowników Sądownictwa i Prokuratury,
13. Ogólnokrajowemu Związkowi Zawodowemu „AR Prim”,
14. Naczelnej Radzie Adwokackiej,
15. Krajowej Izbie Radców Prawnych,
16. Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka.

Wykaz podmiotów, które zgłosiły uwagi zawiera poniższe zestawienie.

Żaden z podmiotów nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko MS
1.	Krajowa Izba Radców Prawnych	Proponowane zmiany w ustawie karnoprocesowej obejmują regulację współpracy między organami krajowymi i Prokuraturą Europejską, przewidzianą w poświęconym tej problematyce odrębnym dziale Kodeksu postępowania karnego, oznaczonym jako XIII. To kompleksowe podejście projektodawcy do unormowania zagadnień karnoprocesowych związanych z przystąpieniem przez Rzeczpospolitą Polską do Prokuratury Europejskiej należy ocenić pozytywnie. Pierwszy z przepisów składających się na omawianą propozycję normatywną zawiera definicje legalne pojęć: postępowanie europejskie, postępowanie krajowe oraz prokurator Prokuratury Europejskiej. Nie ulega wątpliwości, że podstawowe pojęcia, które stanowiłyby <i>novum</i> na gruncie Kodeksu postępowania karnego, a dotyczą współpracy z Prokuraturą Europejską, zasługują na ich zdefiniowanie w ustawie. Rzecz jednak w tym, aby w pierwszej kolejności właściwie zidentyfikować <i>definiendum</i>, a więc to co ma podlegać zdefiniowaniu. Nie sposób tego stwierdzić w przypadku pojęć postępowanie europejskie oraz postępowanie krajowe. Ujawnia się to na tle ich definicji (tego co stanowi <i>definiens</i>), zamieszczonych w opiniowanym projekcie, z których wynika, że ich treść pojęciową stanowi „postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane” przez określonego prokuratora (prokuratora Prokuratury Europejskiej albo prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury). Wymaga w związku z tym podkreślenia, że ani prokurator Prokuratury Europejskiej, ani powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, nie ma uprawnienia do prowadzenia lub nadzorowania całego postępowania karnego. Kompetencje tych organów, kierownicze lub nadzorcze, znajdują odniesienie do postępowania przygotowawczego. Biorąc to pod uwagę, z perspektywy tego, co stanowi <i>definiens</i> w przypadku analizowanych pojęć należałoby oczekiwać skorygowania opiniowanej propozycji normatywnej poprzez przyjęcie, że proponowane definicje dotyczą terminów „europejskie postępowanie przygotowawcze” i „krajowe postępowanie przygotowawcze”. Spoglądając z innej perspektywy i pozostawiając bez zmian <i>definiens</i> („postępowanie europejskie” i „postępowanie krajowe”) trzeba by koniecznie dokonać zmiany <i>definiendum</i> w drodze przyjęcia, że pod pojęciem „postępowania europejskiego” należy rozumieć postępowanie karne, w którym postępowanie przygotowawcze prowadzi lub nadzoruje prokurator Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. U. UE. L. z 2017 r. Nr 283, str. 1 oraz z 2020 r. Nr 431, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”. Odpowiednio, należałoby przyjąć, że pod pojęciem postępowania krajowego należy rozumieć postępowanie karne, w którym postępowanie przygotowawcze prowadzi lub nadzoruje prokurator powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.	Uwaga nieuwzględniona. Gdyby zdefiniować postępowanie europejskie lub krajowe jedynie jako postępowanie przygotowawcze, pominięte zostałoby postępowanie sprawdzające (art. 307 k.p.k.), które również stanowi etap postępowania karnego. Nadto w świetle całości przepisów k.p.k. kompetencje prokuratora w zakresie postępowania karnego są ściśle określone a projektowany przepis art. 577a k.p.k. należy odczytywać przy ich uwzględnieniu.
2.	Krajowa Izba Radców Prawnych	Projektowany art. 577c § 1 KPK przewiduje podstawę prawną prowadzenia i nadzorowania postępowania przygotowawczego przez prokuratora Prokuratury Europejskiej. Względ na zakres kompetencji tego organu oraz specyfikę spraw przez niego prowadzonych lub nadzorowanych dyktuje przyjęte w opiniowanym projekcie rozwiązanie, zgodnie z którym wskazaną podstawę prawną, obok przepisów polskiego Kodeksu postępowania karnego czy polskich ustaw lub aktów wykonawczych, stanowiąc mają	Uwaga uwzględniona.

		przepisy rozporządzenia EPPO, a także akty prawa Unii Europejskiej. Nie podważając wyrażonego stanowiska koniecznie należy podnieść dwie kwestie dotyczące właściwego ujęcia normy zawartej w art. 577c § 1 KPK. Po pierwsze, nie tracąc z pamięci uwag podniesionych wcześniej w odniesieniu do definicji „postępowania europejskiego”, trzeba zauważyć, że pozostają one aktualne na gruncie analizowanego przepisu, w którym projektodawca odnosi czynności prokuratora Prokuratury Europejskiej, polegające na prowadzeniu lub nadzorowaniu postępowania, do całego postępowania karnego, podczas gdy w sposób racjonalny można je odnosić wyłącznie do pierwszego stadium procesowego, a więc postępowania przygotowawczego. Po drugie, mając na względzie to, że przepisy rozporządzenia EPPO są bezpośrednio wiążące dla prokuratora Prokuratury Europejskiej nie wydaje się, aby właściwą formułą normatywną stanowił zwrot „stosuje przepisy niniejszego kodeksu, z uwzględnieniem zmian wynikających z rozporządzenia 2017/1939”. Należałoby w jego miejsce przyjąć, że prokurator „stosuje przepisy niniejszego kodeksu, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia 2017/1939”.	
3.	Krajowa Izba Radców Prawnych	Analizę proponowanej zmiany normatywnej art. 615a należy rozpocząć od spostrzeżenia, że przepis ten został wprowadzony do Kodeksu postępowania karnego w końcu 2022 r. pod pozorem urzeczywistnienia idei lojalnej współpracy w ramach Unii Europejskiej w obszarze ścigania karnego i wymiaru sprawiedliwości. Faktycznie zaś stanowił dość ostentacyjne zaprzeczenie tej idei, polegające na włączeniu w mechanizm współpracy między polskimi prokuratorami, sądami i innymi organami oraz Prokuraturą Europejską ogniwa pośredniego w postaci Prokuratora Krajowego, podczas gdy ogniwo takie znamionuje współpracę międzynarodową w sprawach karnych w jej pozaunijnym wymiarze. Na tle tych paru obserwacji z aprobatą należy odnieść się do przewidzianej w opiniowanym projekcie likwidacji wskazanego ogniwa w ramach współpracy między polskimi sądami, prokuratorami i innymi organami z jednej strony oraz Prokuraturą Europejską z drugiej strony. Trzeba jednocześnie przy tym zaznaczyć, że zmiana art. 615a KPK powinna pójść dalej i obejmować, na poziomie minimalistycznym, wyeliminowanie możliwości odmówienia Prokuraturze Europejskiej wykonania czynności lub udzielenia informacji w oparciu o to, że naruszałoby to suwerenność Rzeczypospolitej Polskiej. To kryterium odmowy jest tak dalece nieostre i oderwane od specyfiki poszczególnych czynności procesowych (informacji procesowych), że nie sposób go traktować inaczej, jak <i>sui generis</i> wytrychu, z którego działaniem łączy się obawa niedającego się pogodzić z założeniami współpracy z Prokuraturą Europejską bezpodstawnego odmawiania wykonania czynności lub udzielania informacji prokuratorom tego organu unijnego.	Uwaga uwzględniona.
4.	Sąd Najwyższy	Zasadnicze zastrzeżenia budzi projektowany art. 577d § 2 k.p.k., w myśl którego dowody przeprowadzone w postępowaniu europejskim są dowodami w postępowaniu krajowym, chociażby czynności dowodowe były prowadzone w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zgodnie z przepisami tego państwa, chyba że zgodnie z prawem polskim niedopuszczalne jest przeprowadzenie lub uzyskanie danego dowodu. Przepis ten wprowadza regułę dopuszczalności dowodów przeprowadzonych zagranicą odmienną od art. 587 k.p.k., w myśl którego dopuszczalność wskazanych w przepisie czynności dowodowych przeprowadzonych zagranicą uwarunkowana jest od tego, czy sposób przeprowadzenia tych czynności nie był sprzeczny z zasadami porządku prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej. Należy też mieć na uwadze treść art. 168a k.p.k., zgodnie z którym dowodu nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej	Uwaga uwzględniona.

		podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 Kodeksu karnego, chyba że dowód został uzyskany w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych, w wyniku: zabójstwa, umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub pozbawienia wolności. Projektowana regulacja wymaga zaś zgodności przeprowadzonej czynności dowodowej z prawem państwa, które ją przeprowadziło. Powstaje zatem pytanie, czy standard dopuszczalności dowodów zgromadzonych w innym państwie członkowskim ma być wyższy niż dowodów przeprowadzonych w Polsce. Ponadto art. 37 ust. 1 Rozporządzenia 2017/1939 przewiduje, że nie odmawia się dopuszczenia dowodów przedstawionych sądowi przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej lub oskarżonego wyłącznie na tej podstawie, że dowody te zebrano w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego. Zestawiając zawarte już w k.p.k. przepisy z projektowanym art. 577 § 2 k.p.k. należy po pierwsze podać w wątpliwość, czy wprowadzanie art. 577 § 2 jest w ogóle zasadne, skoro rozporządzenie odnosi się do tej kwestii, a zawarta w nim regulacja może być traktowana jako samowystarczająca. Powstaje tutaj kwestia rozbieżności pomiędzy regulacją w rozporządzeniu i w k.p.k. Jeśli jednak ustawodawca krajowy chciałby uregulować tę kwestię w odniesieniu do Prokuratury Europejskiej, to należy zauważyć, że odwołanie się do dopuszczalności uzyskania lub przeprowadzenia dowodu według prawa polskiego może istotnie zawęzić możliwość wykorzystania dowodów zgromadzonych przez inne państwa członkowskie. Z uwagi na różnice w zakresie postępowania dowodowego w poszczególnych państwach może być bowiem tak, że przeprowadzenie lub uzyskanie dowodu nie byłoby dopuszczalne w Polsce z uwagi na brak uregulowania danej czynności dowodowej lub jej nieco odmienne uregulowanie, a jednocześnie sposób uzyskania danego dowodu zagranicą nie byłby sprzeczny z zasadami porządku prawnego w RP. Ponadto proponowany przepis nie dostrzega, że w rozporządzeniu wskazano na dwie sytuacje: zebranie dowodów w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego, łącząc te dwie sytuacje ze sobą.	
5.	Sąd Najwyższy	Kolejną uwagę należy zgłosić co do zawartego w projektowanym art. 577e pkt 1 zwrotu „choćby w prawie polskim uzyskanie zgody nie było w wypadku takiej czynności wymagane lub znane”. Powstaje tu wątpliwość na czym miałyby polegać różnica w zakresie wymogu uzyskania zgody sądu i jej uregulowania w prawie polskim. Należy zatem usunąć z przepisu zwrot „lub znane”. Warto również rozważyć, czy nie wprowadzić do przepisu katalogu czynności, które według prawa krajowego nie wymagają uprzedniej lub następczej zgody sądu, a według prawa UE taki wymóg istnieje, np. przeszukania. Pozwoli to na zachowanie precyzji przez regulację o charakterze gwarancyjnym i uniknięcie wątpliwości, czy w przypadku określonej czynności należało taką zgodę uzyskać. Odwołanie się w tym zakresie do orzecznictwa TS nie jest niewątpliwie najlepszym rozwiązaniem, ponieważ orzecznictwo to nie zawsze jest znane, niejednokrotnie wymaga pogłębionej analizy i może być różnie interpretowane w kontekście prawa krajowego.	Uwaga uwzględniona.
6.	Prokuratura Okręgowa w Warszawie Wydział Śledczy	Należało by jednak rozważyć czy w przepisach kpk, nie powinien znaleźć się zapis pochodzący z wprowadzenia do Rozporządzenia 2017/1939 wprost wskazujący jak należy postępować z materiałami zgromadzonymi w toku postępowania prowadzonego w Prokuraturze Europejskiej, „<i>jeżeli dowody przedstawione przez Prokuraturę Europejską przed sądem nie powinny zostać niedopuszczone wyłącznie</i>	Uwaga nieuwzględniona

		ze względu na to, że zebrano je w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że sąd rozpoznający sprawę uzna, że dopuszczenie tych dowodów nie narusza zasady rzetelności postępowania ani przysługującego podejrzanemu lub oskarżonemu prawa do obrony zgodnie z Kartą”. Odnośnie do kolejnych zmian w przepisach dot. ustawy o Policji, Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i pozostałych zawartych w projekcie ustaw szczególnych należy ujednolicić terminologię bowiem użyty w nich został termin prokurator Prokuratury Europejskiej, który jest nieprecyzyjny i w powyższych ustawach niedookreślony. O projektowanych zmianach w ustawie o prokuraturze należy krytycznie się wypowiedzieć albowiem planowane zmiany są fragmentaryczne i nieregulujące systemowo funkcjonowania Prokuratury Europejskiej, ani statusu prokuratorów delegowanych do tej instytucji, czy też samego Prokuratora Europejskiego. W przedstawionych propozycjach widać brak pomysłu na koncepcję funkcjonowania Prokuratury Europejskiej, a zmiany w przepisach ograniczają się do niezbędnego minimum, co w przyszłości spowoduje duże problemy w funkcjonowaniu Prokuratury Europejskiej na terenie Polski i będzie miało negatywny wpływ na efektywność prowadzone w niej postępowania. Ponadto w projektowanych zmianach brak jest regulacji dotyczących statusu prokuratorów, którzy zakończyli delegację do Prokuratury Europejskiej jak i też kwestii samego Prokuratora Europejskiego po wygaśnięciu jego kadencji. Powyższe kwestie winny być precyzyjnie uregulowane w ustawie, by prokuratorzy decydujący się na funkcję Prokuratora Europejskiego oraz delegatów do Prokuratury Europejskiej mieli pewność co do swojej przyszłości i dalszego funkcjonowania w ramach prokuratury krajowej. Przy czym powyższe przepisy powinny uwzględniać szczególny charakter pracy w Prokuraturze Europejskiej oraz jej autorytet i prestiż. Powyższe kryteria powinny być wzięte pod uwagę nie tylko przy kreowaniu wymagań do konkursu na te stanowiska, ale także stanowić formę docenienia po zakończeniu pracy w strukturach Prokuratury Europejskiej. Brak jest także regulacji dot. stanu spoczynku tych prokuratorów w aspekcie naliczania uposażenia i uwzględnienia wynagrodzenia pobieranego w Prokuraturze Europejskiej w tym uposażeniu. Pozostawienie tego nieuregulowanego może być uznane za brak równości wobec prawa i wyrzucenie poza system prokuratorów wykonujących tak ważne i reprezentacyjne funkcje. Kolejną nie uregulowaną kwestią są oświadczenia majątkowe prokuratorów del. do Prokuratury Europejskiej. Z analizowanych przepisów nie wynika czy ciąży na nich ten obowiązek, czy też są z powyższego obowiązku wyłączeni. A jeżeli nie, bo przecież są prokuratorami krajowymi, to czy art. 104 ustawy <i>Prawo o prokuraturze</i> także nie powinien być zmieniony ze wskazaniem kto będzie adresatem stosownych oświadczeń. Istotną nieuregulowaną kwestią jest dostęp prokuratorów delegowanych do Prokuratury Europejskiej do baz danych dostępnych dla prokuratorów krajowych. Niezrozumiałym jest także brak uregulowań dot. prokuratorów Prokuratury Europejskiej w Dziale 1 ustawy, a w szczególności art. 1 i zamieszczenia tam definicji precyzującej to pojęcie. Co do proponowanych uregulowań szczegółowych wskazać należy, że propozycja wprowadzenia § 11 jest wątpliwa, bo czy to faktycznie prokurator del. do Prokuratury Europejskiej powinien takie informacje przekazywać, czy nie powinna to być informacja zbiorcza ze wszystkich delegatur za określony okres sprawozdawczy. Poza tym dotyczyłaby stosowania kontroli rozmów zarządzanej w oparciu o przepisy KPK, bowiem w pozostałym zakresie powyższe informacje posiada Prokuratura Krajowa, akceptująca wnioski organów ścigania.	
--	--	--	--

		Następne wątpliwości budzi proponowany przepis § 25a. Delegatura PE winna być jednostką całkowicie niezależną, także finansowo i samodzielnie, a nie funkcjonować przy i być zależną w zakresie organizacji od jednostki powszechnej prokuratury. Z doświadczenia życiowego wynika, iż to rodzi konflikty i swoistą zależność finansową wpływającą na jakość funkcjonowania i komfort pracy. Skorygowany winien być także art. 35a dający Ministrowi Sprawiedliwości samodzielne prawo do tworzenia i znoszenia delegatury Prokuratury Europejskiej oraz ustalania ich siedziby i obszaru właściwości. Właściwsza wydaje się koncepcja dokonywania powyższego w porozumieniu z Prokuratorem Europejskim, który będzie miał szerszą wiedzę w zakresie potrzeb związanych ze strukturą i organizacją pracy podległych sobie prokuratorów. Podobnie z proponowanym art. 55a, gdzie także winna być przyjęta konstrukcja pewnych ustaleń w zakresie wydatków pomiędzy Prokuratorem Europejskim a Ministrem Sprawiedliwości czy Prokuratorem Krajowym, analogicznie jak w przypadku prokuratur wojskowych, gdzie dokonywane są ustalenia z MON. Wątpliwości budzi także proponowany zapis § 106b ust. 3 ustawy w zakresie kogo dotyczy czy tylko Prokuratora Europejskiego, czy także prokuratorów del. do Prokuratury Europejskiej i o jaką instytucję zawieszenia chodzi. A jeżeli faktycznie zostanie przyjęte zawieszenie, to co po wygaśnięciu funkcji Prokuratora Europejskiego lub delegata do Prokuratury Europejskiej. Te kwestie wymagają precyzyjnych ustawowych zapisów, które gwarantują pewność co do prawa. Wydaje się, iż żadne zawieszenie nie może dotyczyć delegatów bowiem zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 delegowani prokuratorzy europejscy są - od momentu powołania na urząd delegowanego prokuratora europejskiego aż do ich odwołania - aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa odpowiednich państw członkowskich, które je wykazały.	
7.	Prokurator Krajowy	Zgodnie z art. 30 ust. 1 lit. e i f rozporządzenia 2017/1939, państwa członkowskie zapewniają, by delegowani prokuratorzy europejscy byli uprawnieni do zarządzania lub złożenia wniosku w sprawie przechwytywania wiadomości elektronicznych wysyłanych do podejrzanego lub oskarżonego lub przez podejrzanego lub oskarżonego za pomocą dowolnych środków łączności elektronicznej, oraz identyfikowania i śledzenia wszelkich obiektów za pomocą środków technicznych, w tym dostaw niejawnie kontrolowanych. Pewną wątpliwość budzi, na ile celowe jest przyznawanie prokuratorowi Prokuratury Europejskiej uprawnień do wnioskowania o przeprowadzenie kontroli operacyjnej w zakresie wykraczającym poza wskazany w powyższym przepisie. Przewidywane w projekcie rozwiązania stanowią pewien wyłom w dotychczas funkcjonujących zasadach. Ponadto, dla wypełnienia zobowiązania państwa członkowskiego wystarczające byłoby przyznanie temu prokuratorowi kompetencji do zwrócenia się z wnioskiem do Prokuratora Generalnego o zarządzenie takich czynności, przy czym w takim wypadku, z uwagi na niezależność Prokuratury Europejskiej, wniosek powinien być dla adresata wiążący.	Uwaga uwzględniona.
8.	Prokurator Krajowy	W kontekście art. 19d ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz pozostałych przepisów dotyczących czynności operacyjnych może powstać wątpliwość co do nazwy „prokurator Prokuratury Europejskiej”, ponieważ pojęcie to nie zostało zdefiniowane w żadnym spośród zmienianych aktów prawnych. Z uwagi na to, należy zamieścić w przepisach odwołanie do właściwej regulacji k.p.k. W przeciwnym wypadku może pojawić się interpretacja, że pojęcie to obejmuje każdego prokuratora tej Prokuratury, w tym również obcokrajowców. W efekcie fragment art. 19d powołanej wyżej ustawy otrzymałby brzmienie: „w	Uwaga uwzględniona.

		związku z postępowaniem przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora Prokuratury Europejskiej, o którym mowa w art. 577a pkt 3 Kodeksu postępowania karnego, jest prokurator Prokuratury Europejskiej prowadzący lub nadzorujący to postępowanie.” To samo odnosi się do analogicznych projektowanych przepisów w pozostałych pragmatykach służbowych.	
9.	Prokurator Krajowy	Przepis art. 19d ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji wymaga też doprecyzowania w kwestii właściwości. Wskazana w nim właściwość Prokuratury Europejskiej ma charakter opcjonalny, toteż sprawę o przestępstwo pozostające teoretycznie we właściwości Prokuratury Europejskiej może w praktyce prowadzić prokurator powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury. W takim przypadku niezasadne będzie przydawanie kompetencji określonych w przepisie prokuratorowi Prokuratury Europejskiej. Fragment: „w związku z toczącym się postępowaniem przygotowawczym w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. U. UE. L. z 2017 r. Nr 283, str. 1 oraz z 2020 r. Nr 431, str. 1)” należałoby przeredagować np. następująco: „w związku z prowadzonym lub nadzorowanym przez niego postępowaniem przygotowawczym”.	Uwaga uwzględniona.
10.	Prokurator Krajowy	Odnosnie projektowanego art. 577b § 3 k.p.k., organem rozstrzygającym spór kompetencyjny powinien być raczej Prokurator Generalny. Art. 25 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939 stanowi, że rozstrzygnięcie w przedmiocie właściwości podejmują organy krajowe uprawnione do ustalania właściwości w zakresie postępowania przygotowawczego na szczeblu krajowym. W systemie prawa polskiego sąd apelacyjny nie jest takim organem. Spory o właściwość w zakresie postępowania karnego nie są rozstrzygane przez sądy, ale przez prokuratora nadrzędnego.	Uwaga uwzględniona.
11.	Prokurator Krajowy	Należy w sposób bardziej klarowny określić, że delegatura Prokuratury Europejskiej nie jest komórką organizacyjną Prokuratury Europejskiej, lecz komórką prokuratury powszechnej, wyodrębnioną w celu ułatwienia wykonywania zadań Prokuratury Europejskiej. Proponuje się uściślenie tej kwestii poprzez nadanie art. 25a § 1 następującego brzmienia: „Art. 25a § 1. W powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury, w celu ułatwienia wykonywania zadań delegowanych prokuratorów europejskich, można utworzyć odrębną komórkę organizacyjną zwaną delegaturą Prokuratury Europejskiej. § 2. Jednostka organizacyjna prokuratury, w której utworzono delegaturę Prokuratury Europejskiej zapewnia delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji, a także obsługę biurową w zakresie, w jakim obsługa ta nie zostaje zapewniona przez Prokuraturę Europejską.” Wymagałoby to również zmiany art. 106c § 7 oraz projektowanego rozporządzenia wykonawczego wydawanego na podstawie art. 35a – poprzez wskazanie, że delegatura tworzona jest w jednostce, a nie przy jednostce prokuratury.	Uwaga uwzględniona.
12.	Prokurator Krajowy	Ponadto w art. 106c § 1 lepiej byłoby zastąpić spójnik „i” przez spójnik „lub”: „W okresie sprawowania urzędu prokuratora europejskiego lub delegowanego prokuratora europejskiego”.	Uwaga uwzględniona.
13.	Prokurator Krajowy	W art. 106d § 1 wątpliwości budzi niewykonywanie przez prokuratora Prokuratury Europejskiej „innych decyzji” prokuratorów przełożonych. Pojęcie „innych decyzji” obejmuje również decyzje o charakterze porządkowym, np. o wyznaczeniu pomieszczeń delegatury, przydziale komputera, przydziale obsługi	Uwaga uwzględniona.

		sekretariatu itp. Celem tej regulacji jest wyłączenie podległości prokuratora Prokuratury Europejskiej w aspekcie procesowym i służbowym, nie zaś czysto organizacyjnym.	
14.	Prokurator Krajowy	Ponadto, projektowana ustawa wymaga uzupełnienia o regulację określającą jednoznacznie, czy i komu prokurator Prokuratury Europejskiej składa oświadczenie majątkowe. Można to uzupełnić np. poprzez wskazanie prokuratorów Prokuratury Europejskiej w art. 104 § 4 Prawa o prokuraturze.	Uwaga uwzględniona.

ZESTAWIENIE NIEUWZGLĘDNIONYCH UWAG ZGŁOSZONYCH W RAMACH OPINIOWANIA
Projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy
w zakresie Prokuratury Europejskiej (UC55)

Lp.	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
1.	art. 2 (art. 577a pkt 1 i 2 k.p.k.)	Proponowane zmiany w ustawie karnoprocesowej obejmują regulację współpracy między organami krajowymi i Prokuraturą Europejską, przewidzianą w poświęconym tej problematyce odrębnym dziale Kodeksu postępowania karnego, oznaczonym jako XIIA. To kompleksowe podejście projektodawcy do unormowania zagadnień karnoprocesowych związanych z przystąpieniem przez Rzeczpospolitą Polską do Prokuratury Europejskiej należy ocenić pozytywnie. Pierwszy z przepisów składających się na omawianą propozycję normatywną zawiera definicje legalne pojęć: postępowanie europejskie, postępowanie krajowe oraz prokurator Prokuratury Europejskiej. Nie ulega wątpliwości, że podstawowe pojęcia, które stanowiłyby <i>novum</i> na gruncie Kodeksu postępowania karnego, a dotyczą współpracy z Prokuraturą Europejską, zasługują na ich zdefiniowanie w ustawie. Rzecz jednak w tym, aby w pierwszej kolejności właściwie zidentyfikować <i>definiendum</i> , a więc to co ma podlegać zdefiniowaniu. Nie sposób tego stwierdzić w przypadku pojęć postępowanie europejskie oraz postępowanie krajowe. Ujawnia się to na tle ich definicji (tego co stanowi <i>definiens</i>), zamieszczonych w opiniowanym projekcie, z których wynika, że ich treść pojęciową stanowi „postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane” przez określonego prokuratora (prokuratora Prokuratury Europejskiej albo prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury). Wymaga w związku z tym podkreślenia, że ani prokurator Prokuratury Europejskiej, ani powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, nie ma uprawnienia do prowadzenia lub nadzorowania całego postępowania karnego. Kompetencje tych organów, kierownicze lub nadzorcze, znajdują odniesienie do postępowania przygotowawczego. Biorąc to pod uwagę, z perspektywy tego, co stanowi <i>definiens</i> w przypadku analizowanych pojęć należałoby oczekiwać skorygowania opiniowanej propozycji normatywnej poprzez przyjęcie, że proponowane definicje dotyczą terminów „europejskie postępowanie przygotowawcze” i „krajowe postępowanie przygotowawcze”. Spoglądając z innej perspektywy i pozostawiając bez	Krajowa Izba Radców Prawnych	Uwaga nieuwzględniona. Gdyby zdefiniować postępowanie europejskie lub krajowe jedynie jako postępowanie przygotowawcze, pominięte zostałyby postępowanie sprawdzające (art. 307 k.p.k.), które również stanowi etap postępowania karnego. Nadto w świetle całości przepisów k.p.k. kompetencje prokuratora w zakresie postępowania karnego są ściśle określone a projektowany przepis art. 577a k.p.k. należy odczytywać przy ich uwzględnieniu.

Lp.	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		zmian <i>definiens</i> („postępowanie europejskie” i „postępowanie krajowe”) trzeba by koniecznie dokonać zmiany <i>definiendum</i> w drodze przyjęcia, że pod pojęciem „postępowania europejskiego” należy rozumieć postępowanie karne, w którym postępowanie przygotowawcze prowadzi lub nadzoruje prokurator Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. U. UE. L. z 2017 r. Nr 283, str. 1 oraz z 2020 r, Nr 431, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”. Odpowiednio, należałoby przyjąć, że pod pojęciem postępowania krajowego należy rozumieć postępowanie karne, w którym postępowanie przygotowawcze prowadzi lub nadzoruje prokurator powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.		

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ AKTU PRAWNEGO:		Projekt stawy o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej (UC55)			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO:		Rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. U. UE. L. z 2017 r. Nr 283, str. 1 oraz z 2020 r, Nr 431, str. 1)			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia TAK/NIE	Jedn. red.	Treść przepisu	Uwagi
art. 1	Niniejsze rozporządzenie ustanawia Prokuraturę Europejską i określa zasady jej funkcjonowania.	NIE			
art. 2	Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają następujące definicje: 1) "państwo członkowskie" oznacza - o ile nie wskazano inaczej, w szczególności w rozdziale VIII - państwo członkowskie, które uczestniczy we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej i które uznaje się za upoważnione zgodnie z art. 86 ust. 1 akapit trzeci TFUE lub na mocy decyzji przyjętej zgodnie z art. 331 ust. 1 akapit drugi lub trzeci TFUE; 2) "osoba" oznacza osobę fizyczną lub prawną; 3) "interesy finansowe Unii" oznaczają wszystkie dochody, wydatki i aktywa ujęte w ramach, uzyskane za pośrednictwem lub należne na rzecz budżetu Unii oraz budżetów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych ustanowionych na mocy Traktatów oraz budżetów zarządzanych i monitorowanych przez te podmioty; 4) "pracownicy Prokuratury Europejskiej" oznaczają personel na szczeblu centralnym wspierający kolegium, stałe izby, Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich oraz dyrektora administracyjnego w bieżących działaniach	NIE			

	służących wykonywaniu zadań Prokuratury zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; 5) "delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę" oznacza delegowanego prokuratora europejskiego odpowiadającego za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w sprawach, które sam wszczął, które zostały mu przydzielone lub które przejął, korzystając z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 27; 6) "pomocniczy delegowany prokurator europejski" oznacza delegowanego prokuratora europejskiego działającego w państwie członkowskim, w którym ma zostać przeprowadzone postępowanie przygotowawcze lub też inna przydzielona mu czynność i które nie jest państwem członkowskim delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę; 7) "dane osobowe" oznaczają wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej («osobie, której dane dotyczą»); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego, jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane dotyczące lokalizacji, identyfikator internetowy bądź jeden lub kilka szczególnych elementów określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej; 8) "przetwarzanie" oznacza operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych osobowych lub zestawach danych osobowych w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, takich jak zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie; 9) "ograniczenie przetwarzania" oznacza oznaczenie przechowywanych danych osobowych w celu ograniczenia ich przyszłego przetwarzania; 10) "profilowanie" oznacza dowolną formę zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych, które polega na wykorzystaniu danych osobowych do oceny niektórych czynników osobowych osoby fizycznej, w				
--	---	--	--	--	--

	szczegółności do analizy lub prognozy aspektów dotyczących efektów pracy tej osoby fizycznej, jej sytuacji ekonomicznej, zdrowia, osobistych preferencji, zainteresowań, wiarygodności, zachowania, lokalizacji lub przemieszczania się; 11) "pseudonimizacja" oznacza przetworzenie danych osobowych w taki sposób, by nie można ich było już przypisać konkretnej osobie, której dane dotyczą, bez użycia dodatkowych informacji, pod warunkiem, że takie dodatkowe informacje są przechowywane osobno i są objęte środkami technicznymi i organizacyjnymi uniemożliwiającymi ich przypisanie zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej; 12) "zbiór danych" oznacza uporządkowany zestaw danych osobowych dostępnych według określonych kryteriów, niezależnie od tego, czy zestaw ten jest scentralizowany, zdecentralizowany czy rozproszony funkcjonalnie lub geograficznie; 13) "administrator" oznacza Prokuraturę Europejską lub inny właściwy organ, który samodzielnie lub wspólnie z innymi ustala cele i sposoby przetwarzania danych osobowych; jeżeli cele i sposoby takiego przetwarzania są określone w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to również w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego Unii Europejskiej może zostać wyznaczony administrator lub mogą zostać określone konkretne kryteria jego wyznaczania; 14) "podmiot przetwarzający" oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę organizacyjną lub inny podmiot, który przetwarza dane osobowe w imieniu administratora; 15) "odbiorca" oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę organizacyjną lub inny podmiot, któremu ujawnia się dane osobowe, niezależnie od tego, czy jest stroną trzecią. Za odbiorców nie są jednak uznawane organy publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej - inne niż właściwe organy zdefiniowane w art. 3 pkt 7 lit. a) dyrektywy (UE) 2016/680 - które otrzymują dane osobowe w ramach konkretnego postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Europejską; przetwarzanie tych danych przez te organy musi być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych stosownie do celów przetwarzania;				
--	--	--	--	--	--

	16) "naruszenie ochrony danych osobowych" oznacza naruszenie bezpieczeństwa prowadzące do przypadkowego lub niezgodnego z prawem zniszczenia, utracenia, zmodyfikowania, nieuprawnionego ujawnienia lub nieuprawnionego dostępu do danych osobowych przesyłanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych; 17) "administracyjne dane osobowe" oznaczają wszystkie dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską z wyjątkiem operacyjnych danych osobowych; 18) "operacyjne dane osobowe" oznaczają wszystkie dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską w celach określonych w art. 49; 19) "dane genetyczne" oznaczają dane osobowe dotyczące odziedziczonych lub nabytych cech genetycznych osoby fizycznej, które ujawniają niepowtarzalne informacje o fizjologii lub zdrowiu tej osoby i które wynikają w szczególności z analizy próbki biologicznej pochodzącej od tej osoby fizycznej; 20) "dane biometryczne" oznaczają dane osobowe, które wynikają ze specjalnego przetwarzania technicznego, dotyczą cech fizycznych, fizjologicznych lub behawioralnych osoby fizycznej oraz umożliwiają lub potwierdzają jednoznaczną identyfikację tej osoby fizycznej, takie jak wizerunek twarzy lub dane daktyloskopijne; 21) "dane dotyczące zdrowia" oznaczają dane osobowe o zdrowiu fizycznym lub psychicznym osoby fizycznej - w tym o korzystaniu z usług opieki zdrowotnej - ujawniające informacje o stanie jej zdrowia; 22) "organ nadzorczy" oznacza niezależny organ publiczny ustanowiony przez państwo członkowskie Unii Europejskiej zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 lub zgodnie z art. 41 dyrektywy (UE) 2016/680; 23) "organizacja międzynarodowa" oznacza organizację i organy jej podlegające działające na podstawie prawa międzynarodowego publicznego lub każdy inny organ powołany w drodze umowy między co najmniej dwoma państwami lub na podstawie takiej umowy.				
art. 3	1. Niniejszym ustanawia się Prokuraturę Europejską jako organ Unii. 2. Prokuratura Europejska ma osobowość prawną.	NIE			

	3. Prokuratura Europejska współpracuje z Eurojustem i korzysta z jego wsparcia zgodnie z art. 100.				
art. 4	Prokuratura Europejska jest właściwa do spraw dochodzenia, ścigania i stawiania przed sądem sprawców i współsprawców przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, które to przestępstwa przewidziano w dyrektywie (UE) 2017/1371 i określono w niniejszym rozporządzeniu. W tym względzie Prokuratura Europejska wszczyna postępowania przygotowawcze, wnosi akty oskarżenia i sprawuje funkcje oskarżyciela publicznego przed właściwymi sądami państw członkowskich aż do ostatecznego zakończenia sprawy.	NIE			
art. 5	1. Prokuratura Europejska zapewnia, by jej działalność przestrzegała praw zapisanych w Karcie. 2. Prokuratura Europejska jest zobowiązana do przestrzegania zasad praworządności i proporcjonalności we wszystkich swoich działaniach. 3. Postępowania przygotowawcze prowadzone w imieniu Prokuratury Europejskiej i oskarżenia wnoszone i popierane w jej imieniu podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia. Prawo krajowe ma zastosowanie w zakresie, w jakim dana kwestia nie jest regulowana niniejszym rozporządzeniem. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie określa inaczej, mającym zastosowanie prawem krajowym jest prawo państwa członkowskiego, którego delegowany prokurator europejski prowadzi sprawę zgodnie z art. 13 ust. 1. Jeżeli dana kwestia jest regulowana zarówno prawem krajowym, jak i niniejszym rozporządzeniem, nadrzędne są przepisy niniejszego rozporządzenia. 4. Prokuratura Europejska prowadzi postępowania przygotowawcze w sposób bezstronny i dąży do uzyskania wszelkich istotnych dowodów, niezależnie od tego, czy mają charakter obciążający czy uniewinniający. 5. Prokuratura Europejska wszczyna i prowadzi postępowania przygotowawcze bez zbędnej zwłoki. 6. Właściwe organy krajowe aktywnie wspomagają i wspierają Prokuraturę Europejską w prowadzeniu postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniu i popieraniu oskarżeń. Wszelkimi czynnościami, politykami lub procedurami realizowanymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem kieruje zasada lojalnej współpracy.	NIE			
art. 6	1. Prokuratura Europejska jest niezależna. Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy, dyrektor administracyjny oraz	TAK	art. 1 pkt 8 (art.	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany:	

	pracownicy Prokuratury Europejskiej działają w interesie Unii jako całości, zgodnie z definicją w prawie, i przy wykonywaniu swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia nie dążą do uzyskania ani nie przyjmują poleceń od nikogo spoza Prokuratury Europejskiej - ani od państw członkowskich Unii Europejskiej, ani od instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii. Państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii przestrzegają niezależności Prokuratury Europejskiej i nie próbują wywierać na nią wpływu w wykonywaniu jej zadań. 2. Prokuratura Europejska odpowiada przed Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją za swoją ogólną działalność i wydaje sprawozdania roczne zgodnie z art. 7.		95c i art. 95d Pr. o prok.) i pkt 10	„Art. 95c. § 1. Przy prowadzeniu postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 nie podlega on prokuratorom przełożonym określonym zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, nie wykonuje ich zarządzeń, poleceń, wytycznych ani innych decyzji, z wyłączeniem zarządzeń o charakterze organizacyjnym. § 2. Uprawnienia i obowiązki przełożonego w postępowaniu europejskim, w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939, a także pozostałe uprawnienia i obowiązki wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w związku z pełnieniem przez niego tego urzędu wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, w zakresie tam wskazanym. § 3. Uprawnienia i obowiązki prokuratora nadrzędnego wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu. § 4. Uprawnienia i obowiązki Prokuratora Generalnego w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, z wyłączeniem czynności Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 521 oraz w art. 564–568 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. § 5. Do prokuratorów Prokuratury Europejskiej nie stosuje się: 1) art. 4, 5, 121 i 133; 2) art. 132 § 1 – w zakresie odnoszącym się do funkcji w Prokuraturze Europejskiej; 3) art. 7 § 7, art. 12, art. 139, 140 i 151 – w zakresie odnoszącym się do postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej. § 6. Do biur delegowanego prokuratora europejskiego nie stosuje się art. 30 i 191a. Art. 95d. § 1. Przepisów art. 149 nie stosuje się do prokuratora europejskiego. § 2. Przełożonym, o którym mowa w art. 149, w odniesieniu do delegowanego prokuratora europejskiego jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury. § 3. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego oraz wymierzenie kary, o której mowa w art. 149 § 1, wobec delegowanego prokuratora europejskiego może nastąpić po spełnieniu warunków określonych w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939.	
--	---	--	--	--	--

				§ 4. Postępowanie dyscyplinarne wobec prokuratura europejskiego, w razie wszczęcia, ulega zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu; art. 104 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17) stosuje się odpowiednio.”. 10) w art. 135: a) w § 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) Prokuratury Europejskiej – niezwłocznie zawiadamia się Prokuratora Krajowego i Europejskiego Prokuratora Generalnego,” b) § 9 otrzymuje brzmienie: „§ 9. Uchwałę doręcza się niezwłocznie wnioskodawcy, prokuratorowi, którego dotyczy wniosek, i rzecznikowi dyscyplinarnemu, a w sprawach dotyczących prokuratora Prokuratury Europejskiej również Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.”.	
art. 7	1. Co roku Prokuratura Europejska sporządza i wydaje w językach urzędowych instytucji Unii ogólnodostępne sprawozdanie roczne ze swojej ogólnej działalności. Prokuratura Europejska przekazuje to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom narodowym oraz Radzie i Komisji. 2. Europejski Prokurator Generalny występuje raz do roku przed Parlamentem Europejskim i przed Radą, a także przed parlamentami narodowymi państw członkowskich - na ich wniosek, aby przedstawić sprawozdanie z ogólnej działalności Prokuratury Europejskiej, bez uszczerbku dla spoczywającego na Prokuraturze Europejskiej obowiązku zachowania dyskrecji i poufności w odniesieniu do poszczególnych spraw i danych osobowych. W przypadku wystąpień organizowanych przez parlamenty narodowe Europejskiego Prokuratora Generalnego może zastąpić jeden z jego zastępców.	NIE			
art. 8	1. Prokuratura Europejska jest niepodzielnym unijnym organem o zdecentralizowanej strukturze, działającym jako jeden urząd. 2. Prokuratura Europejska jest zorganizowana na szczeblu centralnym i pozacentralnym. 3. Szczebel centralny stanowi Prokuratura Centralna w siedzibie Prokuratury Europejskiej. W skład Prokuratury Centralnej wchodzi: kolegium, stałe izby, Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorzy europejscy i dyrektor administracyjny. 4. Szczebel pozacentralny stanowią delegowani prokuratorzy europejscy, którzy działają w państwach członkowskich.	NIE			

	5. Prokuraturze Centralnej oraz delegowanym prokuratorom europejskim w wykonywaniu ich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia pomagają pracownicy Prokuratury Europejskiej.				
art. 9	1. W skład kolegium Prokuratury Europejskiej wchodzi Europejski Prokurator Generalny oraz po jednym prokuratorze europejskim z każdego państwa członkowskiego. Europejski Prokurator Generalny przewodniczy posiedzeniom kolegium oraz odpowiada za ich przygotowanie. 2. Kolegium odbywa regularne posiedzenia i odpowiada za kontrolę zwierzchnią nad działaniami Prokuratury Europejskiej. Podejmuje decyzje w kwestiach strategicznych oraz w kwestiach ogólnych wynikających z poszczególnych spraw - zwłaszcza celem zapewnienia we wszystkich państwach członkowskich spójności, efektywności i konsekwencji w polityce Prokuratury Europejskiej w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń - i w innych kwestiach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Kolegium nie podejmuje decyzji operacyjnych w poszczególnych sprawach. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej określa sposoby, w jakie kolegium realizuje zadanie kontroli zwierzchniej i podejmuje decyzje w kwestiach strategicznych i kwestiach ogólnych zgodnie z niniejszym artykułem. 3. Na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego i zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej kolegium powołuje stałe izby. 4. Kolegium przyjmuje regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej zgodnie z art. 21 oraz bardziej szczegółowo określa obowiązki związane z pełnieniem funkcji członków kolegium oraz pracowników Prokuratury Europejskiej. 5. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, kolegium podejmuje decyzje zwykłą większością głosów. Każdy z członków kolegium ma prawo zainicjować głosowanie nad kwestiami rozpatrywanymi przez kolegium. Każdy członek kolegium dysponuje jednym głosem. W przypadku równej liczby głosów za i przeciw w kwestii rozpatrywanej przez kolegium głos rozstrzygający ma Europejski Prokurator Generalny.	NIE			
Art. 10	1. Przewodniczącymi stałych izb są: Europejski Prokurator Generalny lub jeden z zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego, lub prokurator europejski mianowany przewodniczącym zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Obok przewodniczących stałe izby mają po dwóch stałych członków. Liczba stałych izb i ich skład,	TAK	art. 1 pkt 8 (art. 95c § 2-4	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 95c. § 2. Uprawnienia i obowiązki przełożonego w postępowaniu europejskim, w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939, a także pozostałe uprawnienia	

	a także podział właściwości między izbami należycie odzwierciedlają potrzeby funkcjonalne Prokuratury Europejskiej i są ustalane zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej zapewnia równomierne obciążenie pracą opierające się na systemie losowego przydzielania spraw i, w wyjątkowych przypadkach, ustanawia procedury, na podstawie których Europejski Prokurator Generalny może - jeśli jest to niezbędne dla właściwego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej - podjąć decyzję o odstąpieniu od zasady losowego przydzielania spraw. 2. Stałe izby monitorują postępowania przygotowawcze prowadzone przez delegowanych prokuratorów europejskich i wnoszone i popierane przez nich oskarżenia oraz kierują tymi postępowaniami i oskarżeniami, zgodnie z ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu. Zapewniają także koordynację postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawach transgranicznych oraz zapewniają wykonywanie decyzji podjętych przez kolegium zgodnie z art. 9 ust. 2. 3. Zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i - w stosownych przypadkach - po rewizji projektu decyzji przedstawionego przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę stałe izby podejmują decyzje o następujących kwestiach: a) wniesieniu sprawy do sądu zgodnie z art. 36 ust. 1, 3 i 4; b) umorzeniu postępowania zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. a)-g); c) zastosowaniu uproszczonej procedury ścigania i wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia podjęcia działania w celu ostatecznego zakończenia sprawy zgodnie z art. 40; d) przekazaniu sprawy organom krajowym zgodnie z art. 34 ust. 1, 2, 3 lub 6; e) ponownym wszczęciu postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 39 ust. 2. 4. W niezbędnych przypadkach stałe izby, zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, podejmują decyzje o: a) wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia, by wszczął postępowanie przygotowawcze zgodnie z przepisami zawartymi w art. 26 ust. 1-4, jeśli takiego postępowania jeszcze nie wszczęto;		Pr. o prok.)	i obowiązki wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w związku z pełnieniem przez niego tego urzędu wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, w zakresie tam wskazanym. § 3. Uprawnienia i obowiązki prokuratora nadzrędnego wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu. § 4. Uprawnienia i obowiązki Prokuratora Generalnego w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, z wyłączeniem czynności Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 521 oraz w art. 564–568 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.”.	
--	---	--	---------------------	---	--

	b) wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia, by skorzystał z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 27 ust. 6, jeśli sprawy jeszcze nie przejęto; c) przekazaniu kolegium kwestii strategicznych lub kwestii ogólnych wynikających z poszczególnych spraw zgodnie z art. 9 ust. 2; d) przydzieleniu sprawy zgodnie z art. 26 ust. 3; e) przydzieleniu sprawy innemu prokuratorowi zgodnie z art. 26 ust. 5 lub art. 28 ust. 3; f) zatwierdzeniu decyzji prokuratora europejskiego o osobistym prowadzeniu przez niego postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 28 ust. 4. 5. Za pośrednictwem prokuratora europejskiego nadzorującego prowadzenie postępowania przygotowawczego lub wnoszenie i popieranie oskarżenia właściwa stała izba może w danej sprawie wydawać delegowanemu prokuratorowi europejskiemu prowadzącemu sprawę polecenia zgodne z mającym zastosowanie prawem krajowym, jeżeli jest to niezbędne do efektywnego prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia, jeżeli leży to w interesie wymiaru sprawiedliwości lub jeżeli służy to zapewnieniu spójnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej. 6. Stała izba podejmuje decyzje zwykłą większością głosów. Izba przeprowadza głosowanie na wniosek jednego ze swoich członków. Każdy członek ma jeden głos. W razie równej liczby głosów za i przeciw głos rozstrzygający ma przewodniczący. Decyzje podejmowane są w następstwie debat odbywających się na posiedzeniach izb, w stosownych przypadkach na podstawie projektu decyzji przedstawionego przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Wszystkie materiały dotyczące postępowania są udostępniane właściwej stałej izbie na jej wniosek w celu przygotowania decyzji. 7. Stałe izby mogą postanowić o przekazaniu swoich uprawnień decyzyjnych wymienionych w ust. 3 lit. a) lub b) niniejszego artykułu - w tym drugim przypadku jedynie w odniesieniu do przepisów określonych w art. 39 ust. 1 lit. a)-f) - prokuratorowi europejskiemu nadzorującemu sprawę zgodnie z art. 12 ust. 1 w przypadkach, w których takie przekazanie uprawnień można należycie uzasadnić niewielką wagą przestępstwa lub małym stopniem złożoności postępowania w danej sprawie, w odniesieniu do przestępstwa, które wyrządziło				
--	--	--	--	--	--

	lub może wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę o wartości mniejszej niż 100 000 EUR. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej zawiera wytyczne mające zapewnić konsekwentne stosowanie tej zasady w obrębie Prokuratury Europejskiej. O każdej decyzji o przekazaniu swoich uprawnień decyzyjnych stała izba informuje Europejskiego Prokuratora Generalnego. Po otrzymaniu takiej informacji Europejski Prokurator Generalny może w terminie trzech dni zwrócić się do stałej izby o ponowne rozpatrzenie jej decyzji, jeżeli uzna, że wymaga tego spójność prowadzonych przez Prokuraturę Europejską postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych przez nią oskarżeń. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny jest członkiem danej stałej izby, prawo do wystąpienia o takie ponowne rozpatrzenie wykonuje jeden z jego zastępców. Nadzorujący prokurator europejski powiadamia stałą izbę o ostatecznym zakończeniu sprawy, a także o wszelkich informacjach lub faktach, które jego zdaniem mogą spowodować konieczność ponownej oceny zasadności utrzymania przekazania uprawnień, w szczególności w okolicznościach, o których mowa w art. 36 ust. 3. Decyzja o przekazaniu uprawnień decyzyjnych może zostać cofnięta w każdej chwili na wniosek jednego z członków stałej izby i podejmowana jest zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu. Przekazanie uprawnień zostaje cofnięte w przypadku, gdy prokurator europejski został zastąpiony przez delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z art. 16 ust. 7. Aby zapewnić spójne stosowanie zasady przekazywania uprawnień, każda stała izba co roku przekazuje kolegium sprawozdanie z wykonywania tego prawa. 8. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej upoważnia stałą izbę do podejmowania decyzji w drodze procedury pisemnej, którą należy szczegółowo opisać w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Wszelkie decyzje i polecenia wydane zgodnie z ust. 3, 4, 5 i 7 są odnotowywane i włączane do akt sprawy. 9. W obradach stałej izby uczestniczy, obok stałych członków, również prokurator europejski nadzorujący postępowanie przygotowawcze lub wnoszenie i popieranie oskarżenia zgodnie z art. 12 ust. 1. Prokurator europejski ma prawo do głosowania, z wyjątkiem głosowania nad decyzjami stałej izby dotyczącymi przekazania uprawnień lub cofnięcia takiego przekazania zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu, decyzjami dotyczącymi przydzielania spraw prokuratorom i zmian				
--	--	--	--	--	--

	prokuratorów, którym przydzielono sprawy, zgodnie z art. 26 ust. 3, 4 i 5 i art. 27 ust. 6, oraz decyzjami dotyczącymi wniesienia sprawy do sądu zgodnie z art. 36 ust. 3, w przypadkach gdy jurysdykcja w danej sprawie przysługuje więcej niż jednemu państwu członkowskiemu, a także w sytuacjach opisanych w art. 31 ust. 8. Stała izba może również - na wniosek prokuratora europejskiego lub delegowanego prokuratora europejskiego albo z własnej inicjatywy - zapraszać na swoje posiedzenia innych prokuratorów europejskich lub delegowanych prokuratorów europejskich zainteresowanych daną sprawą, przy czym nie przysługuje im prawo do głosowania. 10. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej przewodniczący stałych izb na bieżąco informują kolegium o decyzjach podjętych zgodnie z niniejszym artykułem, aby umożliwić kolegium pełnienie roli wynikającej z art. 9 ust. 2.				
art. 11	1. Europejski Prokurator Generalny stoi na czele Prokuratury Europejskiej. Europejski Prokurator Generalny organizuje pracę Prokuratury Europejskiej, kieruje jej działalnością oraz podejmuje decyzje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. 2. Do pomocy Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu w wykonywaniu spoczywających na nim obowiązków powołuje się dwóch zastępców Prokuratora Generalnego, którzy go zastępują w razie nieobecności lub niemożności wykonywania tych obowiązków. 3. Europejski Prokurator Generalny reprezentuje Prokaturę Europejską przed instytucjami Unii i państw członkowskich Unii Europejskiej oraz przed osobami trzecimi. Swoje zadania reprezentacyjne Europejski Prokurator Generalny może przekazać jednemu ze swoich zastępców lub prokuratorowi europejskiemu.	NIE			
art. 12	1. W imieniu stałej izby i przestrzegając wszelkich poleceń wydanych przez nią zgodnie z art. 10 ust. 3, 4 i 5, prokuratorzy europejscy nadzorują prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń, za które odpowiadają delegowani prokuratorzy europejscy prowadzący sprawę w swoim państwie członkowskim. Prokuratorzy europejscy przedstawiają streszczenia nadzorowanych przez siebie postępowań i, w odpowiednich przypadkach, wnioski o podjęcie decyzji przez wspomnianą izbę - na podstawie projektów decyzji sporządzonych przez delegowanych prokuratorów europejskich.	TAK	art. 1 pkt 2 i 8 (art. 95c § 2 i 3 oraz art. 95e Pr. o	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej).	

	Bez uszczerbku dla art. 16 ust. 7 regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej przewiduje mechanizm wzajemnych zastępstw między prokuratorami europejskimi w przypadku tymczasowej nieobecności nadzorującego prokuratora europejskiego i związanej z tym niemożności wykonywania obowiązków lub jego niedostępności uniemożliwiającej mu pełnienie funkcji prokuratora europejskiego z innych powodów. Zastępca prokuratora europejskiego może pełnić wszystkie funkcje prokuratora europejskiego, z wyjątkiem możliwości prowadzenia postępowania przygotowawczego przewidzianej w art. 28 ust. 4. 2. W drodze wyjątku prokurator europejski może - powołując się na obciążenie pracą związane z liczbą postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych oskarżeń w swoim państwie członkowskim lub na dotyczący go konflikt interesów - zwrócić się z wnioskiem o powierzenie nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi oraz oskarżeniami, którymi zajmują się delegowani prokuratorzy europejscy w jego państwie członkowskim, innym prokuratorom europejskim, o ile wyrażą oni na to zgodę. Europejski Prokurator Generalny podejmuje decyzję w sprawie takiego wniosku, uwzględniając obciążenie pracą prokuratorów europejskich. W przypadku konfliktu interesów dotyczącego prokuratora europejskiego Europejski Prokurator Generalny przychyli się do tego wniosku. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej określa zasady podejmowania tej decyzji oraz procedurę przydzielania spraw, których to dotyczy. Art. 28 ust. 4 nie ma zastosowania do postępowań przygotowawczych ani do wnoszonych i popieranych oskarżeń nadzorowanych zgodnie z niniejszym ustępem. 3. Nadzorujący prokuratorzy europejscy mogą - w danej sprawie oraz zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i poleceniami wydanymi przez właściwą stałą izbę - wydawać polecenia delegowanemu prokuratorowi europejskiemu prowadzącemu sprawę, jeżeli jest to niezbędne do efektywnego prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wniesienia i popierania oskarżenia lub jeżeli służy wymierzeniu sprawiedliwości lub zapewnieniu spójnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej. 4. W przypadku gdy prawo krajowe państwa członkowskiego przewiduje wewnętrzną kontrolę niektórych czynności w ramach struktury prokuratury krajowej, kontrola takich czynności podjętych przez delegowanego prokuratora europejskiego wchodzi w zakres uprawnień nadzorczych		prok.) oraz art. 2 pkt 2 (art. 577a k.p.k	Art. 95c. § 2. Uprawnienia i obowiązki przełożonego w postępowaniu europejskim, w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939, a także pozostałe uprawnienia i obowiązki wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w związku z pełnieniem przez niego tego urzędu wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, w zakresie tam wskazanym. § 3. Uprawnienia i obowiązki prokuratora nadrzędnego wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu. Art. 95e. Prokurator Prokuratury Europejskiej wykonuje wyłącznie zadania wynikające z rozporządzenia 2017/1939.”. Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577a. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o: 1) postępowaniu europejskim – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”; 2) postępowaniu krajowym – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury;”.	
--	---	--	---	---	--

	nadzorującego prokuratora europejskiego zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej, bez uszczerbku dla uprawnień stałej izby w zakresie nadzoru i monitorowania. 5. Prokuratorzy europejscy odgrywają rolę punktów kontaktowych i pośredniczą w przekazywaniu informacji między stałymi izbami a delegowanymi prokuratorami europejskimi w swoich państwach członkowskich. Monitorują realizację zadań Prokuratury Europejskiej w swoich państwach członkowskich, w ścisłym porozumieniu z delegowanymi prokuratorami europejskimi. Zapewniają zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej, by wszelkie istotne informacje z Prokuratury Centralnej były przekazywane delegowanym prokuratorom europejskim i odwrotnie.				
art. 13	1. Delegowani prokuratorzy europejscy działają w imieniu Prokuratury Europejskiej w swoich państwach członkowskich i - oprócz przyznanych im szczególnych uprawnień i szczególnego statusu oraz z zastrzeżeniem tych uprawnień i tego statusu, a także na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu - mają takie same uprawnienia jak prokuratorzy krajowi, jeśli chodzi o prowadzenie postępowań przygotowawczych, wnoszenie i popieranie oskarżeń oraz doprowadzenie do osądzenia sprawcy. Delegowani prokuratorzy europejscy odpowiadają za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w tych sprawach, które sami wszczęli, które zostały im przydzielone lub które przejęli, korzystając z prawa do przejęcia sprawy. Delegowani prokuratorzy europejscy działają zgodnie ze wskazówkami i poleceniami stałej izby, której podlega sprawa, a także zgodnie z poleceniami nadzorującego prokuratora europejskiego. Delegowani prokuratorzy europejscy odpowiadają także za wnoszenie spraw do sądu, w szczególności mają uprawnienia do składania wniosków procesowych, uczestniczenia w przeprowadzaniu dowodów oraz korzystania z dostępnych środków zaskarżenia zgodnie z prawem krajowym. 2. W każdym państwie członkowskim jest dwóch lub więcej delegowanych prokuratorów europejskich. Po konsultacji i osiągnięciu porozumienia z odpowiednimi organami państw członkowskich Europejski Prokurator Generalny zatwierdza liczbę delegowanych prokuratorów europejskich, a także podział kompetencji między delegowanymi prokuratorami	TAK	art. 1 pkt 2 i 8 (art. 95e i 95f Pr. o prok.) oraz art. 2 pkt 2 (art. 577a k.p.k.)	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej). Art. 95e. Prokurator Prokuratury Europejskiej wykonuje wyłącznie zadania wynikające z rozporządzenia 2017/1939. Art. 95f. Prokurator Generalny jest organem właściwym do podjęcia czynności określonych w art. 13 ust. 2 oraz art. 17 ust. 4 i 5 rozporządzenia 2017/1939.”. Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577a. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o: 1) postępowaniu europejskim – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz.	

	europejskimi w każdym państwie członkowskim w odniesieniu do właściwości funkcjonalnej i miejscowej. 3. Delegowani prokuratorzy europejscy mogą też sprawować funkcje prokuratorów krajowych, o ile nie uniemożliwia im to wykonywania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. O sprawowaniu takich funkcji informują nadzorującego prokuratora europejskiego. Jeżeli delegowany prokurator europejski w jakimkolwiek momencie nie jest w stanie wykonywać swoich funkcji delegowanego prokuratora europejskiego z powodu pełnienia takich właśnie funkcji prokuratora krajowego, informuje on o tym nadzorującego prokuratora europejskiego, który zasięga opinii właściwych krajowych organów prokuratorskich, aby ustalić, czy pierwszeństwo należy przyznać funkcjom wynikającym z niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z art. 28 ust. 3 i 4 prokurator europejski może zaproponować stałej izbie, by przydzieliła sprawę innemu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w tym samym państwie członkowskim, lub może sam poprowadzić postępowanie przygotowawcze.			UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”; 2) postępowaniu krajowym – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury;”.	
art. 14	1. Europejski Prokurator Generalny jest powoływany za obopólną zgodą Parlamentu Europejskiego i Rady na nieodnawialną siedmioletnią kadencję. Rada podejmuje decyzję zwykłą większością głosów. 2. Europejski Prokurator Generalny wybierany jest spośród kandydatów, którzy: a) są aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa państw członkowskich lub aktywnymi prokuratorami europejskimi; b) odznaczają się niekwestionowaną niezależnością; c) posiadają kwalifikacje wymagane do powołania na najwyższe stanowiska prokuratorskie lub sędziowskie w swoim państwie członkowskim oraz mają odnośne doświadczenie praktyczne w działaniu krajowych systemów prawnych, w dochodzeniach finansowych i w międzynarodowej współpracy w zakresie wymiaru wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych lub też pełnili funkcję prokuratorów europejskich; oraz d) posiadają wystarczające doświadczenie na stanowiskach kierowniczych oraz kwalifikacje na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego. 3. Wybór odbywa się na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>, w następstwie którego komisja selekcyjna sporządza listę zakwalifikowanych kandydatów i	NIE			

	przedkłada ją Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie. Komisja selekcyjna składa się z 12 osób wybieranych spośród byłych członków Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego, byłych przedstawicieli krajowych Eurojustu, członków krajowych sądów najwyższych, osób sprawujących wysokie stanowiska prokuratorskie i prawników o uznanych kompetencjach. Jedną z wybieranych osób proponuje Parlament Europejski. Rada ustanawia zasady działalności komisji selekcyjnej i przyjmuje decyzję w sprawie mianowania jej członków na podstawie wniosku Komisji. 4. Jeżeli na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego powołany zostanie prokurator europejski, jego stanowisko prokuratora europejskiego zostaje niezwłocznie obsadzone zgodnie z procedurą określoną w art. 16 ust. 1 i 2. 5. Trybunał Sprawiedliwości może na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji odwołać Europejskiego Prokuratora Generalnego, jeżeli uzna, że nie jest on już w stanie pełnić swoich obowiązków lub że jest winny poważnego uchybienia. 6. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, jego stanowisko zostaje natychmiast obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1, 2 i 3.				
art. 15	1. Kolegium powołuje dwóch prokuratorów europejskich na stanowiska zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego na odnawialną trzyletnią kadencję, która nie może przekraczać terminu zakończenia ich kadencji na stanowiskach prokuratorów europejskich. Procedurę wyboru określa regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej. Zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego zachowują swój status prokuratorów europejskich. 2. Zasady i warunki pełnienia funkcji zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego określone są w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Jeżeli jeden z prokuratorów europejskich nie jest już w stanie pełnić swoich obowiązków zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, kolegium może zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej podjąć decyzję o odwołaniu go z tego stanowiska. 3. Jeżeli zastępca Europejskiego Prokuratora Generalnego złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, jego stanowisko zostaje bezzwłocznie obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1 niniejszego artykułu. Z	NIE			

	zastrzeżeniem przepisów art. 16 pozostaje on na stanowisku prokuratora europejskiego.				
art. 16	1. Każde państwo członkowskie wskazuje trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego spośród kandydatów, którzy: a) są aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa tego państwa członkowskiego; b) odznaczają się niekwestionowaną niezależnością; oraz c) posiadają kwalifikacje wymagane do powołania na wysokie stanowisko prokuratorskie lub sędziowskie w swoich państwach członkowskich oraz mają odpowiednie doświadczenie praktyczne w działaniu krajowych systemów prawnych, w dochodzeniach finansowych i w międzynarodowej współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych. 2. Po otrzymaniu od komisji selekcyjnej, o której mowa w art. 14 ust. 3, opinii wraz z uzasadnieniem Rada dokonuje wyboru i powołuje jednego z kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego z odpowiedniego państwa członkowskiego. Jeżeli zdaniem komisji selekcyjnej kandydat nie spełnia warunków, by pełnić obowiązki prokuratora europejskiego, opinia ta jest dla Rady wiążąca. 3. Rada wybiera i powołuje prokuratorów europejskich zwykłą większością głosów na nieodnawialną sześcioletnią kadencję. Rada może podjąć decyzję o przedłużeniu tej kadencji o nie więcej niż trzy lata od momentu zakończeniu tego sześcioletniego okresu. 4. Co trzy lata następuje wymiana jednej trzeciej prokuratorów europejskich. Rada przyjmuje zwykłą większością głosów przepisy przejściowe dotyczące powoływania prokuratorów europejskich na pierwszą kadencję i podczas jej trwania. 5. Trybunał Sprawiedliwości może na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji odwołać prokuratora europejskiego, jeżeli uzna, że nie jest on już w stanie pełnić swoich obowiązków lub że jest winny poważnego uchybienia. 6. Jeżeli prokurator europejski złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, stanowisko to zostaje bezzwłocznie obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1 i 2. Jeżeli dany prokurator europejski pełni również funkcję zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, zostaje on automatycznie odwołany z tego stanowiska. 7. Mianując danego prokuratora europejskiego, kolegium wyznacza jednego delegowanego prokuratora europejskiego z	TAK	art. 1 pkt 8 (art. 95a § 1, 2 i art. 95b § 1 Pr. o prok.)	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 95a. § 1. Kandydaci na prokuratorów Prokuratury Europejskiej są wyłaniani spośród prokuratorów w drodze konkursu na prokuratora europejskiego i konkursu na delegowanego prokuratora europejskiego. Sposób i tryb przeprowadzenia konkursów określa Prokurator Generalny w drodze zarządzenia. § 2. Prokurator Generalny wskazuje kandydatów na prokuratora europejskiego na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939. § 4. Z dniem powołania prokuratora na urząd prokuratora europejskiego jego prawa i obowiązki służbowe związane z powierzonymi zadaniami sprawowanymi w ramach powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury ulegają zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu. Art. 95b. § 1. Prokurator Prokuratury Europejskiej w okresie sprawowania urzędu zachowuje swoje dotychczasowe stanowisko, pozostając prokuratorem powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, z tym, że świadczy pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej.”.	

	tego samego państwa członkowskiego, który zastąpi tego prokuratora europejskiego, jeśli nie będzie on w stanie pełnić swoich funkcji lub jeśli ustąpi ze stanowiska zgodnie z ust. 5 i 6. Jeżeli kolegium stwierdzi potrzebę zastępstwa, wyznaczona osoba działa jako tymczasowy prokurator europejski przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy, do czasu powołania nowej osoby lub powrotu prokuratora europejskiego. Jeżeli jest to niezbędne, kolegium może na wniosek przedłużyć ten okres. Mechanizmy i tryb tymczasowego zastępstwa są określone i uregulowane w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.				
art. 17	1. Na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego kolegium powołuje delegowanych prokuratorów europejskich wskazanych przez państwa członkowskie. Kolegium może odrzucić kandydaturę wskazanej osoby, jeżeli nie spełnia ona kryteriów, o których mowa w ust. 2. Delegowani prokuratorzy europejscy zostają powołani na odnawialną pięcioletnią kadencję. 2. Delegowani prokuratorzy europejscy są - od momentu powołania na urząd delegowanego prokuratora europejskiego aż do ich odwołania - aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa odpowiednich państw członkowskich, które ich wskazały. Odznaczają się niekwestionowaną niezależnością, a ponadto posiadają niezbędne kwalifikacje oraz mają odpowiednie doświadczenie praktyczne dotyczące systemu prawnego swojego państwa członkowskiego. 3. Kolegium odwołuje delegowanego prokuratora europejskiego, jeżeli uzna, że przestał on spełniać wymogi określone w ust. 2, nie jest w stanie pełnić swoich obowiązków lub jest winny poważnego uchybienia. 4. Jeżeli państwo członkowskie postanowi odwołać prokuratora krajowego, który został powołany na stanowisko delegowanego prokuratora europejskiego, lub wszcząć wobec niego postępowanie dyscyplinarne z powodów niezwiązanych z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia, przed podjęciem takiego działania informuje ono o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego. Państwo członkowskie nie może bez zgody Europejskiego Prokuratora Generalnego odwołać delegowanego prokuratora europejskiego ani wszcząć wobec niego postępowania dyscyplinarnego z powodów, które wiążą się z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie wyrazi zgody, dane	TAK	art. 1 pkt 8 i 10 (art. 95a § 1, 3, 5-7 oraz art. 95b § 1, art. 95d § 2 i 3 i art. 135 § 2 pkt 1a i § 9 Pr. o prok.)	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 95a. § 1. Kandydaci na prokuratorów Prokuratury Europejskiej są wyłaniani spośród prokuratorów w drodze konkursu na prokuratora europejskiego i konkursu na delegowanego prokuratora europejskiego. Zasady i tryb przeprowadzenia konkursów określa Prokurator Generalny w drodze zarządzenia. § 3. Prokurator Generalny wskazuje kandydatów na delegowanych prokuratorów europejskich na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939. § 5. Z dniem powołania prokuratora na urząd delegowanego prokuratora europejskiego, Prokurator Generalny wskazując biuro delegowanego prokuratora europejskiego, w którym będzie on pełnił obowiązki. § 6. Delegowany prokurator europejski może zostać odwołany za trzymiesięcznym wypowiedzeniem w trybie art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939. § 7. Do delegowanego prokuratora europejskiego stosuje się odpowiednio przepisy art. 109 i 114 oraz przepisy wydane na podstawie art. 112 w zakresie, w jakim należności te nie są pokrywane przez Prokuraturę Europejską. Art. 95b. § 1. Prokurator Prokuratury Europejskiej w okresie sprawowania urzędu zachowuje swoje dotychczasowe stanowisko, pozostając prokuratorem powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, z tym, że świadczy pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej.”. Art. 95d. § 2. Przełożonym, o którym mowa w art. 149, w odniesieniu do delegowanego prokuratora europejskiego jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury.	

	państwo członkowskie może zwrócić się do kolegium o ponowne rozpatrzenie sprawy. 5. Jeżeli delegowany prokurator europejski złoży rezygnację, jeżeli jego działalność nie jest już Prokuraturze Europejskiej niezbędna do wykonywania jej obowiązków lub jeżeli zostanie on odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, właściwe państwo członkowskie natychmiast informuje Europejskiego Prokuratora Generalnego i w razie konieczności wskazuje innego prokuratora do powołania na stanowisko nowego delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z ust. 1.			§ 3. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego oraz wymierzenie kary, o której mowa w art. 149 § 1, wobec delegowanego prokuratora europejskiego może nastąpić po spełnieniu warunków określonych w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939. Art. 95f. Prokurator Generalny jest organem właściwym do podjęcia czynności określonych w art. 13 ust. 2 oraz art. 17 ust. 4 i 5 rozporządzenia 2017/1939.”. w art. 135: a) w § 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) Prokuratury Europejskiej – niezwłocznie zawiadamia się Prokuratora Krajowego i Europejskiego Prokuratora Generalnego,” b) § 9 otrzymuje brzmienie: „§ 9. Uchwałę doręcza się niezwłocznie wnioskodawcy, prokuratorowi, którego dotyczy wniosek, i rzecznikowi dyscyplinarnemu, a w sprawach dotyczących prokuratora Prokuratury Europejskiej również Europejskiemu – Prokuratorowi Generalnemu.”.	
art. 18	1. Dyrektor administracyjny jest pracownikiem zatrudnianym w Prokuraturze Europejskiej na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia. 2. Dyrektor administracyjny jest powoływany przez kolegium z listy kandydatów zaproponowanej przez Europejskiego Prokuratora Generalnego na podstawie otwartej i przejrzystej procedury naboru zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Do celów zawarcia umowy z dyrektorem administracyjnym Prokuratura Europejska jest reprezentowana przez Europejskiego Prokuratora Generalnego. 3. Kadencja dyrektora administracyjnego trwa cztery lata. Przed upływem tego okresu kolegium przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się ocenę pracy dyrektora administracyjnego. 4. Kolegium, działając na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, który uwzględnia ocenę, o której mowa w ust. 3, może przedłużyć kadencję dyrektora administracyjnego jeden raz, na okres nie dłuższy niż cztery lata. 5. Dyrektor administracyjny, którego kadencja została przedłużona, nie może uczestniczyć w kolejnej procedurze naboru na to samo stanowisko po zakończeniu całej kadencji. 6. Dyrektor administracyjny odpowiada przed Europejskim Prokuratorem Generalnym i przed kolegium. 7. Dyrektor administracyjny może zostać odwołany ze stanowiska w Prokuraturze Europejskiej na mocy decyzji kolegium podjętej większością dwóch trzecich głosów jego	NIE			

	członków i bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do rozwiązania umowy ujętych w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia.				
art. 19	1. Do celów administracyjnych i budżetowych Prokuraturą Europejską zarządza jej dyrektor administracyjny. 2. Bez uszczerbku dla uprawnień kolegium lub Europejskiego Prokuratora Generalnego dyrektor administracyjny jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie dąży do uzyskania ani nie przyjmuje poleceń od rządów ani innych podmiotów. 3. Dyrektor administracyjny jest przedstawicielem prawnym Prokuratury Europejskiej do celów administracyjnych i budżetowych. Dyrektor administracyjny wykonuje budżet Prokuratury Europejskiej. 4. Dyrektor administracyjny odpowiada za wykonywanie zadań administracyjnych powierzonych Prokuraturze Europejskiej, w szczególności za: a) bieżące administrowanie Prokuraturą Europejską i pracownikami; b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Europejskiego Prokuratora Generalnego lub kolegium; c) przygotowanie propozycji dotyczącej dokumentu zawierającego program roczny i program wieloletni i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu; d) wdrożenie dokumentów zawierających program roczny i program wieloletni oraz przekazywanie kolegium sprawozdań z ich realizacji; e) przygotowanie tych części sprawozdania rocznego z działalności Prokuratury Europejskiej, które są poświęcone kwestiom administracyjnym i budżetowym; f) przygotowanie planu działania w następstwie wniosków z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli, ocen i dochodzeń, w tym tych przeprowadzonych przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i OLAF, oraz przekazywanie im i kolegium dwa razy w roku stosownych sprawozdań; g) przygotowanie wewnętrznej strategii zwalczania nadużyć finansowych dla Prokuratury Europejskiej i przedstawianie jej kolegium do przyjęcia; h) przygotowanie propozycji dotyczącej projektu przepisów finansowych mających zastosowanie do Prokuratury Europejskiej i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu;	NIE			

	i) przygotowanie propozycji dotyczącej projektu preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu; j) zapewnienie niezbędnego wsparcia administracyjnego w celu ułatwienia działań operacyjnych Prokuratury Europejskiej; k) zapewnienie wsparcia dla Europejskiego Prokuratora Generalnego i zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego w wykonywaniu przez nich obowiązków.				
art. 20	1. Komisja odpowiada - w oparciu o tymczasowe środki budżetowe przydzielone w swoim budżecie - za ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej do czasu, aż uzyska ona zdolność do wykonywania swojego budżetu. W tym celu Komisja może: a) wyznaczyć, po skonsultowaniu się z Radą, urzędnika Komisji, który będzie działał w charakterze tymczasowego dyrektora administracyjnego i będzie pełnił obowiązki powierzone dyrektorowi administracyjnemu, w tym wykonywał uprawnienia przyznane w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia organowi powołującemu odnośnie do pracowników administracyjnych Prokuratury Europejskiej, w przypadku wszystkich stanowisk pracowniczych, które muszą zostać obsadzone przed objęciem przez dyrektora administracyjnego jego obowiązków zgodnie z art. 18; b) oferować Prokuratorze Europejskiej pomoc, w szczególności poprzez oddelegowanie ograniczonej liczby urzędników Komisji niezbędnych do wykonywania działań administracyjnych Prokuratury Europejskiej pod kierunkiem tymczasowego dyrektora administracyjnego. 2. Tymczasowy dyrektor administracyjny może zatwierdzać wszelkie płatności pokrywane ze środków zapisanych w budżecie Prokuratury Europejskiej i może zawierać umowy, w tym umowy o pracę. 3. Po objęciu obowiązków przez kolegium zgodnie z art. 9 ust. 1 tymczasowy dyrektor administracyjny wykonuje swoje obowiązki zgodnie z art. 18. Tymczasowy dyrektor administracyjny kończy sprawowanie swojej funkcji z chwilą objęcia obowiązków przez dyrektora administracyjnego, po tym jak zostanie on powołany przez kolegium zgodnie z art. 18. 4. Do czasu objęcia przez kolegium jego obowiązków zgodnie z art. 9 ust. 1 Komisja sprawuje swoje funkcje określone w	NIE			

	niniejszym artykule w porozumieniu z grupą ekspertów, w której skład wchodzi przedstawiciele państw członkowskich.				
art. 21	1. Organizacja pracy Prokuratury Europejskiej jest uregulowana w jej regulaminie wewnętrznym. 2. Po utworzeniu Prokuratury Europejskiej Europejski Prokurator Generalny bezzwłocznie przygotowuje projekt jej regulaminu wewnętrznego, który kolegium powinno przyjąć większością dwóch trzecich głosów. 3. Każdy prokurator europejski może zaproponować zmiany do regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej, które są przyjmowane, jeżeli taką decyzję podejmie kolegium większością dwóch trzecich głosów.	NIE			
art. 22	1. Prokuratura Europejska jest właściwa w sprawach dotyczących przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, które są określone w dyrektywie (UE) 2017/1371, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, bez względu na to, czy na mocy prawa krajowego ten sam czyn zabroniony można uznać za inny rodzaj przestępstwa. Jeśli chodzi o przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. d) dyrektywy (UE) 2017/1371, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, Prokuratura Europejska jest właściwa wyłącznie w przypadku gdy zdefiniowane w tym przepisie umyślne działanie lub zaniechanie jest związane z terytorium dwóch lub większej liczby państw członkowskich i wiąże się z wystąpieniem całkowitej szkody o wartości co najmniej 10 mln EUR. 2. Prokuratura Europejska jest również właściwa w sprawach przestępstw dotyczących udziału w organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, jeżeli celem działalności przestępczej takiej organizacji jest popełnienie jednego z przestępstw, o których mowa w ust. 1. 3. Prokuratura Europejska jest również właściwa w sprawach dotyczących każdego innego przestępstwa, które jest nierozzerwalnie związane z czynem zabronionym objętym zakresem zastosowania ust. 1 niniejszego artykułu. Właściwość w odniesieniu do takich przestępstw może być wykonywana wyłącznie zgodnie z art. 25 ust. 3. 4. W żadnym przypadku Prokuratura Europejska nie jest właściwa w sprawach przestępstw dotyczących krajowych podatków bezpośrednich, w tym przestępstw nierozzerwalnie z nimi związanych. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na strukturę i funkcjonowanie administracji podatkowej państw członkowskich.	TAK	art. 1 pkt 2 oraz art. 2 pkt 2 (art. 577a pkt 1 k.p.k.)	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej). Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577a. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o: 1) postępowaniu europejskim – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”;	

art. 23	Prokuratura Europejska jest właściwa w sprawach dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 22, jeżeli takie przestępstwa: a) zostały w całości lub w części popełnione na terytorium jednego państwa członkowskiego lub kilku państw członkowskich; b) zostały popełnione przez obywatela państwa członkowskiego, o ile dane państwo członkowskie ma jurysdykcję względem takich przestępstw popełnianych poza jego terytorium; lub c) zostały popełnione poza terytoriami, o których mowa w lit. a), przez osobę, do której w chwili popełnienia przestępstwa miał zastosowanie regulamin pracowniczy lub warunki zatrudnienia, o ile jedno z państw członkowskich ma jurysdykcję względem takich przestępstw popełnianych poza jego terytorium.	TAK	j.w.	j.w.	
art. 24	1. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz organy państw członkowskich właściwe na podstawie mającego zastosowanie prawa krajowego bez zbędnej zwłoki informują Prokuraturę Europejską o każdym czynie zabronionym, w sprawie którego mogłaby ona wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 22 oraz art. 25 ust. 2 i 3. 2. Jeżeli organ sądowy lub organ ścigania państwa członkowskiego wszczyna postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa, w odniesieniu do którego Prokuratura Europejska może wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 22 oraz art. 25 ust. 2 i 3, lub jeżeli w dowolnym momencie po wszczęciu postępowania przygotowawczego właściwy organ sądowy lub właściwy organ ścigania państwa członkowskiego stwierdzi, że postępowanie to dotyczy takiego przestępstwa, organ ten bez zbędnej zwłoki informuje o tym Prokuraturę Europejską, tak by mogła ona zdecydować, czy zamierza skorzystać z przysługującego jej zgodnie z art. 27 prawa do przejęcia sprawy. 3. Jeżeli organ sądowy lub organ ścigania państwa członkowskiego wszczyna postępowanie przygotowawcze w sprawie jednego z przestępstw określonych w art. 22 i stwierdza, że Prokuratura Europejska mogłaby, zgodnie z art. 25 ust. 3, nie wykonywać swojej właściwości, informuje ją o tym. 4. Przekazywane informacje obejmują co najmniej opis okoliczności faktycznych, w tym ocenę szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona, możliwą kwalifikację prawną czynu oraz wszelkie dostępne informacje	TAK	art. 2 pkt 2 (art. 577d k.p.k.)	Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. Zm.) wprowadza się następujące zmiany: Art. 577d. § 1. Policja i inne organy postępowania przygotowawczego przekazują niezwłocznie do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego informację o podejrzeniu popełnienia przestępstwa pozostającego we właściwości Prokuratury Europejskiej zgodnie z rozporządzeniem 2017/1939. § 2. Jeżeli po wszczęciu postępowania okaże się, że sprawa dotyczy przestępstwa pozostającego we właściwości Prokuratury Europejskiej zgodnie z rozporządzeniem 2017/1939, informację o sprawie Policja i inne właściwe organy przekazują niezwłocznie do właściwego biura delegowanego prokuratora europejskiego.”.	

	o ewentualnych pokrzywdzonych, podejrzanych i innych powiązanych osobach. 5. Prokuraturze Europejskiej przekazuje się również informacje, zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, o przypadkach gdy nie można ocenić, czy spełnione są kryteria określone w art. 25 ust. 2. 6. Informacje przekazywane Prokuraturze Europejskiej są rejestrowane i weryfikowane zgodnie z jej regulaminem wewnętrznym. Weryfikacja służy ustaleniu, czy na podstawie informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 i 2 istnieją przesłanki wszczęcia postępowania przygotowawczego lub skorzystania z prawa do przejęcia sprawy. 7. Jeżeli po przeprowadzeniu weryfikacji Prokuratura Europejska zdecyduje, że nie ma przesłanek wszczęcia postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 26 ani skorzystania z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 27, powody jej decyzji należy odnotować w systemie zarządzania sprawami. O podjętej decyzji Prokuratura Europejska informuje zarówno organ, który zgodnie z ust. 1 lub 2 zgłosił popełnienie czynu zabronionego, jak i pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa oraz, jeśli przewiduje to prawo krajowe, inne osoby, które zgłosiły popełnienie czynu zabronionego. 8. Jeżeli Prokuratura Europejska poweźmie wiadomość o tym, że mogło dojść do popełnienia przestępstwa nienależącego do jej właściwości, bez zbędnej zwłoki informuje o tym właściwe organy krajowe i przekazuje im wszelkie istotne dowody. 9. W poszczególnych przypadkach Prokuratura Europejska może zwrócić się do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii oraz do organów państw członkowskich o przekazanie jej dalszych istotnych informacji, którymi dysponują. Informacje te mogą również dotyczyć naruszeń, które wyrządziły szkodę interesom finansowym Unii, ale które nie należą do właściwości Prokuratury Europejskiej wynikającej z art. 25 ust. 2. 10. Prokuratura Europejska może wystąpić o przekazanie innych informacji po to, by zgodnie z art. 9 ust. 2 kolegium mogło wydać ogólne wytyczne w sprawie interpretacji obowiązku informowania Prokuratury Europejskiej o sprawach objętych zakresem zastosowania art. 25 ust. 2.				
art. 25	1. Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość, albo wszczynając postępowanie przygotowawcze na mocy art. 26, albo podejmując decyzję o skorzystaniu z prawa do przejęcia sprawy na mocy art. 27. Jeżeli Prokuratura Europejska	TAK	art. 2 pkt 2 (art. 577b §	Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577b. § 1. Organem właściwym do wydania:	

	zdecyduje o wykonywaniu swojej właściwości, właściwe organy krajowe odstępują od wykonywania swojej właściwości w zakresie tego samego czynu zabronionego. 2. Jeżeli przestępstwo, które jest objęte zakresem zastosowania art. 22, wyrządziło lub może wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę, której wartość jest mniejsza niż 10 000 EUR, Prokuratura Europejska może wykonywać swoją właściwość wyłącznie pod warunkiem, że: a) postępowanie wywołuje na poziomie Unii reperkusje, które wymagają prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Europejską; lub b) o popełnienie przestępstwa mogą być podejrzani urzędnicy lub inni pracownicy Unii lub członkowie instytucji Unii. W stosownych przypadkach Prokuratura Europejska zasięga opinii właściwych organów krajowych lub organów Unii, aby ustalić, czy spełnione są kryteria określone w akapicie pierwszym lit. a) i b). 3. Prokuratura Europejska odstępuje od wykonywania swojej właściwości w odniesieniu do przestępstw objętych zakresem zastosowania art. 22 i po zasięgnięciu opinii właściwych organów krajowych bez zbędnej zwłoki przekazuje im sprawę zgodnie z art. 34, jeżeli: a) maksymalny wymiar sankcji karnych przewidziany w prawie krajowym za przestępstwo objęte zakresem zastosowania art. 22 ust. 1 jest taki sam jak maksymalny wymiar sankcji karnych za przestępstwo nierozzerwalnie związane, o którym mowa w art. 22 ust. 3, lub niższy, chyba że przestępstwo nierozzerwalnie związane miało charakter instrumentalny w stosunku do przestępstwa objętego zakresem zastosowania art. 22 ust. 1; lub b) istnieją podstawy, by przypuszczać, że wartość szkody, która została wyrządzona lub może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii w związku z przestępstwem, o którym mowa w art. 22, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu. Akapit pierwszy lit. b) niniejszego ustępu nie ma zastosowania do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a), b) i d) dyrektywy (UE) 2017/1371, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego. 4. Prokuratura Europejska może, za zgodą odpowiednich organów krajowych, wykonywać swoją właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 22, w przypadku spraw, które w innych okolicznościach byłyby		1 pkt 2, § 2 pkt 2 i § 3 k.p.k.)	2) zgody, o której mowa w art. 25 ust. 4 i art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939 – jest Prokurator Krajowy. § 2. Organem właściwym do: 2) wydania opinii, o której mowa w art. 25 ust. 2 i 3 oraz art. 40 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia 2017/1939 – jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, a jeśli sprawa nie była dotychczas prowadzona przez powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury – Prokurator Krajowy. § 3. Spór o właściwość, o którym mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia 2017/1939, rozstrzyga Prokurator Generalny. Na postanowienie Prokuratora Generalnego przysługuje zażalenie prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, jeżeli rozstrzygnięcie sporu wymaga wykładni art. 22 lub 25 rozporządzenia 2017/1939. Zażalenie wnosi się do sądu okręgowego właściwego miejscowo dla siedziby powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, w której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego uczestniczącego w sporze.”.	
--	---	--	--	---	--

	wylączone ze względu na zastosowanie ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu, jeżeli okaże się, że Prokuratura Europejska jest bardziej odpowiednia do prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia. 5. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki informuje właściwe organy krajowe o podjęciu decyzji w sprawie wykonania lub odstąpienia od wykonania swojej właściwości. 6. Jeżeli Prokuratura Europejska i krajowe organy ścigania nie osiągną porozumienia co do tego, czy dany czyn zabroniony objęty jest zakresem zastosowania art. 22 ust. 2 lub 3 lub art. 25 ust. 2 lub 3, decyzję o tym, kto jest właściwy do prowadzenia postępowania przygotowawczego w danej sprawie, podejmują organy krajowe uprawnione do ustalania właściwości w zakresie postępowania przygotowawczego na szczeblu krajowym. Państwa członkowskie określają, który organ krajowy będzie podejmował decyzję o przyznaniu właściwości.				
art. 26	1. W przypadku gdy zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym istnieją uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo objęte właściwością Prokuratury Europejskiej, delegowany prokurator europejski w państwie członkowskim, które zgodnie ze swoim prawem krajowym ma jurysdykcję w odniesieniu do tego przestępstwa, wszczyna postępowanie przygotowawcze, bez uszczerbku dla przepisów określonych w art. 25 ust. 2 i 3, i odnotowuje ten fakt w systemie zarządzania sprawami. 2. Jeżeli po weryfikacji zgodnie z art. 24 ust. 6 Prokuratura Europejska postanowi wszcząć postępowanie przygotowawcze, bez zbędnej zwłoki informuje o tym organ, który zgłosił popełnienie czynu zabronionego zgodnie z art. 24 ust. 1 lub 2. 3. Jeżeli delegowany prokurator europejski nie wszczął postępowania przygotowawczego, stała izba, której przydzielono sprawę, na warunkach określonych w ust. 1 wydaje delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by wszczął postępowanie przygotowawcze. 4. Co do zasady postępowanie wszczyna i prowadzi delegowany prokurator europejski z państwa członkowskiego, w którym koncentruje się działalność przestępcza lub, jeśli popełnionych zostało kilka przestępstw powiązanych ze sobą i objętych właściwością Prokuratury Europejskiej - delegowany prokurator europejski z państwa członkowskiego, w którym popełniono większość tych przestępstw. Delegowany prokurator europejski z innego państwa członkowskiego, które ma jurysdykcję w tej sprawie, może wszcząć postępowanie	TAK	art. 1 pkt 2 oraz art. 2 pkt 2 (art. 577a pkt 1 k.p.k.)	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej). Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577a. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o: 1) postępowaniu europejskim – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”;	

	przygotowawcze lub otrzymać od właściwej stałej izby polecenie wszczęcia takiego postępowania wyłącznie wtedy, gdy odstąpienie od przepisu ustanowionego w poprzednim zdaniu jest należycie uzasadnione w świetle następujących kryteriów, uszeregowanych według ważności: a) miejsce zwykłego pobytu podejrzanego lub oskarżonego; b) obywatelstwo podejrzanego lub oskarżonego; c) miejsce, w którym wyrządzona została główna szkoda finansowa. 5. Do czasu podjęcia decyzji w sprawie wniesienia oskarżenia na podstawie art. 36 właściwa stała izba może - w sprawie objętej jurysdykcją więcej niż jednego państwa członkowskiego i po zasięgnięciu opinii odpowiednich prokuratorów europejskich lub delegowanych prokuratorów europejskich - podjąć decyzję o: a) przydzieleniu danej sprawy delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w innym państwie członkowskim; b) połączeniu lub rozdzieleniu spraw i wybraniu dla każdej z tych spraw delegowanego prokuratora europejskiego, który będzie ją prowadził, jeżeli takie decyzje leżą w ogólnym interesie wymiaru sprawiedliwości i są zgodne z kryteriami wyboru delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu. 6. Przy podejmowaniu decyzji o przydzieleniu sprawy innemu prokuratorowi, jej połączeniu lub rozdzieleniu stała izba bierze pod uwagę etap, na którym znajduje się postępowanie przygotowawcze. 7. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki informuje właściwe organy krajowe o wszelkich decyzjach dotyczących wszczęcia postępowania przygotowawczego.				
art. 27	1. Po otrzymaniu zgodnie z art. 24 ust. 2 wszystkich istotnych informacji Prokuratura Europejska jak najszybciej, ale nie później niż w terminie pięciu dni od otrzymania informacji od organów krajowych, podejmuje decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, a o decyzji tej informuje organy krajowe. Europejski Prokurator Generalny może w konkretnej sprawie podjąć odpowiednio uzasadnioną decyzję o przedłużeniu tego terminu o nie więcej niż kolejne pięć dni, a o decyzji tej informuje organy krajowe. 2. Przed upływem terminów, o których mowa w ust. 1, organy krajowe nie podejmują żadnej decyzji na mocy prawa krajowego, która mogłaby spowodować, że Prokuratura	TAK	art. 2 pkt 2 (art. 577b § 1 pkt 1 k.p.k.)	Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577b. § 1. Organem właściwym do wydania: 1).opinii w przedmiocie przejęcia postępowania, o której mowa w art. 27 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939 – jest Prokurator Krajowy. „	

Europejska nie będzie mogła skorzystać z prawa do przejęcia sprawy. Organy krajowe podejmują wszelkie pilne czynności, które zgodnie z prawem krajowym są niezbędne do zapewnienia skutecznego prowadzenia postępowania przygotowawczego oraz wnoszenia i popierania oskarżeń. 3. Jeżeli Prokuratura Europejska, w inny sposób niż na podstawie informacji, o których mowa w art. 24 ust. 2, poweźmie wiadomość, że właściwe organy państwa członkowskiego już wszczęły postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa, w odniesieniu do którego mogłaby ona być właściwa, niezwłocznie informuje o tym te organy. Po otrzymaniu zgodnie z art. 24 ust. 2 stosownych informacji Prokuratura Europejska podejmuje decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy. Decyzję tę podejmuje się w terminie określonym w ust. 1 niniejszego artykułu. 4. W stosownych przypadkach Prokuratura Europejska, zanim podejmie decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, zasięga opinii właściwych organów odnośnego państwa członkowskiego. 5. Jeżeli Prokuratura Europejska korzysta z prawa do przejęcia sprawy, właściwe organy państw członkowskich przekazują jej akta sprawy i nie podejmują żadnych dalszych czynności w ramach postępowania przygotowawczego względem tego samego przestępstwa. 6. Ustanowione w niniejszym artykule prawo do przejęcia sprawy może wykonywać delegowany prokurator europejski z każdego państwa członkowskiego, którego właściwe organy wszczęły postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa objętego zakresem zastosowania art. 22 i 23. Jeżeli delegowany prokurator europejski, który otrzymał informacje zgodnie z art. 24 ust. 2, postanowi nie skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, informuje o tym za pośrednictwem prokuratora europejskiego ze swojego państwa członkowskiego właściwą stałą izbę, tak by mogła ona podjąć decyzję zgodnie z art. 10 ust. 4. 7. Jeżeli Prokuratura Europejska odstąpiła od wykonywania swojej właściwości, bez zbędnej zwłoki informuje o tym właściwe organy krajowe. W trakcie postępowania właściwe organy krajowe informują Prokuraturę Europejską o wszelkich nowych okolicznościach faktycznych, które mogłyby być dla niej podstawą do zmiany jej decyzji o odstąpieniu od wykonywania właściwości.				
--	--	--	--	--

	Po otrzymaniu takich informacji Prokuratura Europejska może skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, pod warunkiem że krajowe postępowanie przygotowawcze nie zostało już zamknięte, a akt oskarżenia nie został wniesiony do sądu. Stosowną decyzję podejmuje się w terminie określonym w ust. 1. 8. Jeżeli w przypadku przestępstw, które wyrządziły lub mogą wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę o wartości mniejszej niż 100 000 EUR, kolegium stwierdzi, że ze względu na niewielką wagę przestępstwa lub mały stopień złożoności postępowania w danej sprawie nie ma potrzeby prowadzenia postępowania przygotowawczego ani wnoszenia i popierania oskarżenia na poziomie Unii, zgodnie z art. 9 ust. 2 wydaje ogólne wytyczne pozwalające delegowanym prokuratorom europejskim podejmować w sposób niezależny i bez zbędnej zwłoki decyzje o odstąpieniu od przejęcia sprawy. Wytyczne określają w jak najbardziej szczegółowy sposób okoliczności, do których mają zastosowanie, przedstawiając jasne kryteria i uwzględniając zwłaszcza charakter przestępstwa, pilny charakter sprawy oraz zobowiązanie właściwych organów krajowych do podjęcia wszelkich niezbędnych czynności w celu odzyskania pełnej kwoty odpowiadającej szkodzie wyrządzonej interesom finansowym Unii. 9. Aby zapewnić spójne stosowanie wytycznych, delegowany prokurator europejski informuje właściwą stałą izbę o każdej decyzji podjętej zgodnie z ust. 8, a każda stała izba co roku przedstawia kolegium sprawozdanie ze stosowania tych wytycznych.				
art. 28	1. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym, samodzielnie przeprowadzić czynności w ramach postępowania przygotowawczego i inne czynności albo wydać właściwym organom w swoim państwie członkowskim polecenie, by takie czynności przeprowadziły. Organy te zgodnie z prawem krajowym zapewniają wykonanie wszystkich poleceń i podejmują czynności im przydzielone. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zgłasza właściwemu prokuratorowi europejskiemu i stałej izbie, poprzez system zarządzania sprawami, wszelkie znaczące zmiany, jakie zaszły w danej sprawie, zgodnie z przepisami określonymi w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.	TAK	art. 1 pkt 2 oraz art. 2 pkt 2 (art. 577a pkt 1 k.p.k.)	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej). Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577a. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o:	

	2. W dowolnym momencie w trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską właściwe organy krajowe podejmują zgodnie z prawem krajowym pilne czynności niezbędne do zapewnienia skuteczności tego postępowania, nawet jeśli nie jest to działanie w odpowiedzi na konkretne polecenie wydane przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Organy krajowe bez zbędnej zwłoki informują delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę o podjętych pilnych czynnościach. 3. Właściwa stała izba może, na wniosek nadzorującego prokuratora europejskiego, podjąć decyzję o przydzieleniu sprawy innemu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w tym samym państwie członkowskim, jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę: a) nie może prowadzić postępowania przygotowawczego ani wnieść i popierać oskarżenia; lub b) nie wykonuje poleceń właściwej stałej izby lub prokuratora europejskiego. 4. W wyjątkowych przypadkach, po uzyskaniu zgody właściwej stałej izby nadzorujący prokurator europejski może podjąć odpowiednio uzasadnioną decyzję o prowadzeniu postępowania przygotowawczego osobiście - osobiście prowadząc czynności w ramach postępowania przygotowawczego i innych czynności albo wydając polecenia właściwym organom w swoim państwie członkowskim - jeżeli wydaje się to niezbędne z uwagi na efektywność postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia, ze względu na jedno lub kilka z następujących kryteriów: a) waga przestępstwa, w szczególności w świetle jego ewentualnych reperkusji na poziomie Unii; b) jeżeli postępowanie przygotowawcze dotyczy urzędników lub innych pracowników Unii lub członków instytucji Unii; c) w przypadku niezadziałania mechanizmu przydzielenia sprawy innemu prokuratorowi, przewidzianego w ust. 3. W takich wyjątkowych okolicznościach państwa członkowskie zapewniają, by prokurator europejski był uprawniony do zarządzenia przeprowadzenia czynności w ramach postępowania przygotowawczego i innych czynności lub do złożenia wniosku o przeprowadzenie takich czynności oraz by miał wszystkie uprawnienia, zakres odpowiedzialności i obowiązki delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym.			1) postępowaniu europejskim – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”;	
--	---	--	--	---	--

	Właściwe organy krajowe i delegowani prokuratorzy europejscy związani ze sprawą są informowani bez zbędnej zwłoki o decyzji podjętej na podstawie niniejszego ustępu.				
art. 29	1. W przypadku gdy postępowania przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską dotyczą osób chronionych przywilejem lub immunitetem na podstawie prawa krajowego i taki przywilej lub immunitet stanowi przeszkodę w przeprowadzeniu danego postępowania przygotowawczego, Europejski Prokurator Generalny składa pisemny wniosek, który zawiera uzasadnienie i w którym wnosi o uchylenie przywileju lub immunitetu zgodnie z procedurami określonymi w tym prawie krajowym. 2. W przypadku gdy postępowania przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską dotyczą osób chronionych przywilejami lub immunitetami na podstawie prawa Unii, w szczególności na podstawie Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, i taki przywilej lub immunitet stanowi przeszkodę w przeprowadzeniu danego postępowania przygotowawczego, Europejski Prokurator Generalny składa pisemny wniosek, który zawiera uzasadnienie i w którym wnosi o uchylenie przywileju lub immunitetu zgodnie z procedurami określonymi w prawie Unii.	NIE			
art. 30	1. Przynajmniej w przypadkach, w których maksymalny wymiar kary za przestępstwo będące przedmiotem postępowania przygotowawczego wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, państwa członkowskie zapewniają, by delegowani prokuratorzy europejscy byli uprawnieni do zarządzenia lub złożenia wniosku w sprawie przeprowadzenia następujących czynności w ramach postępowania przygotowawczego: a) przeszukania wszelkich obiektów, terenów, środków transportu, mieszkań prywatnych, ubrań i wszelkiej innej własności osobistej lub systemów komputerowych oraz zastosowania wszelkich środków zapobiegawczych niezbędnych do tego, by zachować ich integralność lub nie dopuścić do utraty lub zanieczyszczenia dowodów; b) doprowadzenia do przedstawienia wszelkich istotnych przedmiotów lub dokumentów, w formie oryginalnej lub w innej określonej formie; c) doprowadzenia do przedstawienia przechowywanych danych komputerowych, zakodowanych lub zdekodowanych, albo w formie oryginalnej, albo w innej określonej formie, w tym danych dotyczących rachunków bankowych i danych o ruchu, z wyjątkiem danych	TAK	art. 1 pkt 2 i 7 Pr. o prok. oraz art. 2 pkt 2 (art. 577a pkt 1 k.p.k.)	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej). „Art. 57 § 3c. Jeżeli zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 30 ust. 5 rozporządzenia, prokurator Prokuratury Europejskiej prowadzący lub nadzorujący postępowanie europejskie, o którym mowa w art. 577a pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37) (postępowanie europejskie), jak również inne postępowanie co do przestępstw pozostających we właściwości Prokuratury Europejskiej, może zwrócić się do Prokuratora Generalnego o zainicjowanie czynności, o których mowa w § 3. Prokurator Generalny w przypadku spełnienia ustawowych przesłanek stosowania czynności, o których mowa w art.	

	specjalnie przechowywanych zgodnie z prawem krajowym na mocy art. 15 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady; d) zatrzymywania narzędzi służących do popełnienia przestępstwa lub zatrzymywania korzyści z przestępstwa, w tym aktywów, które prawdopodobnie zostaną skonfiskowane przez sąd rozpoznający sprawę, jeżeli istnieją podstawy, by uważać, że właściciel, posiadacz lub władający tymi narzędziami lub korzyściami będzie dążył do udaremnienia wykonania wyroku nakazującego konfiskatę; e) przechwytywania wiadomości elektronicznych wysyłanych do podejrzanego lub oskarżonego lub przez podejrzanego lub oskarżonego za pomocą dowolnych środków łączności elektronicznej, z których podejrzan lub oskarżony korzystają; f) identyfikowania i śledzenia wszelkich obiektów za pomocą środków technicznych, w tym dostaw niejawnie kontrolowanych. 2. Bez uszczerbku dla art. 29 czynności w ramach postępowania przygotowawczego wymienione w ust. 1 niniejszego artykułu mogą podlegać warunkom zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, jeśli prawo krajowe zawiera określone ograniczenia, które mają zastosowanie do kategorii osób lub pracowników, którzy są zobowiązani na mocy prawa do zachowania poufności. 3. Czynności w ramach postępowania przygotowawczego wymienione w ust. 1 lit. c), e) i f) niniejszego artykułu mogą podlegać dalszym warunkom, w tym ograniczeniom, przewidzianym w mającym zastosowanie prawie krajowym. Państwa członkowskie mogą w szczególności ograniczyć stosowanie ust. 1 lit. e) i f) niniejszego artykułu do określonych rodzajów poważnych przestępstw. Państwo członkowskie, które zamierza wprowadzić takie ograniczenie, przekazuje Prokuraturze Europejskiej stosowny wykaz określonych rodzajów poważnych przestępstw zgodnie z art. 117. 4. Oprócz przeprowadzania czynności, o których mowa w ust. 1, delegowani prokuratorzy europejscy są uprawnieni do składania wniosków o przeprowadzenie w ich państwach członkowskich wszelkich innych czynności, jakie mogą podejmować prokuratorzy na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach krajowych, lub do zarządzenia takich czynności.			30 ust. 1 pkt e lub f rozporządzenia 2017/1939, uwzględnia żądanie, a może je uwzględnić w odniesieniu do innych czynności. § 3d. Udostępnienie przekazanych materiałów uzyskanych w wyniku czynności zainicjowanych na podstawie § 3c następuje w kancelarii tajnej obsługującej biuro delegowanego prokuratora europejskiego. Materiały są udostępniane prokuratorowi Prokuratury Europejskiej prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie, w którym wystąpiono z żądaniem na podstawie § 3c, oraz Prokuratorowi Generalnemu.”; Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577a. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o: 1) postępowaniu europejskim – rozumie się przez to postępowanie karne prowadzone lub nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Europejskiej w ramach właściwości określonej w rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanym dalej – „rozporządzeniem 2017/1939”;	
--	---	--	--	--	--

	5. Delegowani prokuratorzy europejscy mogą zarządzać czynnościami, o których mowa w ust. 1 i 4, tylko wtedy, gdy istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że konkretne czynności mogą doprowadzić do uzyskania informacji lub dowodów przydatnych do celów postępowania przygotowawczego, i jeśli nie są dostępne inne mniej inwazyjne czynności, które mogłyby doprowadzić do osiągnięcia tego samego celu. Procedury i tryb podejmowania tych czynności są określone przez mające zastosowanie prawo krajowe.				
art. 31	1. Delegowani prokuratorzy europejscy działają w ścisłej współpracy, pomagając sobie nawzajem i regularnie się ze sobą konsultując w sprawach transgranicznych. Jeżeli określona czynność powinna zostać przeprowadzona w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, to prokurator ten podejmuje decyzję o przeprowadzeniu niezbędnej czynności i przekazuje ją do wykonania delegowanemu prokuratorowi europejskiemu działającemu w państwie członkowskim, w którym dana czynność ma zostać przeprowadzona. 2. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może przekazać do wykonania wszelkie czynności, do których podjęcia jest uprawniony zgodnie z art. 30. Przeprowadzenie takich czynności i ich uzasadnienie podlega prawu państwa członkowskiego, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę. Jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przekazuje do wykonania czynność w ramach postępowania przygotowawczego jednemu lub kilku delegowanym prokuratorom europejskim z innego państwa członkowskiego, jednocześnie informuje o tym nadzorującego go prokuratora europejskiego. 3. Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego do przeprowadzenia danej czynności wymagana jest zgoda organu sądowego, pomocniczy delegowany prokurator europejski musi uzyskać taką zgodę zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego. Jeżeli organ sądowy nie wyda zgody na przeprowadzenie czynności, które delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przekazał do wykonania, prokurator ten cofa przekazanie. Jeżeli jednak zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego nie	NIE			

	jest wymagana taka zgoda organu sądowego, a jest ona wymagana zgodnie z prawem państwa członkowskiego delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, to delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien uzyskać taką zgodę i przedstawić ją wraz z dokumentacją związaną z przekazaniem czynności do wykonania. 4. Pomocniczy delegowany prokurator europejski przeprowadza czynność przekazaną mu do wykonania lub wydaje właściwemu organowi krajowemu polecenie, by ją przeprowadził. 5. Jeżeli pomocniczy delegowany prokurator europejski stwierdzi, że: a) dokumentacja związana z przekazaniem czynności do wykonania jest niekompletna lub zawiera oczywisty istotny błąd; b) przedmiotowej czynności z uzasadnionych i obiektywnych powodów nie można przeprowadzić w terminie określonym w dokumentacji związanej z przekazaniem czynności do wykonania; c) te same rezultaty, które przewiduje się dla przekazywanej do wykonania czynności, można by osiągnąć za pomocą innej, mniej inwazyjnej czynności; lub d) przekazana do wykonania czynność nie istnieje lub nie byłaby dopuszczalna w podobnej sprawie krajowej zgodnie z prawem jego państwa członkowskiego, informuje o tym nadzorującego go prokuratora europejskiego i konsultuje się z delegowanym prokuratorem europejskim prowadzącym sprawę w celu rozwiązania tej kwestii w ramach kontaktów dwustronnych. 6. Jeżeli przekazywana do wykonania czynność nie istnieje w sytuacji krajowej bez elementów transgranicznych, lecz byłaby dopuszczalna w sytuacji transgranicznej podlegającej instrumentom prawnym dotyczącym wzajemnego uznawania lub współpracy transgranicznej, to odnośni delegowani prokuratorzy europejscy mogą, w porozumieniu z odnośnymi nadzorującymi prokuratorami europejskimi, korzystać z takich instrumentów. 7. Jeżeli delegowani prokuratorzy europejscy nie rozwiążą tej kwestii w terminie siedmiu dni roboczych, a czynności nadal są przekazywane do wykonania, kwestię przekazuje się właściwej stałej izbie. Tak samo postępuje się w przypadku, gdy przekazana czynność nie zostanie przeprowadzona w terminie				
--	--	--	--	--	--

	określonym w dokumentacji dotyczącej przekazania czynności do wykonania ani w innym rozsądnym terminie. 8. Właściwa stała izba wysłuchuje w niezbędnym zakresie delegowanych prokuratorów europejskich związanych ze sprawą, a następnie bez zbędnej zwłoki oraz zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i z niniejszym rozporządzeniem podejmuje decyzję, czy i do kiedy pomocniczy delegowany prokurator europejski ma przeprowadzić przekazaną do wykonania czynność lub czynność zastępczą, a następnie informuje o tej decyzji wspomnianych delegowanych prokuratorów europejskich za pośrednictwem właściwego prokuratora europejskiego.				
art. 32	Przekazane do wykonania czynności wykonuje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego. Należy przestrzegać formalności i procedur wyraźnie wskazanych przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, o ile nie są one sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego.	NIE			
art. 33	1. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie w podobnych sprawach krajowych, zarządzić zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie podejrzanego lub oskarżonego lub wystąpić z wnioskiem o takie zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie. 2. W przypadku gdy niezbędne jest zatrzymanie i wydanie osoby przebywającej poza państwem członkowskim, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę, prokurator ten wydaje europejski nakaz aresztowania zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/584/WSiSW lub występuje z wnioskiem do właściwego organu tego państwa członkowskiego o wydanie takiego nakazu.	NIE			
art. 34	1. W przypadku gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską wykaże, że okoliczności faktyczne będące przedmiotem tego postępowania nie stanowią przestępstwa, w stosunku do którego jest ona właściwa na podstawie art. 22 i 23, właściwa stała izba podejmuje decyzję o przekazaniu sprawy bez zbędnej zwłoki właściwym organom krajowym. 2. W przypadku gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską wykaże, że nie są już spełniane szczególne warunki wykonywania przez nią jej właściwości, przedstawione w art. 25 ust. 2 i 3, właściwa stała	TAK	art. 2 pkt 2 (art. 577b § 1 pkt 2 i § 2 pkt 3 k.p.k.)	Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577b. § 1. Organem właściwym do wydania: 2) zgody, o której mowa w art. 25 ust. 4 i art. 34 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939 – jest Prokurator Krajowy. „ § 2. Organem właściwym do: 3) złożenia wniosku, o którym mowa w art. 34 ust. 6 i art. 91 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1939	

	izba podejmuje decyzję o przekazaniu sprawy właściwym organom krajowym bez zbędnej zwłoki i przed wszczęciem postępowania przed sądami krajowymi. 3. Jeżeli w odniesieniu do przestępstw, które wyrządziły lub mogą wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę o wartości mniejszej niż 100 000 EUR, kolegium stwierdzi, że ze względu na niewielką wagę przestępstwa lub mały stopień złożoności postępowania w danej sprawie nie ma potrzeby prowadzenia postępowania przygotowawczego ani wnoszenia i popierania oskarżenia na poziomie Unii, a korzystniejsze dla skuteczności postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia będzie przekazanie sprawy właściwym organom krajowym, to zgodnie z art. 9 ust. 2 wydaje ono ogólne wytyczne pozwalające stałym izbom przekazać sprawę tym organom. Takie wytyczne umożliwiają również stałym izbom przekazanie sprawy właściwym organom krajowym, w przypadku gdy Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy (UE) 2017/1371, i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu. Aby zapewnić spójne stosowanie wytycznych, każda stała izba co roku przekazuje kolegium sprawozdanie z ich stosowania. Takie przekazanie sprawy obejmuje również wszelkie przestępstwa nierozdzielnie ze sobą związane należące do właściwości Prokuratury Europejskiej, o których mowa w art. 22 ust. 3. 4. Stała izba powiadamia Europejskiego Prokuratora Generalnego o wszelkich decyzjach o przekazaniu sprawy organom krajowym na podstawie ust. 3. W terminie trzech dni od otrzymania tej informacji Europejski Prokurator Generalny może zwrócić się do stałej izby o ponowne rozpatrzenie jej decyzji, jeżeli uzna, że wymaga tego spójność prowadzonej przez Prokuraturę Europejską polityki w zakresie przekazywania spraw. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny jest członkiem danej stałej izby, prawo do wystąpienia o takie ponowne rozpatrzenie wykonuje jeden z jego zastępców. 5. Jeżeli właściwe organy krajowe w terminie wynoszącym maksymalnie 30 dni nie wyrażą zgody na przejęcie sprawy zgodnie z ust. 2 i 3, Prokuratura Europejska pozostaje organem właściwym do popierania oskarżenia lub umorzenia			– jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, a jeśli sprawa nie była dotychczas prowadzona przez powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury – Prokurator Krajowy.”.	
--	--	--	--	--	--

	postępowania zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. 6. W przypadku gdy Prokuratura Europejska rozważa umorzenie postępowania zgodnie z art. 39 ust. 3, a organ krajowy wnioskuję o przekazanie sprawy, stała izba niezwłocznie przekazuje sprawę temu organowi. 7. Jeżeli w następstwie przekazania sprawy zgodnie z ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu i art. 25 ust. 3 organ krajowy postanowi wszcząć postępowanie przygotowawcze, Prokuratura Europejska przekazuje temu organowi akta sprawy, odstępuje od podejmowania dalszych czynności w ramach postępowania przygotowawczego lub czynności w zakresie oskarżania i zamyka postępowanie. 8. W przypadku przekazania akt zgodnie z ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu i art. 25 ust. 3 Prokuratura Europejska informuje o tym odnośne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz - w stosownych przypadkach zgodnie z prawem krajowym - podejrzanych lub oskarżonych oraz pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa.				
art. 35	1. Jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę uznaje postępowanie przygotowawcze za zakończone, przedkłada nadzorującemu prokuratorowi europejskiemu sprawozdanie, które zawiera streszczenie sprawy i projekt decyzji dotyczącej tego, czy wnieść oskarżenie do sądu krajowego, czy też rozważyć przekazanie sprawy, umorzenie postępowania lub zastosowanie uproszczonej procedury ścigania zgodnie z art. 34, 39 lub 40. Nadzorujący prokurator europejski przekazuje te dokumenty właściwej stałej izbie wraz z własną oceną, jeżeli uzna ją za konieczną. Jeżeli zgodnie z art. 10 ust. 3 stała izba podejmie decyzję zgodną z tym, co zaproponował delegowany prokurator europejski, prokurator ten podejmuje dalsze czynności związane z tą decyzją. 2. Jeżeli na podstawie otrzymanych sprawozdań stała izba postanowi nie podejmować decyzji zgodnej z tym, co zaproponował delegowany prokurator europejski, w stosownych przypadkach przed podjęciem ostatecznej decyzji lub wydaniem dalszych poleceń delegowanemu prokuratorowi europejskiemu przeprowadza ona samodzielną analizę akt sprawy. 3. W stosownych przypadkach sprawozdanie delegowanego prokuratora europejskiego zawiera także dostateczne uzasadnienie wniesienia sprawy do sądu państwa członkowskiego, w którym działa ten prokurator, albo zgodnie	NIE			

	z art. 26 ust. 4 do sądu innego państwa członkowskiego, które ma jurysdykcję w tej sprawie.				
art. 36	1. Jeżeli delegowany prokurator europejski przedkłada projekt decyzji dotyczącej wniesienia sprawy do sądu, stała izba podejmuje decyzję w sprawie takiego projektu, zgodnie z procedurami określonymi w art. 35, w terminie 21 dni. Stała izba nie może postanowić o umorzeniu postępowania, jeżeli projekt decyzji dotyczy wniesienia sprawy do sądu. 2. Jeżeli stała izba nie podejmuje decyzji w terminie 21 dni, decyzję zaproponowaną przez delegowanego prokuratora europejskiego uznaje się za przyjętą. 3. Jeżeli w danej sprawie jurysdykcję ma więcej niż jedno państwo członkowskie, stała izba co do zasady podejmuje decyzję o wniesieniu oskarżenia w państwie członkowskim delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Uwzględniając sprawozdanie przedłożone zgodnie z art. 35 ust. 1, stała izba może jednak postanowić o wniesieniu oskarżenia w innym państwie członkowskim, jeżeli istnieją ku temu wystarczająco uzasadnione podstawy, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 26 ust. 4 i 5, a także może przekazać delegowanemu prokuratorowi europejskiemu z tego państwa członkowskiego odpowiednie polecenia. 4. Przed podjęciem decyzji o wniesieniu sprawy do sądu właściwa stała izba może, na wniosek delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, postanowić o połączeniu kilku spraw dotyczących tej samej osoby lub tych samych osób, jeżeli postępowania przygotowawcze prowadzone były przez różnych delegowanych prokuratorów europejskich; takiego połączenia dokonuje się z myślą o wniesieniu i popieraniu oskarżenia w tych sprawach przed sądami jednego państwa członkowskiego, które zgodnie ze swoim prawem ma jurysdykcję w każdej z tych spraw. 5. Po podjęciu decyzji o tym, w którym państwie członkowskim ma być wniesione oskarżenie, na podstawie prawa krajowego ustala się właściwy sąd krajowy w tym państwie członkowskim. 6. Jeżeli jest to konieczne do celów odzyskiwania mienia, dalszych działań administracyjnych lub monitorowania, Prokuratura Centralna powiadamia właściwe organy krajowe, osoby zainteresowane i stosowne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii o decyzji w sprawie wniesienia oskarżenia. 7. W przypadku gdy w następstwie orzeczenia sądu prokuratura musi podjąć decyzję o tym, czy wnieść odwołanie, delegowany prokurator europejski przedkłada właściwej stałej izbie	NIE			

	sprawozdanie zawierające projekt decyzji i oczekuje na jej polecenie. Gdyby okazało się, że oczekiwanie na te polecenia w terminie przewidzianym prawem krajowym jest niemożliwe, delegowany prokurator europejski jest uprawniony do wniesienia odwołania bez uprzednich poleceń ze strony stałej izby, po czym niezwłocznie przekazuje stałej izbie sprawozdanie. Stała izba wydaje następnie delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by podtrzymał lub wycofał odwołanie. Taka sama procedura ma zastosowanie, jeżeli w trakcie postępowania sądowego i zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zajmie stanowisko, które prowadziłoby do umorzenia postępowania.				
art. 37	1. Nie odmawia się dopuszczenia dowodów przedstawionych sądowi przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej lub oskarżonego wyłącznie na tej podstawie, że dowody te zebrano w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego. 2. Niniejsze rozporządzenie nie narusza uprawnień sądu rozpoznającego sprawę do swobodnej oceny dowodów przedstawionych przez oskarżonego lub przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej.	NIE			
art. 38	W przypadku gdy - zgodnie z wymogami i procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, w tym prawie krajowym dokonującym transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE²² - właściwy sąd krajowy postanowił w drodze prawomocnego orzeczenia o konfiskacie mienia związanego z przestępstwem objętym zakresem właściwości Prokuratury Europejskiej lub o konfiskacie korzyści pochodzących z takiego przestępstwa, takimi zasobami lub korzyściami rozporządza się zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Rozporządzenie takie nie wpływa negatywnie na prawa Unii ani innych pokrzywdzonych do uzyskania odszkodowania za poniesione szkody.	NIE			
art. 39	1. Jeżeli wniesienie lub popieranie oskarżenia stało się niemożliwe zgodnie z prawem państwa członkowskiego delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, stała izba postanawia - na podstawie sprawozdania przekazanego zgodnie z art. 35 ust. 1 przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę - o umorzeniu postępowania wobec danej osoby z uwagi na jedną z podanych poniżej podstaw: a) śmierć podejrzanego lub oskarżonego lub likwidacja podejrzanego lub oskarżonej osoby prawnej;	TAK	art. 2 pkt 2 (art. 577b § 2 pkt 1 k.p.k.)	Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577b. § 2. Organem właściwym do: 1) przeprowadzenia konsultacji przewidzianych w art. 39 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 – jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, a jeśli sprawa nie była dotychczas prowadzona przez powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury – Prokurator Krajowy.”.	

	b) niepoczytalność podejrzanego lub oskarżonego; c) amnestia, która objęła podejrzanego lub oskarżonego; d) immunitet udzielony podejrzanemu lub oskarżonemu, o ile nie został uchylony; e) nastąpiło przewidziane prawem krajowym przedawnienie ścigania; f) sprawa dotycząca podejrzanego lub oskarżonego i związana z tymi samymi czynami została ostatecznie zakończona; g) brak odpowiednich dowodów. 2. Decyzja podjęta zgodnie z ust. 1 nie uniemożliwia prowadzenia dalszych postępowań przygotowawczych na podstawie nowych okoliczności faktycznych, które nie były znane Prokuraturze Europejskiej w chwili podejmowania tej decyzji i o których powzięła ona wiadomość już po jej podjęciu. Decyzję o ponownym wszczęciu postępowania przygotowawczego na podstawie takich nowych okoliczności faktycznych podejmuje właściwa stała izba. 3. W przypadku gdy Prokuratura Europejska jest właściwa zgodnie z art. 22 ust. 3, umarza ona postępowanie dopiero po konsultacji z organami krajowymi państwa członkowskiego, o czym mowa w art. 25 ust. 6. W stosownych przypadkach stała izba przekazuje sprawę właściwym organom krajowym zgodnie z art. 34 ust. 6, 7 i 8. Ma to również zastosowanie w przypadku, gdy Prokuratura Europejska wykonuje właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy (UE) 2017/1371, i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu. 4. W przypadku umorzenia postępowania Prokuratura Europejska oficjalnie powiadamia o tym właściwe organy krajowe i informuje o umorzeniu postępowania odpowiednie instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, jak również - jeśli jest to wymagane prawem krajowym - podejrzanych lub oskarżonych oraz pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa. Umorzone postępowania mogą także zostać przekazane OLAF-owi lub właściwym krajowym organom administracyjnym lub sądowym do celów odzyskiwania mienia lub prowadzenia dalszych działań administracyjnych.				
art. 40	1. Jeśli mające zastosowanie prawo krajowe przewiduje uproszczoną procedurę ścigania w celu ostatecznego zakończenia sprawy na warunkach uzgodnionych z	TAK	art. 2 pkt 2 (art.	Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:	

	podejrzany, to delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z art. 10 ust. 3 i art. 35 ust. 1, zaproponować właściwej stałej izbie zastosowanie tej procedury zgodnie z warunkami przewidzianymi w prawie krajowym. W przypadku gdy Prokuratura Europejska wykonuje właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 w lit. a) i b) dyrektywy (UE) 2017/1371, i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu, przed zaproponowaniem zastosowania uproszczonej procedury ścigania delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zasięga opinii krajowych organów prokuratorskich. 2. Stała izba podejmuje decyzję w sprawie propozycji delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, z uwzględnieniem następujących podstaw: a) wagi przestępstwa, określonej w szczególności na podstawie wyrządzonej szkody; b) gotowości osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa do naprawienia szkody wyrządzonej na skutek popełnienia czynu niezgodnego z prawem; c) zgodności zastosowania procedury z ogólnymi celami i podstawowymi zasadami działania Prokuratury Europejskiej przedstawionymi w niniejszym rozporządzeniu. Zgodnie z art. 9 ust. 2 kolegium przyjmuje wytyczne dotyczące stosowania tych podstaw. 3. Jeśli stała izba wyrazi zgodę na tę propozycję, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę stosuje uproszczoną procedurę ścigania zgodnie z warunkami przewidzianymi w prawie krajowym i wprowadza informację o tym do systemu zarządzania sprawami. Po zakończeniu uproszczonej procedury ścigania na skutek spełnienia warunków uzgodnionych z podejrzanym stała izba wydaje delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by podjął działania zmierzające do ostatecznego zakończenia sprawy.		577b § 2 pkt 2 k.p.k.)	„Art. 577b. § 2. Organem właściwym do: 2) wydania opinii, o której mowa w art. 25 ust. 2 i 3 oraz art. 40 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia 2017/1939; – jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, a jeśli sprawa nie była dotychczas prowadzona przez powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury – Prokurator Krajowy.”.	
art. 41	1. Działania Prokuratury Europejskiej prowadzone są z pełnym poszanowaniem praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym, które zapisano w Karcie, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego i prawa do obrony. 2. Każdemu podejrzanemu lub oskarżonemu w postępowaniu karnym prowadzonym przez Prokuraturę Europejską	NIE			Wskazane uprawnienia podejrzanyc

	przysługują co najmniej następujące prawa procesowe przewidziane w transponowanym do prawa krajowego prawie Unii, w tym w dyrektywach dotyczących praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym w postępowaniu karnym: a) prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego - przewidziane w dyrektywie 2010/64/UE; b) prawo do informacji i prawo dostępu do materiałów sprawy - przewidziane w dyrektywie 2012/13/UE; c) prawo dostępu do adwokata i prawo do porozumiewania się z osobami trzecimi i powiadomienia ich w przypadku zatrzymania - przewidziane w dyrektywie 2013/48/UE; d) prawo do nieskładania wyjaśnień i domniemanie niewinności - przewidziane w dyrektywie (UE) 2016/343; e) prawo do pomocy prawnej - przewidziane w dyrektywie (UE) 2016/1919. 3. Bez uszczerbku dla praw, o których mowa w niniejszym rozdziale, podejrzanym i oskarżonym oraz innym osobom uczestniczącym w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Europejską przysługują wszelkie prawa procesowe dostępne na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, w tym możliwość przedstawiania dowodów, wnoszenia o wyznaczenie biegłych lub przeprowadzenie analizy przez biegłych i o wysłuchanie świadków oraz zwrócenia się o to, aby Prokuratura Europejska uzyskała takie środki w imieniu obrony.				h i oskarż onych określ one w Kodek s postep owani a karneg o
art. 42	1. Akty proceduralne Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, podlegają kontroli przez właściwe sądy krajowe zgodnie z wymogami i procedurami określonymi w prawie krajowym. To samo ma zastosowanie w przypadku nieprzyjęcia przez Prokuraturę Europejską aktów proceduralnych, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich i których przyjęcie było na mocy niniejszego rozporządzenia wymagane prawem. 2. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, zgodnie z art. 267 TFUE, do orzekania w trybie prejudycjalnym o: a) ważności aktów proceduralnych Prokuratury Europejskiej, o ile taka kwestia ważności zostanie podniesiona przed sądem państwa członkowskiego bezpośrednio na podstawie prawa Unii; b) wykładni lub ważności przepisów prawa Unii, w tym niniejszego rozporządzenia; c) wykładni art. 22 i 25 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do sporu o właściwość między Prokuraturą Europejską a właściwymi organami krajowymi.	NIE			

	3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu decyzje Prokuratury Europejskiej o umorzeniu postępowania, o ile są one zaskarżane bezpośrednio na podstawie prawa Unii, podlegają kontroli przeprowadzanej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE. 4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy zgodnie z art. 268 TFUE do orzekania w sporach dotyczących odszkodowań w związku ze szkodami wyrządzonymi przez Prokuraturę Europejską. 5. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy zgodnie z art. 272 TFUE do orzekania w sporach dotyczących klauzul arbitrażowych umieszczonych w umowach zawartych przez Prokuraturę Europejską. 6. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy zgodnie z art. 270 TFUE do orzekania w sporach w sprawach pracowniczych. 7. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w sprawie odwołania Europejskiego Prokuratora Generalnego lub prokuratorów europejskich zgodnie z, odpowiednio, art. 14 ust. 5 i art. 16 ust. 5. 8. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla kontroli sądowej przeprowadzanej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE względem decyzji Prokuratury Europejskiej mających wpływ na przewidziane w rozdziale VIII prawa osób, których dane dotyczą, oraz decyzji Prokuratury Europejskiej, które nie są aktami proceduralnymi, np. decyzji Prokuratury Europejskiej w sprawie prawa do publicznego dostępu do dokumentów lub decyzji w sprawie odwołania delegowanych prokuratorów europejskich, które przyjęto zgodnie z art. 17 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, lub innych decyzji administracyjnych.				
art. 43	1. Delegowani prokuratorzy europejscy mają możliwość uzyskania - na takich samych warunkach jakie mają zastosowanie na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach - wszelkich istotnych informacji przechowywanych w krajowych bazach zawierających dane dotyczące postępowań przygotowawczych i egzekwowania prawa, a także we wszystkich innych rejestrach prowadzonych przez organy publiczne. 2. Prokuratura Europejska ma także możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji, które wchodzi w zakres jej właściwości i które są przechowywane w bazach danych i rejestrach prowadzonych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.	TAK	Art. 1 pkt 2 Pr. o prok.	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 1a. Prokuratorem jest również osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego (prokurator Prokuratury Europejskiej).”.	

art. 44	1. Prokuratura Europejska tworzy system zarządzania sprawami, który jest utrzymywany i administrowany zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia i przepisami regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej. 2. Celem systemu zarządzania sprawami jest: a) wspieranie zarządzania prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń przez Prokuraturę Europejską, w szczególności poprzez zarządzanie wewnętrznym systemem obiegu informacji o pracy i wspieranie prac w ramach postępowań przygotowawczych w sprawach transgranicznych; b) zapewnienie Prokuraturze Centralnej i delegowanym prokuratorom europejskim bezpiecznego dostępu do informacji o postępowaniach przygotowawczych oraz wniesionych i popieranych oskarżeniach; c) umożliwienie tworzenia powiązań między informacjami i uzyskiwania wyciągów danych do celów analizy operacyjnej i do celów statystycznych; d) ułatwianie monitorowania w celu zapewnienia, by przetwarzanie operacyjnych danych osobowych było zgodne z prawem i z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia. 3. System zarządzania sprawami może być podłączony do bezpiecznego połączenia telekomunikacyjnego, o którym mowa w art. 9 decyzji Rady 2008/976/WSiSW. 4. System zarządzania sprawami obejmuje: a) rejestr informacji uzyskanych przez Prokuraturę Europejską zgodnie z art. 24, w tym wszelkie decyzje związane z tymi informacjami; b) katalog wszystkich akt spraw; c) wszelkie informacje znajdujące się w aktach spraw przechowywane w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami zgodnie z art. 45 ust. 3. Katalog nie zawiera żadnych operacyjnych danych osobowych innych niż dane potrzebne do zidentyfikowania spraw lub utworzenia powiązań między różnymi aktami spraw. 5. Do celów przetwarzania operacyjnych danych osobowych Prokuratura Europejska może tworzyć wyłącznie zautomatyzowane pliki danych inne niż akta spraw zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Szczegółowe informacje dotyczące takich innych zautomatyzowanych plików danych są przekazywane Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.	NIE			
---------	--	-----	--	--	--

art. 45	1. Jeśli Prokuratura Europejska postanowi wszcząć postępowanie przygotowawcze lub skorzystać z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę otwiera akta sprawy. Akta sprawy zawierają wszelkie informacje i dowody, którymi dysponuje delegowany prokurator europejski i które są związane z postępowaniem przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Europejską lub wniesionym i popieranym przez nią oskarżeniem. Po wszczęciu postępowania przygotowawczego informacje z rejestru, o którym mowa w art. 44 ust. 4 lit. a), stają się częścią akt sprawy. 2. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zarządza aktami sprawy zgodnie z prawem swojego państwa członkowskiego. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej może zawierać przepisy dotyczące organizacji akt sprawy i zarządzania nimi w takim zakresie, jaki jest niezbędny, by zapewnić funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej jako jednego urzędu. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przyznaje dostęp do akt sprawy podejrzanym i oskarżonym oraz innym osobom uczestniczącym w postępowaniu, zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego tego prokuratora. 3. System zarządzania sprawami Prokuratury Europejskiej zawiera wszelkie informacje i dowody z akt sprawy, które można przechowywać w formie elektronicznej, aby umożliwić Prokuraturze Centralnej pełnienie jej funkcji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zapewnia, by treść informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami zawsze odzwierciedlała akta sprawy, w szczególności by operacyjne dane osobowe zawarte w systemie zarządzania sprawami zostały usunięte lub sprostowane, gdy zostaną one usunięte lub sprostowane w odnośnych aktach sprawy.	NIE			
art. 46	Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, inni prokuratorzy europejscy i delegowani prokuratorzy europejscy mają bezpośredni dostęp do rejestru i katalogu. Podczas wykonywania swoich uprawnień zgodnie z art. 10 i 12 nadzorujący prokurator europejski oraz właściwa stała izba mają bezpośredni dostęp do informacji przechowywanych w formie elektronicznej w systemie zarządzania sprawami.	NIE			

	Nadzorujący prokurator europejski ma także bezpośredni dostęp do akt sprawy. Właściwa stała izba ma dostęp do akt sprawy na swój wniosek. Inni delegowani prokuratorzy europejscy mogą zwrócić się o dostęp do informacji przechowywanych w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami, a także do akt każdej sprawy. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę podejmuje decyzję w sprawie przyznania takiego dostępu innym delegowanym prokuratorom europejskim zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. W przypadku odmowy przyznania dostępu kwestia ta może zostać przekazana właściwej stałej izbie. Właściwa stała izba, w niezbędnym zakresie, wysłuchuje zainteresowanych delegowanych prokuratorów europejskich, a następnie podejmuje decyzję zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i z niniejszym rozporządzeniem. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej określa dalsze przepisy dotyczące prawa dostępu do systemu zarządzania sprawami i procedurę ustalania poziomu, na jakim dostęp ten mają - w zakresie wymaganym do wykonywania swoich obowiązków - Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, inni prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy oraz pracownicy Prokuratury Europejskiej.				
art. 47	1. Dane osobowe muszą być: a) przetwarzane zgodnie z prawem i rzetelnie ("zgodność z prawem i rzetelność"); b) zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami; dalsze przetwarzanie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych nie jest uznawane za niezgodne z pierwotnymi celami, pod warunkiem że Prokuratura Europejska zapewnia odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą ("ograniczenie celu"); c) adekwatne, stosowne i nienadmierne w stosunku do celów, w których są przetwarzane ("minimalizacja danych"); d) prawidłowe i w razie potrzeby uaktualniane; należy podjąć wszelkie rozsądne działania, aby dane osobowe, które są nieprawidłowe w świetle celów ich przetwarzania, zostały niezwłocznie usunięte lub sprostowane ("prawidłowość"); e) przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osoby, której dane dotyczą, przez okres nie dłuższy, niż	NIE			

	jest to niezbędne do celów, w których dane te są przetwarzane; dane osobowe można przechowywać przez okres dłuższy, o ile będą one przetwarzane wyłącznie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych, pod warunkiem że Prokuratura Europejska zapewni odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, w szczególności poprzez wdrożenie odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia ("ograniczenie przechowywania"); f) przetwarzane w sposób zapewniający odpowiednie bezpieczeństwo danych osobowych, w tym ochronę przed niedozwolonym lub niezgodnym z prawem przetwarzaniem oraz przypadkową utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem, za pomocą odpowiednich środków technicznych lub organizacyjnych ("integralność i poufność"). 2. Prokuratura Europejska jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów ust. 1 i musi być w stanie wykazać ich przestrzeganie ("rozliczalność") podczas przetwarzania danych osobowych w sposób całkowicie lub częściowo zautomatyzowany oraz podczas przetwarzania w sposób inny niż zautomatyzowany danych osobowych stanowiących część zbioru danych lub mających stanowić część zbioru danych. 3. Przetwarzanie danych przez Prokuraturę Europejską w jednym z celów określonych w art. 49 innym niż cel, w którym operacyjne dane osobowe zostały zebrane, jest dozwolone, pod warunkiem że: a) Prokuratura Europejska jest upoważniona do tego, by przetwarzać takie operacyjne dane osobowe w takim celu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz b) przetwarzanie jest niezbędne i proporcjonalne w tym innym celu zgodnie z prawem Unii; oraz c) w stosownych przypadkach korzystanie z operacyjnych danych osobowych nie jest zakazane przez mające zastosowanie krajowe prawo procesowe dotyczące czynności w ramach postępowania przygotowawczego podjętych zgodnie z art. 30. Mającym zastosowanie krajowym prawem procesowym jest prawo państwa członkowskiego, w którym dane zostały pozyskane.				
art. 48	1. Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ma zastosowanie do wszystkich administracyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską.	NIE			

	2. Prokuratura Europejska określa terminy przechowywania administracyjnych danych osobowych w przepisach o ochronie danych zawartych w swoim regulaminie wewnętrznym.				
art.49	1. Prokuratura Europejska przetwarza operacyjne dane osobowe w sposób zautomatyzowany lub w ręcznie uporządkowanych katalogach, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i wyłącznie w następujących celach: a) prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; lub b) wymiany informacji z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej i innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; lub c) współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. 2. Kategorie operacyjnych danych osobowych i kategorie osób, których dane dotyczą i których operacyjne dane osobowe mogą być przetwarzane przez Prokuraturę Europejską w katalogu wspomnianym w art. 44 ust. 4 lit. b), w odniesieniu do każdego z celów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są wymienione w załączniku zgodnie z ust. 3. 3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 115 w celu tworzenia wykazów kategorii operacyjnych danych osobowych i kategorii osób, których dane dotyczą - wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu - oraz aktualizacji takich wykazów w celu uwzględnienia rozwoju technologii informacyjnych oraz w świetle postępu w społeczeństwie informacyjnym. W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, do aktów delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego ustępu zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 116. 4. Prokuratura Europejska może tymczasowo przetwarzać operacyjne dane osobowe w celu stwierdzenia, czy dane takie są istotne dla jej zadań i celów, o których mowa w ust. 1. Kolegium, działając na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego i po zasięgnięciu opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, doprecyzowuje warunki związane z przetwarzaniem takich operacyjnych danych osobowych, w szczególności odnośnie do dostępu do danych i ich wykorzystywania, a także terminy przechowywania i usuwania danych.	NIE			

	5. Prokuratura Europejska przetwarza operacyjne dane osobowe w taki sposób, by można było ustalić, który organ dostarczył dane lub skąd je uzyskano. 6. Stosując art. 57-62, Prokuratura Europejska, w stosownych przypadkach, działa zgodnie z krajowym prawem procesowym regulującym obowiązek informowania osoby, której dane dotyczą, i możliwości pominięcia, ograniczenia lub opóźnienia przekazania takich informacji. W stosownych przypadkach delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zasięga opinii innych delegowanych prokuratorów europejskich zainteresowanych daną sprawą przed podjęciem decyzji w odniesieniu do art. 57-62.				
art. 50	1. Prokuratura Europejska dokonuje okresowego przeglądu celowości przechowywania przetwarzanych operacyjnych danych osobowych. Taki przegląd przeprowadza się najpóźniej trzy lata po przetworzeniu operacyjnych danych osobowych po raz pierwszy, a następnie co trzy lata. W przypadku przechowywania operacyjnych danych osobowych przez okres przekraczający pięć lat informuje się o tym Europejskiego Inspektora Ochrony Danych. 2. Operacyjne dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską nie mogą być przechowywane dłużej niż pięć lat od chwili uprawomocnienia się wyroku uniewinniającego w danej sprawie; w przypadku gdy oskarżony został uznany za winnego, terminy zostają przedłużone do czasu gdy nałożona kara zostanie wykonana lub nie może już zostać wykonana na mocy przepisów skazującego państwa członkowskiego. 3. Przed upływem jednego z terminów, o których mowa w ust. 2, Prokuratura Europejska dokonuje przeglądu celowości dalszego przechowywania operacyjnych danych osobowych, jeżeli i tak długo, jak jest to konieczne do wykonywania jej zadań. Powody dalszego przechowywania należy uzasadnić i odnotować. W przypadku braku decyzji o dalszym przechowywaniu operacyjnych danych osobowych są one automatycznie usuwane.	NIE			
art. 51	Prokuratura Europejska - w stosownym przypadku i w miarę możliwości - wyraźnie rozróżnia operacyjne dane osobowe poszczególnych kategorii osób, których dane dotyczą, takich jak: a) osoby, w stosunku do których istnieją poważne podstawy, by przypuszczać, że popełniły lub zamierzają popełnić przestępstwo; b) osoby skazane za przestępstwo;	NIE			

	c) osoby pokrzywdzone w wyniku przestępstwa lub osoby, w przypadku których określone fakty wskazują, że mogą być osobami pokrzywdzonymi w wyniku przestępstwa; oraz d) inne osoby, których dotyczy przestępstwo, takie jak osoby, które mogą zostać wezwane do złożenia zeznań w ramach postępowania przygotowawczego lub na dalszych etapach postępowania karnego, osoby, które mogą dostarczyć informacji o przestępstwach, lub osoby, które mają kontakty lub powiązania z jedną z osób, o których mowa w lit. a) i b).				
art. 52	1. Prokuratura Europejska w miarę możliwości dokonuje rozróżnienia pomiędzy operacyjnymi danymi osobowymi opartymi na faktach a operacyjnymi danymi osobowymi opartymi na indywidualnych ocenach. 2. Prokuratura Europejska podejmuje wszelkie rozsądne działania w celu zapewnienia, aby nieprawidłowe, niekompletne lub nieaktualne operacyjne dane osobowe nie były przesyłane ani udostępniane. W tym celu Prokuratura Europejska w miarę możliwości weryfikuje jakość operacyjnych danych osobowych przed ich przesłaniem lub udostępnieniem. W miarę możliwości, we wszystkich przypadkach przesyłania danych osobowych Prokuratura Europejska dodaje niezbędne informacje pozwalające odbiorcy ocenić stopień prawidłowości, kompletności i wiarygodności operacyjnych danych osobowych oraz stopień ich aktualności. 3. Jeżeli okaże się, że przesłano nieprawidłowe operacyjne dane osobowe lub że operacyjne dane osobowe przesłano niezgodnie z prawem, należy o tym niezwłocznie powiadomić odbiorcę. W takim przypadku dane osobowe należy sprostować lub usunąć lub ograniczyć ich przetwarzanie zgodnie z art. 61.	NIE			
art. 53	1. W przypadkach gdy jest to wymagane niniejszym rozporządzeniem, Prokuratura Europejska zapewnia szczególne warunki przetwarzania i informuje odbiorcę takich operacyjnych danych osobowych o tych warunkach i o obowiązku ich przestrzegania. 2. Prokuratura Europejska spełnia szczególne warunki mające zastosowanie do przetwarzania przewidziane przez organ krajowy zgodnie z art. 9 ust. 3 i 4 dyrektywy (UE) 2016/680.	NIE			
art. 54	1. Z zastrzeżeniem wszelkich dalszych ograniczeń na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności art. 53, Prokuratura Europejska przekazuje operacyjne dane osobowe innym instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii wyłącznie wówczas, gdy dane te są niezbędne do zgodnego z prawem wykonywania zadań leżących w zakresie	NIE			

	kompetencji tych instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii. 2. Jeżeli przedmiotowe operacyjne dane są przesyłane na wniosek innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii, zarówno administrator, jak i odbiorca ponoszą odpowiedzialność za zgodność tego przesłania z prawem. Prokuratura Europejska jest zobowiązana do sprawdzenia kompetencji tej innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii i dokonuje wstępnej oceny konieczności przesłania operacyjnych danych. Jeżeli powstają wątpliwości co do tej konieczności, Prokuratura Europejska występuje do odbiorcy o udzielenie dalszych informacji. Inna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii zapewnia, by konieczność przesłania operacyjnych danych mogła być zweryfikowana po dokonaniu przesłania. 3. Inna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii przetwarza operacyjne dane osobowe tylko do celów, dla których zostały one przesłane.				
art. 55	1. Przetwarzanie operacyjnych danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe lub przynależność do związków zawodowych, a także przetwarzanie danych genetycznych, danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej, operacyjnych danych osobowych dotyczących zdrowia lub operacyjnych danych osobowych dotyczących życia seksualnego lub orientacji seksualnej osoby fizycznej jest dozwolone wyłącznie wtedy, jeżeli jest bezwzględnie niezbędne do celów postępowań przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Europejską, podlega odpowiednim zabezpieczeniom w odniesieniu do praw i wolności osoby, której dane dotyczą, oraz wyłącznie jeśli dane te uzupełniają inne operacyjne dane osobowe już przetwarzane przez Prokuraturę Europejską. 2. Inspektor ochrony danych jest niezwłocznie informowany o zastosowaniu niniejszego artykułu.	NIE			
art. 56	Osoba, której dane dotyczą, ma prawo do tego, by nie podlegać decyzji Prokuratury Europejskiej, która to decyzja opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, i wywołuje wobec tej osoby skutki prawne lub w podobny sposób istotnie na nią wpływa.	NIE			
art. 57	1. Prokuratura Europejska podejmuje rozsądne działania, aby udzielić osobie, której dane dotyczą, wszelkich informacji, o których mowa w art. 58. Prowadzi z nią komunikację w sprawie	NIE			

	przetwarzania w odniesieniu do art. 56, 59-62 i 75 w związku, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie, przy użyciu jasnego i prostego języka. Informacje przekazuje się wszelkimi stosownymi sposobami, w tym elektronicznie. Co do zasady administrator udziela informacji w takiej samej formie, w jakiej przedłożono wniosek 2. Prokuratura Europejska ułatwia osobie, której dane dotyczą, wykonywanie praw przysługujących jej na mocy art. 58-62. 3. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie nie później niż w terminie trzech miesięcy od otrzymania wniosku od osoby, której dane dotyczą, informuje pisemnie tę osobę o wszelkich działaniach podjętych w związku z jej wnioskiem. 4. Prokuratura Europejska zapewnia, by informacje przekazywane na mocy art. 58 oraz wszelka komunikacja i wszelkie działania podjęte zgodnie z art. 56, 59-62 i 75 były wolne od opłat. Jeżeli wnioski osoby, której dane dotyczą, są w sposób oczywisty nieuzasadnione lub nadmierne, zwłaszcza ze względu na ich powtarzalność, Prokuratura Europejska może: a) pobrać rozsądną opłatę, uwzględniając administracyjne koszty udzielania informacji, prowadzenia komunikacji lub podejmowania działań, o których mowa we wniosku; albo b) odmówić podjęcia działań w związku z wnioskiem. Obowiązek wykazania, że wniosek jest w sposób oczywisty nieuzasadniony lub nadmierny, spoczywa na Prokuraturze Europejskiej. 5. Jeżeli Prokuratura Europejska ma uzasadnione wątpliwości co do tożsamości osoby fizycznej wnoszącej wniosek, o którym mowa w art. 59 lub 61, może złożyć wniosek o dodatkowe informacje niezbędne do potwierdzenia tożsamości osoby, której dane dotyczą.				
art. 58	1. Prokuratura Europejska udostępnia osobie, której dane dotyczą, przynajmniej następujące informacje: a) nazwę i dane kontaktowe Prokuratury Europejskiej; b) dane kontaktowe inspektora ochrony danych; c) cele przetwarzania, do których mają posłużyć operacyjne dane osobowe; d) informacje o prawie do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i jego dane kontaktowe; e) informacje o prawie do występowania z wnioskiem do Prokuratury Europejskiej o dostęp do operacyjnych danych osobowych osoby, której operacyjne dane dotyczą,	NIE			

	ich sprostowania lub usunięcia lub ograniczenia ich przetwarzania. 2. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, w konkretnych przypadkach Prokuratura Europejska przekazuje osobie, której dane dotyczą, następujące dalsze informacje umożliwiające korzystanie z przysługujących jej praw: a) podstawa prawna przetwarzania; b) okres przechowywania operacyjnych danych osobowych lub, gdy nie jest to możliwe, kryteria służące określeniu tego okresu; c) w stosownym przypadku kategorie odbiorców operacyjnych danych osobowych, w tym odbiorców w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych; d) w razie potrzeby dalsze informacje, zwłaszcza gdy operacyjne dane osobowe są zbierane bez wiedzy osoby, której dotyczą. 3. Prokuratura Europejska może opóźnić, ograniczyć lub pominąć przekazywanie osobie, której dane dotyczą, informacji przewidzianych w ust. 2, w takim zakresie i przez taki okres, w jakim odnośny środek jest działaniem koniecznym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym - z należyтым uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej - aby: a) uniemożliwić utrudnianie prowadzenia urzędowych lub sądowych dochodzeń, postępowań przygotowawczych lub procedur; b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar; c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej; d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich Unii Europejskiej; e) chronić prawa i wolności innych osób.				
art. 59	Osoba, której operacyjne dane dotyczą, jest uprawniona do uzyskania od Prokuratury Europejskiej potwierdzenia, czy przetwarzane są operacyjne dane osobowe jej dotyczące, a jeżeli ma to miejsce, jest uprawniona do uzyskania dostępu do nich oraz do następujących informacji: a) cele i podstawa prawna przetwarzania; b) kategorie odnośnych operacyjnych danych osobowych; c) informacje o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym operacyjne dane osobowe zostały ujawnione, w	NIE			

	szczegółności o odbiorcach w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych; d) w miarę możliwości planowany okres przechowywania operacyjnych danych osobowych lub, gdy nie jest to możliwe, kryteria służące określeniu tego okresu; e) informacje o prawie do złożenia do Prokuratury Europejskiej wniosku o sprostowanie lub usunięcie operacyjnych danych osobowych lub ograniczenie przetwarzania operacyjnych danych osobowych dotyczących tej osoby; f) informacje o prawie do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i dane kontaktowe Europejskiego Inspektora Ochrony Danych; g) informacje o tym, jakie operacyjne dane osobowe są przetwarzane, oraz wszelkie dostępne informacje o ich pochodzeniu.				
art. 60	1. Prokuratura Europejska może ograniczyć w całości lub w części prawo dostępu osoby, której dane dotyczą, w takim zakresie i przez taki okres, w jakim takie częściowe lub całkowite ograniczenie jest działaniem niezbędnym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym - z należyтым uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej - aby: a) uniemożliwić utrudnianie prowadzenia urzędowych lub sądowych dochodzeń, postępowań przygotowawczych lub procedur; b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar; c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej; d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich Unii Europejskiej; e) chronić prawa i wolności innych osób. 2. W przypadku gdy dostarczenie takich informacji godziłoby w cel ust. 1, Prokuratura Europejska powiadamia osobę, której dane dotyczą, wyłącznie o tym, że przeprowadziła czynności sprawdzające, nie podając żadnych informacji, które mogłyby ujawnić, czy dotyczące jej operacyjne dane osobowe są przetwarzane przez Prokuraturę Europejską. Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wniesienia wobec decyzji Prokuratury Europejskiej skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub środka zaskarżenia do Trybunału Sprawiedliwości.	NIE			

	3. Prokuratura Europejska dokumentuje faktyczne lub prawne podstawy decyzji. Informacje te są udostępniane Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.				
Art. 61	1. Osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskania od Prokuratury Europejskiej sprostowania bez zbędnej zwłoki jej operacyjnych danych osobowych, jeżeli są nieprawidłowe. Z uwzględnieniem celów przetwarzania, osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskania uzupełnienia niekompletnych operacyjnych danych osobowych, w tym poprzez przedstawienie dodatkowego oświadczenia. 2. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki usuwa operacyjne dane osobowe, a osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskać od Prokuratury Europejskiej usunięcie bez zbędnej zwłoki jej operacyjnych danych osobowych, w przypadku gdy ich przetwarzanie stanowi naruszenie art. 47, 49 lub 55 lub gdy operacyjne dane osobowe muszą zostać usunięte w celu wywiązania się z obowiązku prawnego, któremu podlega Prokuratura Europejska. 3. Zamiast usuwać dane, Prokuratura Europejska ogranicza przetwarzanie, w przypadkach gdy: a) osoba, której operacyjne dane dotyczą, kwestionuje prawidłowość danych osobowych, a ich prawidłowości lub nieprawidłowości nie można stwierdzić; lub b) operacyjne dane osobowe muszą zostać zachowane do celów dowodowych. Jeżeli przetwarzanie jest ograniczone na mocy akapitu pierwszego lit. a), przed zniesieniem tego ograniczenia Prokuratura Europejska informuje o tym osobę, której dane dotyczą. 4. Jeżeli przetwarzanie jest ograniczone na mocy ust. 3, takie operacyjne dane osobowe są przetwarzane - z wyjątkiem przechowywania - wyłącznie do celów ochrony praw osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby fizycznej lub prawnej będącej stroną postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Europejską lub do celów określonych w ust. 3 lit. b). 5. Prokuratura Europejska informuje na piśmie osobę, której operacyjne dane dotyczą, o każdej odmowie sprostowania lub usunięcia danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania danych oraz o przyczynach tej odmowy. Prokuratura Europejska może w całości lub w części ograniczyć obowiązek udzielania takich informacji, jeżeli takie ograniczenie jest działaniem niezbędnym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym - z należyтым uwzględnieniem praw	NIE			

	podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej - aby: a) uniemożliwić utrudnianie prowadzenia urzędowych lub sądowych dochodzeń, postępowań przygotowawczych lub procedur; b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar; c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej; d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich Unii Europejskiej; e) chronić prawa i wolności innych osób. Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wniesienia wobec decyzji Prokuratury Europejskiej skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub środka zaskarżenia do Trybunału Sprawiedliwości. 6. Prokuratura Europejska informuje o sprostowaniu nieprawidłowych operacyjnych danych osobowych właściwy organ, od którego nieprawidłowe operacyjne dane osobowe pochodzą. 7. Prokuratura Europejska, w przypadkach sprostowania lub usunięcia operacyjnych danych osobowych lub ograniczenia ich przetwarzania na podstawie ust. 1, 2 i 3, powiadamia o tym odbiorców i informuje ich, że muszą dokonać sprostowania lub usunięcia operacyjnych danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania operacyjnych danych osobowych, za które odpowiadają.				
art. 62	1. W przypadkach, o których mowa w art. 58 ust. 3, art. 60 ust. 2 i art. 61 ust. 5, osoba, której dane dotyczą, może wykonywać swoje prawa także za pośrednictwem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych. 2. Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wykonywania przysługujących jej praw za pośrednictwem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych na mocy ust. 1. 3. W razie wykonywania prawa, o którym mowa w ust. 1, Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, co najmniej o fakcie przeprowadzenia wszelkich niezbędnych weryfikacji lub przeglądu. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, o przysługującym jej prawie do wniesienia wobec wydanej przez siebie decyzji środka zaskarżenia do Trybunału Sprawiedliwości.	NIE			

art. 63	1. Uwzględniając charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz ryzyko - o różnym prawdopodobieństwie i wadze - naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, aby przetwarzanie odbywało się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aby móc to wykazać. Środki te są w razie potrzeby poddawane przeglądom i uaktualniane. 2. Jeżeli jest to proporcjonalne w stosunku do czynności przetwarzania, środki, o których mowa w ust. 1, obejmują wdrożenie przez Prokuraturę Europejską odpowiednich polityk w zakresie ochrony danych.	NIE			
art. 64	1. Jeżeli Prokuratura Europejska wraz z co najmniej jednym administratorem wspólnie ustala cele i sposoby przetwarzania, są oni współadministratorami. W drodze wspólnych uzgodnień współadministratorzy w przejrzysty sposób określają podział swoich obowiązków w zakresie wypełnienia swoich obowiązków dotyczących ochrony danych, w szczególności w odniesieniu do wykonywania przez osobę, której dane dotyczą, przysługujących jej praw, oraz podział obowiązków w zakresie udzielania informacji, chyba że przypadające im obowiązki i ich zakres określa prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, któremu administratorzy ci podlegają. W uzgodnieniach można wskazać punkt kontaktowy dla osób, których dane dotyczą. 2. Uzgodnienia, o których mowa w ust. 1, należyście odzwierciedlają odpowiednie zakresy obowiązków współadministratorów oraz relacje pomiędzy nimi a osobami, których dane dotyczą. Zasadnicza treść uzgodnień jest udostępniana osobom, których dane dotyczą. 3. Niezależnie od uzgodnień, o których mowa w ust. 1, osoba, której dane dotyczą, może wykonywać prawa przysługujące jej na mocy niniejszego rozporządzenia wobec każdego z administratorów.	NIE			
art. 65	1. Jeżeli przetwarzanie ma być dokonywane w imieniu Prokuratury Europejskiej, korzysta ona wyłącznie z usług takich podmiotów przetwarzających, które zapewniają wystarczające gwarancje wdrożenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych, by przetwarzanie spełniało wymogi niniejszego rozporządzenia i zapewniało ochronę praw osób, których dane dotyczą. 2. Podmiot przetwarzający nie korzysta z usług innego podmiotu przetwarzającego bez uprzedniej szczegółowej lub ogólnej pisemnej zgody Prokuratury Europejskiej. W przypadku ogólnej pisemnej zgody podmiot przetwarzający	NIE			

	informuje Prokuraturę Europejską o wszelkich zamierzonych zmianach dotyczących dodania lub zastąpienia innych podmiotów przetwarzających, dając tym samym administratorowi możliwość wyrażenia sprzeciwu wobec takich zmian. 3. Przetwarzanie przez podmiot przetwarzający odbywa się na podstawie umowy lub innego instrumentu prawnego, które podlegają prawu Unii lub prawu państwa członkowskiego Unii Europejskiej i wiążą podmiot przetwarzający i Prokuraturę Europejską, określają przedmiot i czas trwania przetwarzania, charakter i cel przetwarzania, rodzaj danych osobowych oraz kategorie osób, których operacyjne dane osobowe dotyczą, oraz obowiązki i prawa Prokuratury Europejskiej. Ta umowa lub inny instrument prawny stanowią w szczególności, że podmiot przetwarzający: a) działa wyłącznie na polecenie administratora; b) zapewnia, by osoby upoważnione do przetwarzania operacyjnych danych osobowych zobowiązały się do zachowania poufności lub by podlegały odpowiedniemu ustawowemu obowiązkowi zachowania poufności; c) wszelkimi odpowiednimi sposobami pomaga administratorowi w przestrzeganiu przepisów dotyczących praw osoby, której dane dotyczą; d) po zakończeniu świadczenia usług związanych z przetwarzaniem, w zależności od decyzji Prokuratury Europejskiej, usuwa lub zwraca jej wszelkie operacyjne dane osobowe oraz usuwa wszelkie ich istniejące kopie, chyba że prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej nakazują przechowywanie operacyjne danych osobowych; e) udostępnia Prokuraturze Europejskiej wszelkie informacje niezbędne do wykazania zgodności z obowiązkami określonymi w niniejszym artykule; f) przestrzega warunków korzystania z usług innego podmiotu przetwarzającego, o których to warunkach mowa w ust. 2 i 3. 4. Umowa lub inny instrument prawny, o których mowa w ust. 3, mają formę pisemną, w tym formę elektroniczną. 5. Jeżeli podmiot przetwarzający, określając cele i sposoby przetwarzania, naruszy niniejsze rozporządzenie, uznaje się go za administratora w odniesieniu do tego przetwarzania.				
art. 66	Podmiot przetwarzający i każda osoba działająca z upoważnienia Prokuratury Europejskiej lub podmiotu przetwarzającego i mająca dostęp do operacyjnych danych	NIE			

	osobowych mogą przetwarzać je wyłącznie na polecenie Prokuratury Europejskiej, chyba że przetwarzania wymaga prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej.				
art. 67	1. Prokuratura Europejska - uwzględniając stan wiedzy technicznej, koszt wdrożenia oraz charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania, a także wynikające z przetwarzania ryzyko (o różnym prawdopodobieństwie i wadze) naruszenia praw i wolności osób fizycznych - zarówno w czasie określania sposobów przetwarzania, jak i w czasie samego przetwarzania, wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, takie jak pseudonimizacja, które zostały zaprojektowane w celu skutecznej realizacji zasad ochrony danych, takich jak minimalizacja danych, oraz w celu zapewnienia niezbędnych zabezpieczeń przy przetwarzaniu, tak by spełnić wymogi niniejszego rozporządzenia oraz chronić prawa osób, których dane dotyczą. 2. Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia, aby domyślnie przetwarzane były wyłącznie te operacyjne dane osobowe, które są adekwatne, stosowne i nienadmierne w stosunku do celu przetwarzania. Obowiązek ten odnosi się do ilości zbieranych operacyjnych danych osobowych, zakresu ich przetwarzania, okresu ich przechowywania oraz ich dostępności. W szczególności środki te zapewniają, by domyślnie operacyjne dane osobowe nie były udostępniane bez interwencji danej osoby nieokreślonej liczbie osób fizycznych.	NIE			
art. 68	1. Prokuratura Europejska prowadzi rejestr wszystkich kategorii czynności przetwarzania, za które odpowiada. W rejestrze tym zamieszcza się wszystkie następujące informacje: a) dane kontaktowe Prokuratury Europejskiej oraz imię i nazwisko i dane kontaktowe inspektora ochrony danych; b) cele przetwarzania; c) opis kategorii osób, których dane dotyczą, oraz kategorii operacyjnych danych osobowych; d) kategorie odbiorców, którym operacyjne dane osobowe zostały lub zostaną ujawnione, w tym odbiorców w państwach trzecich lub w organizacjach międzynarodowych; e) gdy ma to zastosowanie, informacje o przypadkach przekazania operacyjnych danych osobowych do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, w tym nazwa tego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej;	NIE			

	f) o ile jest to możliwe, planowane terminy usunięcia poszczególnych kategorii danych; g) o ile jest to możliwe, ogólny opis technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa, o których mowa w art. 73. 2. Rejestry, o których mowa w ust. 1, mają formę pisemną, w tym formę elektroniczną. 3. Prokuratura Europejska udostępnia rejestr Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.				
art. 69	1. Prokuratura Europejska prowadzi ewidencję następujących operacji przetwarzania prowadzonych w zautomatyzowanych systemach przetwarzania: zbieranie, modyfikowanie, przeglądanie, ujawnianie wraz z przekazywaniem, łączenie i usuwanie operacyjnych danych osobowych używanych do celów operacyjnych. Ewidencja przeglądania i ujawniania pozwala ustalić zasadność oraz datę i godzinę przeprowadzenia takich operacji, tożsamość osoby, która przeglądała lub ujawniła operacyjne dane osobowe, oraz w miarę możliwości, tożsamość odbiorców takich operacyjnych danych osobowych. 2. Ewidencja jest używana wyłącznie do weryfikacji zgodności przetwarzania z prawem, do monitorowania własnej działalności, zapewnienia integralności i bezpieczeństwa operacyjnych danych osobowych oraz na potrzeby postępowania karnego. Wpisy do ewidencji są usuwane po trzech latach, chyba że są wciąż potrzebne do trwających kontroli. 3. Prokuratura Europejska udostępnia ewidencję Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.	NIE			
art. 70	Prokuratura Europejska na wniosek Europejskiego Inspektora Ochrony Danych współpracuje z nim w wykonywaniu swoich obowiązków.	NIE			
art. 71	1. Jeżeli dany rodzaj przetwarzania - w szczególności z użyciem nowych technologii - ze względu na swój charakter, zakres, kontekst i cele może skutkować powstaniem wysokiego ryzyka naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska przed przeprowadzeniem przetwarzania dokonuje oceny skutków planowanych operacji przetwarzania pod kątem ochrony operacyjnych danych osobowych. 2. Ocena, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej ogólny opis planowanych operacji przetwarzania, ocenę ryzyka naruszenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, środki planowane w celu zaradzenia takiemu ryzyku, zabezpieczenia,	NIE			

	środki i mechanizmy bezpieczeństwa mające zapewnić ochronę operacyjnych danych osobowych i wykazać zgodność z niniejszym rozporządzeniem, z uwzględnieniem praw i uzasadnionych interesów osób, których dane dotyczą, i innych zainteresowanych osób.				
art. 72	1. Prokuratura Europejska konsultuje się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych przed przeprowadzeniem przetwarzania, które będzie częścią nowego systemu zbioru danych, w sytuacjach gdy: a) ocena skutków w zakresie ochrony danych, o której mowa w art. 71, wykaze, że przetwarzanie powodowałoby wysokie ryzyko w razie niepodjęcia przez Prokuraturę Europejską środków w celu zminimalizowania tego ryzyka; lub b) odnośny rodzaj przetwarzania - zwłaszcza z użyciem nowych technologii, mechanizmów lub procedur - stwarza wysokie ryzyko naruszenia praw i wolności osób, których dane dotyczą. 2. Europejski Inspektor Ochrony Danych może sporządzić wykaz operacji przetwarzania, które wymagają uprzednich konsultacji zgodnie z ust. 1. 3. Prokuratura Europejska przedstawia Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych ocenę skutków w zakresie ochrony danych, o której mowa w art. 71, oraz - na jego wniosek - wszelkie inne informacje umożliwiające Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych ocenę zgodności przetwarzania z przepisami, w szczególności ocenę ryzyka dla ochrony operacyjnych danych osobowych osoby, której dane dotyczą, oraz ocenę powiązanych zabezpieczeń. 4. Jeżeli Europejski Inspektor Ochrony Danych jest zdania, że zamierzone przetwarzanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stanowiłoby naruszenie niniejszego rozporządzenia - w szczególności gdy Prokuratura Europejska niedostatecznie zidentyfikowała lub zminimalizowała ryzyko - Europejski Inspektor Ochrony Danych w terminie do sześciu tygodni po otrzymaniu wniosku o konsultację udziela Prokuraturze Europejskiej pisemnej porady zgodnie ze swoimi uprawnieniami, o których mowa w art. 85. Termin ten można przedłużyć o miesiąc ze względu na złożony charakter zamierzonego przetwarzania. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje Prokuraturę Europejską o takim przedłużeniu w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku w sprawie konsultacji, z podaniem przyczyn tego opóźnienia.	NIE			

art. 73	1. Uwzględniając stan wiedzy technicznej, koszt wdrożenia oraz charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania, a także ryzyko - o różnym prawdopodobieństwie i wadze - naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne dla zagwarantowania poziomu bezpieczeństwa odpowiadającego temu ryzyku, zwłaszcza jeżeli chodzi o przetwarzanie szczególnych kategorii operacyjnych danych osobowych, o których mowa w art. 55. 2. W odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania Prokuratura Europejska po ocenie ryzyka wdraża środki, które: a) uniemożliwią osobom nieuprawnionym dostęp do sprzętu używanego do przetwarzania (kontrola dostępu do sprzętu); b) zapobiegą nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu nośników danych (kontrola nośników danych); c) zapobiegą nieuprawnionemu wprowadzaniu danych oraz nieuprawnionemu oglądaniu, zmienianiu lub usuwaniu przechowywanych operacyjnych danych osobowych (kontrola przechowywania); d) zapobiegą korzystaniu z systemów zautomatyzowanego przetwarzania przez osoby nieuprawnione, używające sprzętu do przesyłu danych (kontrola użytkowników); e) zapewnią osobom uprawnionym do korzystania z systemu zautomatyzowanego przetwarzania dostęp wyłącznie do operacyjnych danych osobowych objętych posiadaniem przez nie uprawnieniem (kontrola dostępu do danych); f) pozwolą zweryfikować i ustalić podmioty, którym operacyjne dane osobowe zostały lub mogą zostać przesłane lub udostępnione za pomocą przesyłu danych (kontrola przesyłu danych); g) pozwolą na późniejszym etapie zweryfikować i stwierdzić, które operacyjne dane osobowe zostały wprowadzone do systemów zautomatyzowanego przetwarzania danych, kiedy i przez kogo (kontrola wprowadzania danych); h) zapobiegą nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu operacyjnych danych osobowych podczas ich przekazywania lub podczas przenoszenia nośników danych (kontrola transportu); i) zapewnią - w razie awarii - możliwość przywrócenia zainstalowanych systemów (odzyskiwanie); j) zapewnią działanie funkcji systemu, zgłaszanie występujących w nich błędów (niezawodność) oraz odporność przechowywanych operacyjnych danych	NIE			
---------	--	------------	--	--	--

	osobowych na uszkodzenia powodowane błędnym działaniem systemu (integralność).				
art. 74	1. W przypadku naruszenia ochrony danych osobowych Prokuratora Europejska bez zbędnej zwłoki - w miarę możliwości nie później niż w terminie 72 godzin po powzięciu wiadomości o tym naruszeniu - zgłasza je Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych, chyba że jest mało prawdopodobne, by naruszenie to skutkowało ryzykiem naruszenia praw i wolności osób fizycznych. Do zgłoszenia, które przekazano Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych po upływie 72 godzin, dołącza się wyjaśnienie przyczyn opóźnienia. 2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, musi co najmniej: a) opisywać charakter naruszenia ochrony danych osobowych, w tym w miarę możliwości wskazywać kategorie i przybliżoną liczbę osób, których dane dotyczą, oraz kategorie i przybliżoną liczbę wpisów danych osobowych, których dotyczy naruszenie; b) zawierać imię i nazwisko oraz dane kontaktowe inspektora ochrony danych; c) opisywać możliwe konsekwencje naruszenia ochrony danych osobowych; d) opisywać środki zastosowane przez Prokuraturę Europejską lub które proponuje się jej podjąć w celu zaradzenia naruszeniu ochrony danych osobowych, w tym w stosownych przypadkach środki w celu zminimalizowania jego ewentualnych negatywnych skutków. 3. Jeżeli - i w zakresie, w jakim - informacji, o których mowa w ust. 2, nie da się przekazać w tym samym czasie, można je przekazywać sukcesywnie bez zbędnej zwłoki. 4. Prokuratura Europejska dokumentuje wszelkie naruszenia ochrony danych osobowych, o których mowa w ust. 1, wraz z okolicznościami faktycznymi naruszenia danych osobowych, jego skutkami oraz podjętymi działaniami naprawczymi. Dokumentacja ta musi pozwolić Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na zweryfikowanie przestrzegania niniejszego artykułu. 5. W przypadku gdy naruszenie ochrony danych osobowych dotyczy danych osobowych przesłanych przez lub do innego administratora, Prokuratora Europejska bez zbędnej zwłoki przekazuje informacje, o których mowa w ust. 3, temu administratorowi.	NIE			

art. 75	1. Jeżeli naruszenie ochrony danych osobowych może powodować wysokie ryzyko naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki zawiadamia osobę, której dane dotyczą, o takim naruszeniu. 2. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 niniejszego artykułu opisuje jasnym i prostym językiem charakter naruszenia ochrony danych osobowych i zawiera co najmniej informacje i zalecenia, o których mowa w art. 74 ust. 2 lit. b), c) i d). 3. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 nie jest wymagane, jeżeli spełniony został jeden z następujących warunków: a) Prokuratura Europejska wdrożyła odpowiednie techniczne i organizacyjne środki ochrony i środki te zostały zastosowane do danych osobowych, których dotyczy naruszenie, zwłaszcza środki takie jak szyfrowanie, uniemożliwiające ich odczyt osobom nieuprawnionym do dostępu do tych danych osobowych; b) Prokuratura Europejska zastosowała następnie środki eliminujące prawdopodobieństwo wystąpienia wspomnianego w ust. 1 wysokiego ryzyka naruszenia praw i wolności osoby, której dane dotyczą; c) wymagałoby ono niewspółmiernie dużego wysiłku. W takim przypadku wydany zostaje publiczny komunikat lub zastosowany zostaje podobny środek, za pomocą którego osoby, których dane dotyczą, zostają poinformowane w równie skuteczny sposób. 4. Jeżeli Prokuratura Europejska nie zawiadomiła jeszcze osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych, Europejski Inspektor Ochrony Danych - biorąc pod uwagę prawdopodobieństwo, że to naruszenie ochrony danych osobowych spowoduje wysokie ryzyko - może od niej tego zażądać lub może stwierdzić, że spełniony został jeden z warunków, o których mowa w ust. 3. 5. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 niniejszego artykułu można opóźnić, ograniczyć lub pominąć, o ile spełnione zostaną warunki i przesłanki wskazane w art. 60 ust. 3.	NIE			
art. 76	Tylko Europejski Prokurator Generalny, prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy oraz pomagający im upoważnieni pracownicy mogą, w celu wykonywania swoich zadań i z zachowaniem ograniczeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, mieć dostęp do	NIE			

	operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską.				
art. 77	1. Kolegium wyznacza inspektora ochrony danych na podstawie propozycji Europejskiego Prokuratora Generalnego. Inspektor ochrony danych jest jednym z pracowników specjalnie powołanym do pełnienia tej funkcji. Wykonując swoje zadania, inspektor ochrony danych działa niezależnie i nie może przyjmować żadnych poleceń. 2. Inspektor ochrony danych jest wybierany na podstawie swoich kwalifikacji zawodowych, w szczególności wiedzy fachowej na temat prawa i praktyki w dziedzinie ochrony danych oraz umiejętności wypełniania zadań, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności tych, o których mowa w art. 79. 3. Wybór inspektora ochrony danych nie może powodować konfliktu interesów między jego obowiązkami jako inspektora ochrony danych a innymi oficjalnymi obowiązkami, w szczególności w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia. 4. Inspektor ochrony danych zostaje powołany na okres czterech lat i może zostać ponownie powołany na maksymalny łączny okres ośmiu lat. Może zostać odwołany ze stanowiska inspektora ochrony danych przez kolegium tylko za zgodą Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, jeśli przestał spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków. 5. Prokuratura Europejska publikuje dane kontaktowe inspektora ochrony danych i przekazuje je Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.	NIE			
art. 78	1. Prokuratura Europejska zapewnia właściwe i odpowiednio wczesne włączanie inspektora ochrony danych we wszystkie sprawy dotyczące ochrony danych osobowych. 2. Prokuratura Europejska wspiera inspektora ochrony danych w wypełnianiu przez niego zadań, o których mowa w art. 79, zapewniając mu zasoby niezbędne do wykonania tych zadań oraz zapewniając mu dostęp do danych osobowych i operacji przetwarzania, a także zasoby niezbędne do utrzymania jego wiedzy fachowej. 3. Prokuratura Europejska zapewnia, by inspektor ochrony danych nie otrzymywał poleceń dotyczących wykonywania tych zadań. Inspektor nie może zostać odwołany ani być karany przez kolegium za wypełnianie swoich zadań. Inspektor ochrony danych podlega bezpośrednio Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.	NIE			

	4. Osoby, których dane dotyczą, mogą kontaktować się z inspektorem ochrony danych we wszystkich sprawach związanych z przetwarzaniem ich danych osobowych oraz z wykonywaniem praw przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia oraz na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001. 5. Kolegium przyjmuje przepisy wykonawcze dotyczące inspektora ochrony danych. Wspomniane przepisy wykonawcze dotyczą w szczególności procedury wyboru na stanowisko inspektora ochrony danych i odwołania z tego stanowiska, a także zadań, obowiązków i uprawnień oraz ochrony niezależności inspektora ochrony danych. 6. Prokuratura Europejska zapewnia inspektorowi ochrony danych pracowników i zasoby niezbędne do wykonywania jego obowiązków. 7. Inspektor ochrony danych i jego pracownicy podlegają obowiązkowi zachowania poufności zgodnie z art. 108.				
art. 79	1. Inspektor ochrony danych realizuje w szczególności następujące zadania w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych: a) zapewnienie w sposób niezależny przestrzegania przez Prokuraturę Europejską przepisów dotyczących ochrony danych zawartych w niniejszym rozporządzeniu, w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 oraz odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych zawartych w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej; obejmuje to monitorowanie przestrzegania niniejszego rozporządzenia, innych przepisów unijnych lub krajowych o ochronie danych oraz polityk Prokuratury Europejskiej w dziedzinie ochrony danych osobowych, w tym podziału obowiązków, działań zwiększających wiedzę, szkoleń pracowników uczestniczących w operacjach przetwarzania oraz powiązanych z tym audytów; b) informowanie Prokuratury Europejskiej oraz pracowników, którzy przetwarzają dane osobowe, o obowiązkach spoczywających na nich na mocy niniejszego rozporządzenia oraz innych przepisów unijnych lub krajowych o ochronie danych i doradzanie im w tych kwestiach; c) udzielanie na wniosek porad co do oceny skutków w zakresie ochrony danych oraz monitorowanie jej wyników zgodnie z art. 71; d) zapewnianie prowadzenia rejestru przekazywanych i otrzymywanych danych osobowych zgodnie z przepisami,	NIE			

	które zostaną określone w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej; e) współpraca z pracownikami Prokuratury Europejskiej odpowiedzialnymi za procedury, szkolenia i doradztwo w zakresie przetwarzania danych; f) współpraca z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych; g) zapewnianie, by osoby, których dane dotyczą, były informowane o prawach przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia; h) pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla Europejskiego Inspektora Ochrony Danych w kwestiach związanych z przetwarzaniem, w tym z uprzednimi konsultacjami, o których mowa w art. 72, oraz w stosownych przypadkach prowadzenie konsultacji we wszelkich innych sprawach; i) przygotowanie sprawozdania rocznego i przekazanie go Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu oraz Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych. 2. Inspektor ochrony danych pełni funkcje określone w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 w odniesieniu do administracyjnych danych osobowych. 3. Inspektor ochrony danych i pracownicy Prokuratury Europejskiej pomagający inspektorowi ochrony danych w wykonywaniu jego obowiązków mają dostęp do danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską oraz do jej pomieszczeń w zakresie niezbędnym do realizacji swoich zadań. 4. Jeśli inspektor ochrony danych uzna, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 dotyczące przetwarzania administracyjnych danych osobowych lub przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przetwarzania operacyjnych danych osobowych nie są przestrzegane, informuje o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego i wzywa go do usunięcia tego naruszenia w określonym terminie. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie usunie w określonym terminie naruszenia związanego z przetwarzaniem danych, inspektor ochrony danych przekazuje sprawę Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.				
art. 80	1. Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej - z zastrzeżeniem przestrzegania pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności art. 53 - tylko wtedy, gdy spełnione są warunki określone w artykułach 80-83, a mianowicie:	NIE			

	a) przekazanie jest niezbędne do wykonywania przez Prokuraturę Europejską jej zadań; b) operacyjne dane osobowe są przekazywane administratorowi w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, który jest organem właściwym do realizacji celów, o których mowa w art. 104; c) jeżeli operacyjne dane osobowe, które mają zostać przekazane zgodnie z niniejszym artykułem, zostały przekazane lub udostępnione Prokuraturze Europejskiej przez jedno z państw członkowskich Unii Europejskiej, Prokuratura Europejska uzyskuje uprzednią zgodę odpowiedniego właściwego organu tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej zgodnie z jego prawem krajowym, chyba że to państwo członkowskie Unii Europejskiej wyraziło uprzednią zgodę na takie przekazywanie danych - ogólnie lub pod określonymi warunkami; d) Komisja stwierdziła na podstawie art. 81, że dane państwo trzecie lub dana organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni poziom ochrony, lub - w razie braku takiej decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony - oferowane są lub istnieją odpowiednie zabezpieczenia zgodnie z art. 82, lub w razie braku zarówno decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony, jak i takich odpowiednich zabezpieczeń, zastosowanie ma odstępstwo w szczególnych sytuacjach zgodnie z art. 83; oraz e) w przypadku dalszego przekazania danych przez państwo trzecie lub organizację międzynarodową do innego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, Prokuratura Europejska wymaga od tego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej zwrócenia się do niej o uprzednie zezwolenie na to dalsze przekazanie, przy czym Prokuratura Europejska może udzielić takiego zezwolenia wyłącznie po należytym uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników, w tym wagi przestępstwa, celu, w którym operacyjne dane osobowe zostały pierwotnie przekazane, oraz stopnia ochrony danych osobowych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, do których operacyjne dane osobowe mają zostać dalej przekazane. 2. Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe bez uprzedniej zgody państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o której to zgodzie mowa w ust. 1 lit. c), wyłącznie wtedy, gdy przekazanie ich jest niezbędne do zapobieżenia bezpośredniemu, poważnemu zagrożeniu dla				
--	---	--	--	--	--

	bezpieczeństwa publicznego w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie trzecim lub gdy jest ono niezbędne dla ważnych interesów państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a uprzedniej zgody nie da się uzyskać w odpowiednim terminie. Organ odpowiadający za wydanie uprzedniej zgody zostaje powiadomiony bez zbędnej zwłoki. 3. Przekazywanie operacyjnych danych osobowych otrzymanych od Prokuratury Europejskiej do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej przez państwo członkowskie Unii Europejskiej lub instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii jest zakazane. Nie ma to zastosowania w przypadku gdy Prokuratura Europejska wyraziła zgodę na takie przekazanie, po uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników, w tym wagi przestępstwa, celu, w którym operacyjne dane osobowe zostały pierwotnie przekazane, oraz stopnia ochrony danych osobowych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, do których operacyjne dane osobowe są przekazywane. Ten obowiązek uzyskania uprzedniej zgody Prokuratury Europejskiej nie ma zastosowania do spraw, które zostały przekazane właściwym organom krajowym zgodnie z art. 34. 4. Art. 80-83 należy stosować z myślą o zapewnieniu, by nie został naruszony stopień ochrony osób fizycznych zapewniony w niniejszym rozporządzeniu i prawie Unii.				
art. 81	Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, jeżeli Komisja zgodnie z art. 36 dyrektywy (UE) 2016/680 stwierdzi, że to państwo trzecie, terytorium lub co najmniej jeden określony sektor w tym państwie trzecim lub dana organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni stopień ochrony.	NIE			
art. 82	1. W razie braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, jeżeli: a) w prawie wiążącym akcie wprowadzono odpowiednie zabezpieczenia ochrony operacyjnych danych osobowych; lub b) Prokuratura Europejska oceniła wszystkie okoliczności związane z przekazaniem operacyjnych danych osobowych i stwierdziła, że istnieją odpowiednie zabezpieczenia ochrony operacyjnych danych osobowych.	NIE			

	2. Prokuratura Europejska informuje Europejskiego Inspektora Ochrony Danych o kategoriach przekazania na podstawie ust. 1 lit. b). 3. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1 lit. b), musi być ono udokumentowane, a dokumentację, w tym datę i godzinę przekazania, oraz informacje o właściwym organie odbierającym, o uzasadnieniu przekazania oraz o przekazanych operacyjnych danych osobowych udostępnia się Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.				
art. 83	1. W razie braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub braku odpowiednich zabezpieczeń określonych w art. 82 Prokuratura Europejska może przekazać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej wyłącznie pod warunkiem, że przekazanie ich jest niezbędne: a) w celu ochrony żywotnych interesów osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby; b) w celu zabezpieczenia uzasadnionych interesów osoby, której dane dotyczą; c) w celu zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu ryzyku naruszenia bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego; lub d) w indywidualnych przypadkach w celu wykonania zadań Prokuratury Europejskiej, chyba że stwierdzi ona, że podstawowe prawa i wolności konkretnej osoby, której dane dotyczą, są nadrzędne wobec interesu publicznego przemawiającego za przekazaniem. 2. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1, musi być udokumentowane, a dokumentację, w tym datę i godzinę przekazania, informacje o właściwym organie odbierającym, o uzasadnieniu przekazania oraz o przekazanych operacyjnych danych osobowych, udostępnia się Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.	NIE			
art. 84	1. Na zasadzie odstępstwa od art. 80 ust. 1 lit. b) i bez uszczerbku dla umów międzynarodowych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Prokuratura Europejska może w indywidualnych, konkretnych przypadkach przekazywać operacyjne dane osobowe bezpośrednio odbiorcom mającym siedzibę w państwach trzecich jedynie wówczas, gdy jest to zgodne z pozostałymi przepisami niniejszego rozdziału i spełnione zostały wszystkie następujące warunki:	NIE			

	a) przekazanie jest ściśle niezbędne do wykonania zadań Prokuratury Europejskiej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu do celów, o których mowa w art. 49 ust. 1; b) Prokuratura Europejska stwierdzi, że podstawowe prawa i wolności danej osoby, której dane dotyczą, nie są nadrzędne wobec interesu publicznego przemawiającego za przedmiotowym przekazaniem; c) Prokuratura Europejska uzna, że przekazanie organowi w państwie trzecim właściwemu do celów, o których mowa w art. 49 ust. 1, byłoby nieskuteczne lub niewłaściwe, w szczególności dlatego, że przekazanie nie może nastąpić w odpowiednim terminie; d) organ właściwy w państwie trzecim do celów, o których mowa w art. 49 ust. 1 zostanie poinformowany bez zbędnej zwłoki, chyba że byłoby to nieskuteczne lub niewłaściwe; e) Prokuratura Europejska poinformuje odbiorcę o konkretnym celu lub konkretnych celach, w których operacyjne dane osobowe mają być wyłącznie przetwarzane przez odbiorcę, pod warunkiem że takie przetwarzanie jest niezbędne. 2. Umowa międzynarodowa, o której mowa w ust. 1, oznacza dwustronną lub wielostronną umowę międzynarodową obowiązującą między Unią a państwami trzecimi dotyczącą współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej. 3. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1, musi być ono udokumentowane, a dokumentację, w tym datę i godzinę przekazania, oraz informacje o właściwym organie odbierającym, o uzasadnieniu przekazania oraz o przekazanych operacyjnych danych osobowych należy udostępnić Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.				
art. 85	1. Europejski Inspektor Ochrony Danych jest odpowiedzialny za monitorowanie i zapewnienie stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską oraz za doradzanie Prokuraturze Europejskiej i osobom, których dane dotyczą, we wszystkich kwestiach związanych z przetwarzaniem operacyjnych danych osobowych. W tym celu Europejski Inspektor Ochrony Danych wykonuje obowiązki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, korzysta z uprawnień przyznanych mu w ust. 3 niniejszego	NIE			

	artykułu i współpracuje z krajowymi organami nadzorczymi zgodnie z art. 87. 2. Europejski Inspektor Ochrony Danych ma na mocy niniejszego rozporządzenia następujące obowiązki: a) rozpatruje skargi i bada je oraz w rozsądnym terminie informuje osobę, której dane dotyczą, o wyniku tych działań; b) przeprowadza dochodzenia zarówno z własnej inicjatywy, jak i na podstawie skarg, oraz w rozsądnym terminie informuje osoby, których dane dotyczą, o wyniku tych dochodzeń; c) monitoruje i zapewnia stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską; d) doradza Prokuraturze Europejskiej - z własnej inicjatywy lub w odpowiedzi na konsultacje - we wszystkich kwestiach związanych z przetwarzaniem operacyjnych danych osobowych, w szczególności zanim Prokuratura Europejska przyjmie przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony podstawowych praw i wolności w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych. 3. Na mocy niniejszego rozporządzenia Europejski Inspektor Ochrony Danych może: a) doradzać osobom, których dane dotyczą, w kwestii korzystania z ich praw; b) przekazać sprawę Prokuraturze Europejskiej w przypadku domniemanego naruszenia przepisów regulujących przetwarzanie operacyjnych danych osobowych i w stosownych przypadkach proponować środki prawne służące usunięciu tego naruszenia i poprawie ochrony osób, których dane dotyczą; c) skonsultować się z Prokuraturą Europejską, jeżeli wnioski o skorzystanie z określonych praw w odniesieniu do operacyjnych danych osobowych zostały odrzucone z naruszeniem art. 56-62; d) przekazać sprawę Prokuraturze Europejskiej; e) nakazać Prokuraturze Europejskiej, by dokonała sprostowania operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską z naruszeniem przepisów dotyczących przetwarzania operacyjnych danych osobowych, ograniczyła przetwarzanie takich danych lub usunęła takie dane oraz by powiadomiła o takich działaniach osoby trzecie, którym takie dane zostały ujawnione, o ile nie koliduje to z				
--	--	--	--	--	--

	prowadzeniem postępowań przygotowawczych ani z wnoszeniem i popieraniem oskarżeń przez Prokuraturę Europejską; f) przekazać sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości zgodnie z warunkami określonymi w Traktatach; g) interweniować w sprawach wniesionych do Trybunału Sprawiedliwości. 4. Europejski Inspektor Ochrony Danych ma dostęp do operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską oraz do jej pomieszczeń w zakresie niezbędnym do realizacji swoich zadań. 5. Europejski Inspektor Ochrony Danych sporządza roczne sprawozdanie z działalności nadzorczej nad Prokuraturą Europejską.				
art. 86	Europejski Inspektor Ochrony Danych oraz jego pracownicy podlegają - w trakcie kadencji i po jej zakończeniu - obowiązкови zachowania tajemnicy służbowej w odniesieniu do wszelkich poufnych informacji, które uzyskali w trakcie wykonywania oficjalnych obowiązków.	NIE			
art. 87	1. Europejski Inspektor Ochrony Danych działa w ścisłej współpracy z krajowymi organami nadzorczymi w konkretnych kwestiach wymagających podjęcia działań krajowych, w szczególności jeżeli Europejski Inspektor Ochrony Danych lub krajowy organ nadzorczy stwierdzi znaczące rozbieżności między praktykami państw członkowskich Unii Europejskiej lub stwierdzi potencjalnie niezgodne z prawem przekazanie danych przy wykorzystaniu kanałów komunikacji Prokuratury Europejskiej, lub w kontekście zapytań zgłoszonych przez co najmniej jeden krajowy organ nadzorczy odnośnie do wykonywania i wykładni niniejszego rozporządzenia. 2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, Europejski Inspektor Ochrony Danych i krajowe organy nadzorcze właściwe w zakresie nadzorowania ochrony danych, działając w zakresie własnych kompetencji, mogą wymieniać się odpowiednimi informacjami i pomagać sobie w przeprowadzaniu kontroli i inspekcji, badać trudności w wykładni lub stosowaniu niniejszego rozporządzenia, analizować problemy związane z prowadzeniem niezależnego nadzoru lub korzystaniem z praw przez osoby, których dane dotyczą, sporządzać zharmonizowane wnioski dotyczące wspólnych rozwiązań wszelkich problemów oraz promować wiedzę na temat praw do ochrony danych, zależnie od potrzeb.	NIE			

	3. Europejska Rada Ochrony Danych ustanowiona rozporządzeniem (UE) 2016/679 wykonuje również zadania określone w art. 51 dyrektywy (UE) 2016/680 w odniesieniu do kwestii objętych niniejszym rozporządzeniem, w szczególności kwestii, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.				
art. 88	1. Każda osoba, której dane dotyczą, ma prawo wnieść skargę do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, jeżeli uważa, że przetwarzanie dotyczących jej operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską narusza przepisy niniejszego rozporządzenia. 2. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, o postępach i wyniku rozpatrywania skargi, w tym o możliwości wniesienia środka zaskarżenia na mocy art. 89.	NIE			
art. 89	Odwolania od decyzji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych wnoszone są do Trybunału Sprawiedliwości.	NIE			
art. 90	1. Europejski Prokurator Generalny jest odpowiedzialny za przygotowywanie decyzji dotyczących uchwalenia budżetu oraz przedkładanie ich kolegium do przyjęcia. 2. Dyrektor administracyjny jest odpowiedzialny, jako urzędnik zatwierdzający, za wykonanie budżetu Prokuratury Europejskiej.	NIE			
art. 91	1. Na podstawie wniosku sporządzonego przez dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny przygotowuje preliminarz dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej na każdy rok budżetowy odpowiadający rokowi kalendarzowemu. Preliminarz ten jest wykazywany w budżecie Prokuratury Europejskiej. 2. Budżet Prokuratury Europejskiej jest zrównoważony pod względem dochodów i wydatków. 3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Prokuratury Europejskiej obejmują: a) wkład Unii zapisany w budżecie ogólnym Unii, z zastrzeżeniem ust. 7 i 8; b) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Prokuraturę Europejską. 4. Wydatki Prokuratury Europejskiej obejmują wynagrodzenie Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, wydatki administracyjne i wydatki na infrastrukturę oraz wydatki operacyjne.	TAK	art. 1 pkt 6 i pkt 8 (art. 95b § 4 Pr. o prok.) art. 2 pkt 2 (art. 577b § 2 pkt 3 k.p.k.) ,	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 55a. Działalność biur delegowanych prokuratorów europejskich w zakresie, w jakim nie jest ona finansowana przez Prokuraturę Europejską, w tym w zakresie wynagrodzeń, o których mowa w art. 95b § 5, jest finansowana ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Art. 95b. § 4. Prokuratorowi Prokuratury Europejskiej nie przysługuje wynagrodzenie wypłacane przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury, w tym dodatkowe wynagrodzenie roczne, z zastrzeżeniem § 5.”; Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577b. § 2. Organem właściwym do: 3) złożenia wniosku, o którym mowa w art. 34 ust. 6 i art. 91 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1939 – jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, od której Prokuratura Europejska przejęła sprawę, a jeśli sprawa nie była	

5. Jeżeli delegowani prokuratorzy europejscy prowadzą czynności w ramach zadań Prokuratury Europejskiej, odpowiednie wydatki ponoszone przez delegowanych prokuratorów europejskich w trakcie tych czynności uznaje się za wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej. Wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej zasadniczo nie obejmują kosztów związanych z czynnościami w ramach postępowania przygotowawczego podejmowanymi przez właściwe organy krajowe ani kosztów pomocy prawnej. Obejmują one jednak - w ramach budżetu Prokuratury Europejskiej - niektóre koszty związane z określonymi w ust. 6 działaniami Prokuratury Europejskiej w ramach postępowania przygotowawczego oraz wnoszenia i popierania przez nią oskarżeń. Wydatki operacyjne obejmują również tworzenie systemu zarządzania sprawami, szkolenia, podróże służbowe i tłumaczenia pisemne niezbędne do wewnętrznego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej, takie jak tłumaczenia pisemne dla stałej izby. 6. Gdy w imieniu Prokuratury prowadzona jest w ramach postępowania przygotowawczego czynność, z którą wiąże się szczególnie wysokie koszty, delegowani prokuratorzy europejscy mogą, z własnej inicjatywy lub na uzasadniony wniosek właściwych organów krajowych, konsultować się ze stałą izbą w sprawie tego, czy Prokuratura Europejska mogłaby częściowo pokryć koszty tej czynności. Konsultacje takie nie mogą opóźniać postępowania przygotowawczego. Stala izba może w takiej sytuacji, po konsultacji z dyrektorem administracyjnym i na podstawie proporcjonalności czynności wykonywanej w szczególnych okolicznościach oraz nadzwyczajnego charakteru wynikających z niej kosztów, podjąć decyzję o przyjęciu lub odrzuceniu tego wniosku, zgodnie z przepisami dotyczącymi oceny tych kryteriów, które to przepisy mają zostać określone w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Następnie dyrektor administracyjny, biorąc pod uwagę dostępne środki finansowe, podejmuje decyzję w sprawie kwoty dofinansowania, jaką należy przyznać. Dyrektor administracyjny niezwłocznie informuje delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę o decyzji w sprawie tej kwoty. 7. Zgodnie z art. 332 TFUE wydatki ponoszone przez Prokuraturę Europejską, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, są pokrywane przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie Unii Europejskiej, które			dotychczas prowadzona przez powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury – Prokurator Krajowy.”.	
---	--	--	---	--

	nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie utworzenia Prokuratury Europejskiej, otrzymują dostosowania zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 609/2014. 8. Ust. 7 nie ma zastosowania do kosztów administracyjnych ponoszonych przez instytucje Unii i wynikających z wdrożenia wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.				
art. 92	1. Co roku na podstawie wniosku sporządzonego przez dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny przygotowuje wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej na kolejny rok budżetowy. Europejski Prokurator Generalny przesyła ten wstępny projekt preliminarza kolegium do przyjęcia. 2. Wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej zostaje przesłany Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku. Do dnia 31 marca każdego roku Prokuratura Europejska przesyła Komisji ostateczny projekt preliminarza, który obejmuje projekt planu zatrudnienia. 3. Komisja przesyła preliminarz Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ("władza budżetowa") wraz z projektem budżetu ogólnego Unii. 4. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii przedkładanego władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 TFUE szacunkowe kwoty, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwoty wkładu, który ma być wniesiony z budżetu ogólnego. 5. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii na rzecz Prokuratury Europejskiej. 6. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Prokuratury Europejskiej. 7. Kolegium przyjmuje budżet Prokuratury Europejskiej na podstawie wniosku Europejskiego Prokuratora Generalnego. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W razie potrzeby jest on korygowany zgodnie z tą samą procedurą, która obowiązuje przy przyjmowaniu pierwotnego budżetu. 8. W przypadku projektów z zakresu nieruchomości, które to projekty mogą mieć znaczący wpływ na budżet Prokuratury Europejskiej, zastosowanie ma art. 88 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1271/2013.	NIE			
art. 93	1. Dyrektor administracyjny, działający w charakterze urzędnika zatwierdzającego Prokuratury Europejskiej, wykonuje budżet Prokuratury Europejskiej na własną	NIE			

	odpowiedzialność i w ramach ograniczeń zatwierdzonych w budżecie. 2. Co roku dyrektor administracyjny przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje mające znaczenie z punktu widzenia wyników wszelkich procedur oceny.				
art. 94	1. Do dnia 1 marca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego (rok N+1) księgowy Prokuratury Europejskiej przesyła księgowemu Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie rachunkowe za bieżący rok budżetowy (rok N). 2. Do dnia 31 marca następującego po zakończeniu roku budżetowego Prokuratura Europejska przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie dotyczące zarządzania budżetem i finansami. 3. Do dnia 31 marca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie rachunkowe Prokuratury Europejskiej skonsolidowane ze sprawozdaniem rachunkowym Komisji. 4. Zgodnie z art. 148 ust. 1 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 najpóźniej dnia 1 czerwca w kolejnym roku Trybunał Obrachunkowy przedstawia swoje uwagi na temat wstępnego sprawozdania rachunkowego Prokuratury Europejskiej. 5. Po otrzymaniu zgodnie z art. 148 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania rachunkowego Prokuratury Europejskiej, księgowy Prokuratury Europejskiej sporządza na własną odpowiedzialność końcowe sprawozdanie rachunkowe Prokuratury Europejskiej i przedkłada je kolegium do zaopiniowania. 6. Do dnia 1 lipca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego księgowy Prokuratury Europejskiej przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu końcowe sprawozdanie rachunkowe wraz z opinią kolegium, o której mowa w ust. 5. 7. Końcowe sprawozdanie rachunkowe Prokuratury Europejskiej zostaje opublikowane w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> do dnia 15 listopada roku następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego. 8. Do dnia 30 września następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego dyrektor administracyjny przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi. Dyrektor administracyjny przesyła tę odpowiedź również Komisji.	NIE			

	9. Dyrektor administracyjny przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy, zgodnie z art. 109 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013. 10. Przed dniem 15 maja roku N+2 Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, udziela dyrektorowi administracyjnemu absolutorium z wykonania budżetu za rok N.				
art. 95	Na podstawie wniosku dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny sporządza projekt przepisów finansowych mających zastosowanie do Prokuratury Europejskiej. Przepisy te przyjmowane są przez kolegium po konsultacji z Komisją. Przepisy finansowe nie odbiegają od przepisów zawartych w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 1271/2013, chyba że jest to wyraźnie konieczne do działania Prokuratury Europejskiej, a Komisja wcześniej wyraziła na to zgodę.	NIE			
art. 96	1. Regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii dotyczące wykonania tego regulaminu pracowniczego i tych warunków zatrudnienia mają zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego i prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej. Europejski Prokurator Generalny i prokuratorzy europejscy zatrudniani są w charakterze pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia. 2. Pracownicy Prokuratury Europejskiej zatrudniani są zgodnie z przepisami i uregulowaniami mającymi zastosowanie do urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej. 3. Uprawnienia organu powołującego w zakresie zawierania umów o pracę wynikające z regulaminu pracowniczego i z warunków zatrudnienia wykonuje kolegium. Kolegium może przekazać te uprawnienia w odniesieniu do pracowników Prokuratury Europejskiej dyrektorowi administracyjnemu. Uprawnień, o których mowa w niniejszym ustępie, nie przekazuje się w odniesieniu do Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich ani dyrektora administracyjnego.	TAK	art. 1 pkt 4-6 i 8 (art. 95a § 4, 5 i 7, art. 95b, 95c, 95d i 95e) pkt 9 i 10 Pr. o prok.) oraz art. 3 i 4.	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 25a § 1. Przy powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury w celu umożliwienia wykonywania zadań delegowanych prokuratorów europejskich można utworzyć biuro delegowanego prokuratora europejskiego. § 2. Powszechna jednostka organizacyjna prokuratury, w której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, zapewnia delegowanym prokuratorom europejskim pomieszczenia, środki finansowe i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji, dostęp do aktów prawnych i orzecznictwa, a także obsługę biurową w zakresie, w jakim obsługa ta nie zostaje zapewniona przez Prokuraturę Europejską. Art. 35a. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości, mając na względzie ustalony na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 podział kompetencji, potrzebę zapewnienia sprawności ich postępowań oraz skutecznego zwalczania przestępczości. „Art. 55a. Działalność biur delegowanych prokuratorów europejskich w zakresie, w jakim nie jest ona finansowana przez Prokuraturę Europejską, w tym w zakresie wynagrodzeń, o których mowa w art. 95b § 5, jest finansowana ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.”.	

	4. Kolegium przyjmuje odpowiednie przepisy w celu wykonania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego. W ramach dokumentu programowego kolegium przyjmuje również program dotyczący zasobów ludzkich. 5. Do Prokuratury Europejskiej i jej pracowników stosuje się Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej. 6. Delegowani prokuratorzy europejscy są zatrudniani w charakterze specjalnych doradców zgodnie z art. 5, 123 i 124 warunków zatrudnienia. Właściwe organy krajowe ułatwiają delegowanym prokuratorom europejskim pełnienie ich funkcji na mocy niniejszego rozporządzenia i powstrzymują się od prowadzenia działań lub polityk, które mogą mieć niekorzystny wpływ na karierę zawodową lub status delegowanych prokuratorów europejskich w krajowym systemie ścigania. W szczególności właściwe organy krajowe zapewniają delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji na mocy niniejszego rozporządzenia, a także zapewniają, aby delegowani prokuratorzy europejscy byli w pełni włączeni w struktury swoich prokuratur krajowych. Należy zapewnić istnienie adekwatnych mechanizmów pozwalających delegowanym prokuratorom europejskim zachować prawa związane z zabezpieczeniem społecznym, emeryturami lub rentami oraz ubezpieczeniem w systemie krajowym. Należy również zapewnić, by całkowite wynagrodzenie delegowanego prokuratora europejskiego nie było niższe niż to, które prokurator ten otrzymywałby, sprawując wyłącznie funkcję prokuratora krajowego. Ogólne warunki pracy delegowanych prokuratorów europejskich i środowisko ich pracy są objęte zakresem kompetencji właściwych krajowych organów sądowych. 7. Zgodnie z art. 6 prokuratorzy europejscy oraz delegowani prokuratorzy europejscy podczas wykonywania swoich uprawnień w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń nie mogą otrzymywać żadnych instrukcji, wytycznych ani poleceń innych niż te, które są wyraźnie przewidziane.		„Art. 95a. § 4. Z dniem powołania prokuratora na urząd prokuratora europejskiego jego prawa i obowiązki służbowe związane z powierzonymi zadaniami sprawowanymi w ramach powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury ulegają zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu. § 5. Z dniem powołania prokuratora na urząd delegowanego prokuratora europejskiego Prokurator Generalny wskazuje delegaturę Prokuratury Europejskiej, w której będzie on pełnił obowiązki. § 7. Do delegowanego prokuratora europejskiego stosuje się odpowiednio przepisy art. 109 i 114 oraz przepisy wydane na podstawie art. 112 w zakresie, w jakim należności te nie są pokrywane przez Prokuraturę Europejską. Art. 95b. § 1. Prokurator Prokuratury Europejskiej w okresie sprawowania urzędu zachowuje swoje dotychczasowe stanowisko, prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, z tym że świadczy pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej. § 2. Do prokuratora europejskiego nie stosuje się przepisów art. 97 § 2, art. 103 § 1 i 4–6, art. 115–119 oraz art. 127 § 1 w odniesieniu do art. 94d–94g ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334). § 3. Okres sprawowania urzędu prokuratora Prokuratury Europejskiej wlicza się do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, stawka wynagrodzenia, wymiar dodatku za długoletnią pracę, wymiar gratyfikacji jubileuszowej i odprawy pośmiertnej. § 4. Prokuratorowi Prokuratury Europejskiej nie przysługuje wynagrodzenie wypłacane przez powszechne jednostki organizacyjne prokuratury, w tym dodatkowe wynagrodzenie roczne, z zastrzeżeniem § 5. § 5. Jeżeli wysokość wynagrodzenia wypłacanego przez Prokuraturę Europejską jest niższa od wynagrodzenia, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, obliczonego z uwzględnieniem § 3 w oparciu o art. 124 (wynagrodzenie krajowe), wypłaca mu się wynagrodzenie wyrównawcze stanowiące różnicę między wynagrodzeniem krajowym a wynagrodzeniem wypłacanym przez Prokuraturę Europejską. § 6. Prokuratorowi europejskiemu przysługuje wyłącznie urlop przewidziany dla pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej w rozumieniu art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939. Decyzję w przedmiocie urlopu delegowanego prokuratora europejskiego podejmuje właściwy organ Prokuratury Europejskiej. § 7. Należności przysługujące prokuratorowi Prokuratury Europejskiej wynikające z tytułu pozostawania prokuratorem powszechnej jednostki
--	--	--	---

				organizacyjnej prokuratury wypłaca kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury. Należności, o których mowa w art. 109 i 114, wypłaca delegowanemu prokuratorowi europejskiemu kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, gdzie delegowany prokurator europejski pełni obowiązki. § 8. Jako podstawę naliczenia należności przysługujących prokuratorowi Prokuratury Europejskiej z tytułu pozostawania prokuratorem powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, w przypadku gdy podstawą ich naliczenia stanowi wynagrodzenie, przyjmuje się wynagrodzenie krajowe. Art. 95c. § 1. Przy prowadzeniu postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określona w rozporządzeniu 2017/1939 nie podlega on prokuratorom przełożonym określonym zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, nie wykonuje ich zarządzeń, poleceń, wytycznych ani innych decyzji, z wyłączeniem zarządzeń o charakterze organizacyjnym. § 2. Uprawnienia i obowiązki przełożonego w postępowaniu europejskim, w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939, a także pozostałe uprawnienia i obowiązki wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w związku z pełnieniem przez niego tego urzędu wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, w zakresie tam wskazanym. § 3. Uprawnienia i obowiązki prokuratora nadrzędnego wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu. § 4. Uprawnienia i obowiązki Prokuratora Generalnego w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, z wyłączeniem czynności Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 521 oraz w art. 564–568 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. § 5. Do prokuratorów Prokuratury Europejskiej nie stosuje się: 1) art. 4, 5, 121 i 133; 2) art. 132 § 1 – w zakresie odnoszącym się do funkcji w Prokuraturze Europejskiej;	
--	--	--	--	---	--

				3) art. 7 § 7, art. 12, art.139, 140 i 151 – w zakresie odnoszącym się do postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej. § 6. Do biur delegowanego prokuratora europejskiego nie stosuje się art. 30 i 191a. Art. 95d. § 1. Przepisów art. 149 nie stosuje się do prokuratora europejskiego. § 2. Przełożonym, o którym mowa w art. 149, w odniesieniu do delegowanego prokuratora europejskiego jest kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, w której zajmuje on stanowisko prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury. § 3. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego oraz wymierzenie kary, o której mowa w art. 149 § 1, wobec delegowanego prokuratora europejskiego może nastąpić po spełnieniu warunków określonych w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939. § 4. Postępowanie dyscyplinarne wobec prokuratury europejskiego, w razie wszczęcia, ulega zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu; art. 104 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17) stosuje się odpowiednio. Art. 95e. § 1. Prokurator Prokuratury Europejskiej wykonuje wyłącznie zadania wynikające z rozporządzenia 2017/1939. 9) w art. 104 w § 4 po wyrazach „prokuratorzy regionalni,” dodaje się wyrazy „prokuratorzy Prokuratury Europejskiej,”; 10) w art. 135: a) w § 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) Prokuratury Europejskiej – niezwłocznie zawiadamia się Prokuratora Krajowego i Europejskiego Prokuratora Generalnego,” b) § 9 otrzymuje brzmienie: „§ 9. Uchwałę doręcza się niezwłocznie wnioskodawcy, prokuratorowi, którego dotyczy wniosek, i rzecznikowi dyscyplinarnemu, a w sprawach dotyczących prokuratora Prokuratury Europejskiej – również Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.”. Art. 3. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 577) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 11b 1. Prokurator Krajowy może delegować urzędnika, za jego zgodą, do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w biurze delegowanego prokuratora europejskiego, a na wniosek Ministra Sprawiedliwości – do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej	
--	--	--	--	---	--

				podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, albo na czas nieokreślony. 2. Prokurator Krajowy może delegować urzędnika do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w biurze delegowanego prokuratora europejskiego, a na wniosek Ministra Sprawiedliwości – do Ministerstwa Sprawiedliwości, mających siedzibę w tej samej miejscowości, na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata. Delegowanie urzędnika może być powtórzone, bez jego zgody, nie wcześniej niż po upływie dwóch lat. 6. Niedopuszczalne jest delegowanie, bez zgody zainteresowanego, do prokuratury, biura delegowanego prokuratora europejskiego lub Ministerstwa Sprawiedliwości, mającego siedzibę w innej miejscowości, kobiety w ciąży lub urzędnika sprawującego opiekę nad dzieckiem w wieku do czternastu lat, a także w wypadkach, gdy stoją temu na przeszkodzie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika. 9. W okresie delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury lub biura delegowanego prokuratora europejskiego urzędnik otrzymuje dodatek funkcyjny z tytułu delegowania. 11a. Świadczenia związane z delegowaniem urzędnika do biura delegowanego prokuratora europejskiego wypłaca jednostka organizacyjna prokuratury, z której urzędnik został delegowany. 12. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki delegowania urzędników do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury, biurze delegowanego prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości, wysokość dodatku funkcyjnego z tytułu delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz szczegółowe warunki i zakres świadczeń dodatkowych związanych z delegowaniem urzędników poza stałe miejsce pracy, mając na względzie poziom świadczeń przysługujących pracownikom państwowych jednostek sfery budżetowej odbywającym podróże służbowe oraz czasowo przenoszonym. Art. 4. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz.146, z późn. zm.) w art. 86 w ust. 1 po punkcie 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: „3a) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 15, w zakresie, w jakim osobom tym nie wypłaca się wynagrodzenia z uwagi na sprawowanie urzędu delegowanego prokuratora europejskiego, opłaca ich pracodawca w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie	
--	--	--	--	---	--

				wysokości ostatniego wynagrodzenia przed objęciem tego urzędu;”.	
art. 97	1. Pracownicy tymczasowi zatrudnieni na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę Europejską na podstawie umowy zawartej przed i nie później niż jeden rok po osiągnięciu przez Prokuraturę Europejską operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 120 ust. 2, otrzymują ofertę umowy na mocy art. 2 lit. f) warunków zatrudnienia, podczas gdy wszystkie pozostałe warunki umowy pozostają niezmienione, bez uszczerbku dla potrzeby poszanowania obowiązków wynikających z warunków zatrudnienia. Uznaje się, że ci pracownicy tymczasowi odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze Europejskiej. 2. Pracownicy kontraktowi zatrudnieni na mocy art. 3a lub 3b warunków zatrudnienia w instytucjach Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę Europejską na podstawie umowy zawartej przed i nie później niż jeden rok po osiągnięciu przez Prokuraturę Europejską operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 120 ust. 2, otrzymują ofertę umowy na mocy art. 3a warunków zatrudnienia, podczas gdy wszystkie pozostałe warunki umowy pozostają niezmienione. Uznaje się, że ci pracownicy kontraktowi odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze Europejskiej. 3. Pracownicy tymczasowi zatrudnieni na mocy art. 2 lit. f) warunków zatrudnienia oraz pracownicy kontraktowi zatrudnieni na mocy art. 3a warunków zatrudnienia w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę Europejską na podstawie umowy zawartej przed i nie później niż jeden rok po osiągnięciu przez Prokuraturę Europejską operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 120 ust. 2, otrzymują ofertę umowy na tych samych warunkach. Uznaje się, że ci pracownicy odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze Europejskiej.	NIE			
art. 98	1. Oprócz własnych pracowników Prokuratura Europejska może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, ale które nie są przez nią zatrudnione. Przy realizacji zadań związanych z funkcjami Prokuratury Europejskiej oddelegowani eksperci krajowi podlegają Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.	TAK	art. 3	Art. 3. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 577) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 11b 1. Prokurator Krajowy może delegować urzędnika, za jego zgodą, do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w biurze delegowanego prokuratora europejskiego, a na wniosek Ministra Sprawiedliwości – do	

	2. Kolegium przyjmuje decyzję określającą zasady delegowania do Prokuratury Europejskiej ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, ale nie są przez nią zatrudnione.			Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, albo na czas nieokreślony. 2. Prokurator Krajowy może delegować urzędnika do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w biurze delegowanego prokuratora europejskiego, a na wniosek Ministra Sprawiedliwości – do Ministerstwa Sprawiedliwości, mających siedzibę w tej samej miejscowości, na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata. Delegowanie urzędnika może być powtórzone, bez jego zgody, nie wcześniej niż po upływie dwóch lat. 6. Niedopuszczalne jest delegowanie, bez zgody zainteresowanego, do prokuratury, biura delegowanego prokuratora europejskiego lub Ministerstwa Sprawiedliwości, mającego siedzibę w innej miejscowości, kobiety w ciąży lub urzędnika sprawującego opiekę nad dzieckiem w wieku do czternastu lat, a także w wypadkach, gdy stoją temu na przeszkodzie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika. 9. W okresie delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury lub biura delegowanego prokuratora europejskiego urzędnik otrzymuje dodatek funkcyjny z tytułu delegowania. 11a. Świadczenia związane z delegowaniem urzędnika do biura delegowanego prokuratora europejskiego wypłaca jednostka organizacyjna prokuratury, z której urzędnik został delegowany. 12. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki delegowania urzędników do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury, biurze delegowanego prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości, wysokość dodatku funkcyjnego z tytułu delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz szczegółowe warunki i zakres świadczeń dodatkowych związanych z delegowaniem urzędników poza stałe miejsce pracy, mając na względzie poziom świadczeń przysługujących pracownikom państwowych jednostek sfery budżetowej odbywającym podróże służbowe oraz czasowo przenoszonym.”.	
art. 99	1. W zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska może ustanawiać i utrzymywać współpracę z instytucjami, organami lub jednostkami administracyjnymi Unii zgodnie z ich celami, a także współpracę z organami państw członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi.	NIE			

	2. W zakresie, w jakim jest to istotne dla wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska może, zgodnie z art. 111, prowadzić wymianę wszelkich informacji bezpośrednio z podmiotami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej. 3. Do celów określonych w ust. 1 i 2 Prokuratura Europejska może zawierać uzgodnienia robocze z podmiotami, o których mowa w ust. 1. Takie uzgodnienia robocze mają charakter techniczny lub operacyjny i służą w szczególności ułatwieniu współpracy i wymiany informacji między stronami. Uzgodnienia robocze nie mogą stanowić podstawy do wymiany danych osobowych ani nie mogą mieć prawnie wiążących skutków dla Unii lub jej państw członkowskich.				
art. 100	1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z Eurojustem, oparte na wzajemnej współpracy w ramach ich zakresów obowiązków oraz na utworzeniu określonych w niniejszym artykule wzajemnych powiązań operacyjnych, administracyjnych i zarządczych. W tym celu Europejski Prokurator Generalny i przewodniczący Eurojustu odbywają regularne spotkania, aby omówić kwestie będące przedmiotem wspólnego zainteresowania. 2. W kwestiach operacyjnych Prokuratura Europejska może włączyć Eurojust w swoje działania dotyczące spraw transgranicznych, w tym poprzez: a) udostępnienie informacji, w tym danych osobowych, dotyczących prowadzonych przez nią postępowań przygotowawczych, zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia; b) zwrócenie się do Eurojustu lub jego właściwych przedstawicieli krajowych o wsparcie w przekazaniu jej decyzji lub wniosków o wzajemną pomoc prawną do państw członkowskich Unii Europejskiej, które są członkami Eurojustu, ale które nie uczestniczą w ustanawianiu Prokuratury Europejskiej, oraz do państw trzecich, a także w wykonaniu przedmiotowych decyzji lub wniosków w tych państwach. 3. Prokuratura Europejska ma pośredni dostęp, w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje), do informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami prowadzonym przez Eurojust. Ilekroć zostanie stwierdzona zgodność danych wprowadzonych do systemu zarządzania sprawami przez Prokuraturę Europejską z danymi będącymi w posiadaniu Eurojustu, o wystąpieniu takiej zgodności powiadamia się Eurojust i Prokuraturę Europejską, jak również	NIE			

	państwo członkowskie Unii Europejskiej, które przekazało dane Eurojustowi. Prokuratura Europejska podejmuje odpowiednie środki, aby umożliwić Eurojustowi dostęp - w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje) - do informacji znajdujących się w jej systemie zarządzania sprawami. 4. Prokuratura Europejska może korzystać ze wsparcia i zasobów administracyjnych Eurojustu. W tym celu Eurojust może świadczyć na rzecz Prokuratury Europejskiej usługi będące przedmiotem wspólnego zainteresowania. Szczegóły regulowane są w drodze uzgodnień.				
art. 101	1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z OLAF-em, oparte na wzajemnej współpracy w ramach ich zakresów obowiązków i na wymianie informacji. Stosunki te mają na celu w szczególności to, by zapewnić wykorzystanie wszelkich dostępnych środków ochrony interesów finansowych Unii poprzez uzupełnianie i wspieranie działań Prokuratury Europejskiej przez OLAF. 2. Bez uszczerbku dla działań określonych w ust. 3, gdy Prokuratura Europejska prowadzi postępowanie przygotowawcze zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, OLAF nie może rozpocząć równoległego dochodzenia administracyjnego dotyczącego tych samych okoliczności faktycznych. 3. W trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską może ona zwrócić się do OLAF-u, by zgodnie ze swoim zakresem obowiązków wspierał lub uzupełniał jej działania, w szczególności poprzez: a) dostarczanie informacji, analiz (w tym analiz kryminalistycznych), wiedzy fachowej i wsparcia operacyjnego; b) ułatwianie koordynacji konkretnych działań właściwych krajowych organów administracyjnych i organów Unii; c) prowadzenie dochodzeń administracyjnych. 4. Aby umożliwić OLAF-owi rozważenie podjęcia odpowiednich działań administracyjnych zgodnie z jego zakresem obowiązków, Prokuratura Europejska może przekazywać mu istotne informacje dotyczące spraw, w których postanowiła nie prowadzić postępowania przygotowawczego, lub spraw, które umorzyła. 5. Prokuratura Europejska ma pośredni dostęp, w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje), do informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami prowadzonym przez OLAF. Ilekroć zostanie stwierdzona	NIE			

	zgodność danych wprowadzonych do systemu zarządzania sprawami przez Prokuraturę Europejską z danymi będącymi w posiadaniu OLAF-u, o wystąpieniu takiej zgodności powiadamia się zarówno OLAF, jak i Prokuraturę Europejską. Prokuratura Europejska podejmuje odpowiednie środki, aby umożliwić OLAF-owi dostęp - w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje) - do informacji znajdujących się w jej systemie zarządzania sprawami.				
art. 102	1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z Europolem. W tym celu zawierają oni uzgodnienia robocze określające warunki ich współpracy. 2. Jeżeli jest to konieczne do celów prowadzonych postępowań przygotowawczych, Prokuratura Europejska, po złożeniu wniosku, ma możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji będących w posiadaniu Europolu i dotyczących każdego przestępstwa wchodzącego w zakres jej właściwości, a także może zwrócić się do Europolu o udzielenie wsparcia analitycznego w odniesieniu do konkretnego prowadzonego przez nią postępowania przygotowawczego.	NIE			
art. 103	1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje współpracę z Komisją w celu ochrony interesów finansowych Unii. W tym celu Prokuratura Europejska i Komisja zawierają umowę określającą warunki ich współpracy. 2. Bez uszczerbku dla właściwego prowadzenia i poufności swoich postępowań przygotowawczych Prokuratura Europejska niezwłocznie przekazuje odnośnym instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii i innym pokrzywdzonym informacje wystarczające do podjęcia przez nie odpowiednich środków, w szczególności: a) środków administracyjnych, takich jak środki zapobiegawcze chroniące interesy finansowe Unii, w przedmiotowym zakresie. Prokuratura Europejska może zalecić instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej Unii podjęcie konkretnych środków; b) przystąpienia do postępowania jako powód cywilny; c) środków do celów administracyjnego odzyskania kwot należnych na rzecz budżetu Unii lub do celów wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.	NIE			
art. 104	1. Uzgodnienia robocze z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi, przewidziane w art. 99 ust. 3, mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji strategicznych i delegowania urzędników łącznikowych do Prokuratury Europejskiej.	NIE			

2. Prokuratura Europejska może wyznaczyć, w porozumieniu z odnośnymi właściwymi organami, punkty kontaktowe w państwach trzecich w celu ułatwienia współpracy zgodnie z jej potrzebami operacyjnymi. 3. Umowy międzynarodowe z jednym państwem trzecim lub większą ich liczbą, które Unia zawarła lub do których przystąpiła zgodnie z art. 218 TFUE w dziedzinach objętych właściwością Prokuratury Europejskiej, takie jak umowy międzynarodowe dotyczące współpracy w sprawach karnych między Prokuraturą Europejską a tymi państwami trzecimi, są dla Prokuratury Europejskiej wiążące. 4. W przypadku braku umowy przewidzianej w ust. 3 państwa członkowskie, jeżeli zezwala im na to stosowna wielostronna umowa międzynarodowa i o ile wyrazi na to zgodę państwo trzecie, uznają Prokuraturę Europejską za organ właściwy do celu wykonywania zawartych przez nie wielostronnych umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych i w stosownych przypadkach wskazują ją jako taki organ, w tym, w miarę potrzeby i możliwości, w drodze zmiany tych umów. Państwa członkowskie mogą także wskazać Prokuraturę Europejską jako organ właściwy do celu wykonywania innych zawartych przez nie umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych, w tym w drodze zmiany takich umów. 5. W przypadku braku umowy przewidzianej w ust. 3 niniejszego artykułu lub uznania Prokuratury Europejskiej za właściwy organ przewidzianego w ust. 4 niniejszego artykułu delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może skorzystać, zgodnie z art. 13 ust. 1, z uprawnień prokuratora krajowego swojego państwa członkowskiego, by wystąpić o pomoc prawną w sprawach karnych do organów państw trzecich, na podstawie umów międzynarodowych zawartych przez to państwo członkowskie lub mającego zastosowanie prawa krajowego oraz, jeżeli jest to konieczne, za pośrednictwem właściwych organów krajowych. W takim przypadku delegowany prokurator europejski informuje organy państw trzecich, że dowody zgromadzone na tej podstawie zostaną wykorzystane przez Prokuraturę Europejską do celów niniejszego rozporządzenia, i w stosownych przypadkach stara się uzyskać zgodę tych organów na takie wykorzystanie dowodów. W każdym przypadku państwo trzecie jest odpowiednio informowane o tym, że końcowym odbiorcą odpowiedzi na wniosek jest Prokuratura Europejska.				
--	--	--	--	--

	Jeżeli Prokuratura Europejska nie może wykonywać swoich funkcji na podstawie stosownej umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 3 lub 4 niniejszego artykułu, Prokuratura Europejska może również w konkretnej sprawie i w granicach swojej właściwości rzeczowej wystąpić o pomoc prawną w sprawach karnych do organów państw trzecich. Prokuratura Europejska spełnia warunki, które organy te mogą ustalić w odniesieniu do korzystania z informacji przekazanych przez nie na tej podstawie. 6. Z zastrzeżeniem pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia Prokuratura Europejska może, na wniosek, przekazać właściwym organom państw trzecich lub organizacjom międzynarodowym - do celu postępowań przygotowawczych lub wykorzystania jako dowodu w postępowaniach przygotowawczych - już posiadane informacje lub dowody. Po zasięgnięciu opinii stałej izby delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę podejmuje decyzję w sprawie każdego takiego przekazania informacji lub dowodów zgodnie z prawem krajowym swojego państwa członkowskiego i niniejszym rozporządzeniem. 7. Jeżeli konieczne jest wystąpienie o ekstradycję, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może zwrócić się do właściwego organu swojego państwa członkowskiego o wydanie wniosku o ekstradycję zgodnie z mającymi zastosowanie umowami lub prawem krajowym.				
art. 105	1. Przewidziane w art. 99 ust. 3 uzgodnienia robocze z organami państw członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmacnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji strategicznych i delegowania urzędników łącznikowych do Prokuratury Europejskiej. 2. Prokuratura Europejska może wyznaczyć, w porozumieniu z odnośnymi właściwymi organami, punkty kontaktowe w państwach członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmacnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, w celu ułatwienia współpracy zgodnie z jej potrzebami. 3. W przypadku braku instrumentu prawnego dotyczącego współpracy w sprawach karnych i wydawania osób między Prokuraturą Europejską i właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmacnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, państwa członkowskie wskazują Prokuraturę Europejską jako organ właściwy do celu wykonywania	NIE			

	mających zastosowanie unijnych aktów dotyczących współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w odniesieniu do spraw objętych zakresem właściwości Prokuratury Europejskiej, w ramach swoich stosunków z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmożonej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.				
art. 106	1. W każdym państwie członkowskim Prokuraturze Europejskiej przysługuje zdolność prawna przyznawana osobom prawnym na mocy prawa krajowego. 2. Niezbędne uzgodnienia dotyczące pomieszczeń przeznaczonych dla Prokuratury Europejskiej oraz obiektów udostępnionych przez Luksemburg, a także szczegółowe przepisy mające zastosowanie w tym państwie do członków kolegium, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej oraz członków ich rodzin określa się w umowie w sprawie siedziby, która ma zostać zawarta między Prokuraturą Europejską a Luksemburgiem przed datą, z którą Prokuratura Europejska podejmie zadania związane z prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz z wnoszeniem i popieraniem oskarżeń, określoną zgodnie z art. 120 ust. 2.	NIE			
art. 107	1. Do aktów, o których mowa w art. 21 i 114 niniejszego rozporządzenia, zastosowanie ma rozporządzenie Rady (EWG) nr 1/58. 2. Kolegium podejmuje decyzję w sprawie wewnętrznych zasad dotyczących systemu językowego Prokuratury Europejskiej większością dwóch trzecich głosów członków. 3. Usługi tłumaczenia pisemnego niezbędne do administracyjnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej na szczeblu centralnym świadczy Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej, chyba że ze względu na pilny charakter sprawy niezbędne jest zastosowanie innego rozwiązania. Delegowani prokuratorzy europejscy podejmują decyzję o trybie tłumaczenia pisemnego do celów postępowań przygotowawczych zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.	NIE			
art. 108	1. Członkowie kolegium, dyrektor administracyjny i pracownicy Prokuratury Europejskiej, oddelegowani eksperci krajowi i inne osoby udostępnione Prokuraturze Europejskiej, ale niezatrudnione przez nią, oraz delegowani prokuratorzy europejscy mają obowiązek zachowania poufności, zgodnie z przepisami Unii, w odniesieniu do wszelkich informacji będących w posiadaniu Prokuratury Europejskiej.	NIE			

	2. Wszelkie inne osoby, które uczestniczą lub pomagają w wykonywaniu przez Prokuraturę Europejską jej funkcji na szczeblu krajowym mają obowiązek zachowania poufności zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. 3. Obowiązek zachowania poufności stosuje się również do osób, o których mowa w ust. 1 i 2, po zakończeniu kadencji, rozwiązaniu stosunku pracy oraz po zakończeniu przez te osoby pełnienia obowiązków. 4. Obowiązek zachowania poufności stosuje się, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub prawem Unii, do wszelkich informacji otrzymanych przez Prokuraturę Europejską, chyba że informacje te zostały już zgodnie z prawem podane do wiadomości publicznej. 5. Postępowania przygotowawcze prowadzone z upoważnienia Prokuratury Europejskiej są chronione przepisami dotyczącymi tajemnicy służbowej na mocy mającego zastosowanie prawa Unii. Wszelkie inne osoby, które uczestniczą lub pomagają w wykonywaniu przez Prokuraturę Europejską jej funkcji, mają obowiązek zachowania tajemnicy służbowej na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego.				
art. 109	1. Do dokumentów innych niż akta spraw, w tym ich wersji elektronicznych, które są przechowywane zgodnie z art. 45 niniejszego rozporządzenia, ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady. 2. Prokurator Generalny w terminie sześciu miesięcy od daty jego mianowania na stanowisko przygotowuje wniosek dotyczący szczegółowych zasad stosowania niniejszego artykułu. Wniosek ten zostaje przyjęty przez kolegium. 3. Decyzje podjęte przez Prokuraturę Europejską na mocy art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić przedmiot skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub skargi do Trybunału Sprawiedliwości na warunkach określonych odpowiednio w art. 228 i 263 TFUE.	NIE			
art. 110	1. Aby ułatwić zwalczanie - na mocy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013- nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań, w terminie sześciu miesięcy od daty, która ma zostać określona decyzją Komisji zgodnie z art. 120 ust. 2, Prokuratura Europejska przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) i przyjmuje odpowiednie przepisy mające zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i	NIE			

	pracowników Prokuratury Europejskiej, oddelegowanych ekspertów krajowych i innych osób udostępnionych Prokuraturze Europejskiej, ale niezatrudnionych przez nią, oraz delegowanych prokuratorów europejskich, wykorzystując w tym celu wzór zamieszczony w załączniku do tego porozumienia. 2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania kontroli na podstawie dokumentacji i kontroli na miejscu, wobec wszystkich wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali od Prokuratury Europejskiej unijne środki finansowe. 3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96, aby ustalić, czy miały miejsce jakiekolwiek nieprawidłowości, które naruszają interesy finansowe Unii, w związku z wydatkami finansowanymi przez Prokuraturę Europejską. 4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3 uzgodnienia robocze z organami Unii, organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi oraz umowy Prokuratury Europejskiej zawierają postanowienia wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju kontroli i dochodzeń, zgodnie z ich kompetencjami.				
art. 111	1. Prokuratura Europejska ustanawia przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony szczególnie chronionych informacji jawnych, w tym przepisy dotyczące tworzenia i przetwarzania takich informacji w Prokuraturze Europejskiej. 2. Prokuratura Europejska ustanawia przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony informacji niejawnych UE, które to przepisy muszą być zgodne z decyzją Rady 2013/488/UE, co ma służyć zapewnieniu równoważnego poziomu ochrony takich informacji.	NIE			
art. 112	Działania administracyjne Prokuratury Europejskiej mogą być przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 TFUE.	NIE			
art. 113	1. Odpowiedzialność umowną Prokuratury Europejskiej regulują przepisy mające zastosowanie do danej umowy. 2. Do orzekania w sprawie wszelkich klauzul arbitrażowych umieszczonych w umowie zawartej przez Prokuraturę Europejską właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości. 3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Prokuratura Europejska, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla porządków prawnych państw członkowskich Unii	NIE			

	Europejskiej, naprawia wszelkie szkody spowodowane przez Prokuraturę Europejską lub jej pracowników w trakcie wykonywania przez nich obowiązków, w zakresie, w jakim się do tych szkód przyczynili. 4. Ust. 3 ma również zastosowanie do szkody powstałej na skutek błędu popełnionego przez delegowanego prokuratora europejskiego w trakcie wykonywania przez niego obowiązków. 5. Do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3, właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości. 6. Sądy krajowe państw członkowskich Unii Europejskiej właściwe do rozstrzygania sporów dotyczących odpowiedzialności umownej Prokuratury Europejskiej, o której to odpowiedzialności mowa w niniejszym artykule, wskazuje się na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1215/2012. 7. Odpowiedzialność osobistą pracowników Prokuratury Europejskiej regulują mające zastosowanie przepisy regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.				
art. 114	Kolegium, na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, przyjmuje w szczególności: a) co roku - dokument programowy zawierający roczny i wieloletni program prac Prokuratury Europejskiej; b) strategię zwalczania nadużyć finansowych, która jest proporcjonalna do istniejących zagrożeń w zakresie takich nadużyć z uwzględnieniem kosztów i korzyści wynikających z podejmowanych środków; c) przepisy dotyczące warunków zatrudnienia, kryteriów efektywności, braku profesjonalizmu zawodowego oraz praw i obowiązków delegowanych prokuratorów europejskich, w tym przepisy dotyczące zapobiegania konfliktom interesów i postępowania w przypadku ich wystąpienia; d) przepisy szczegółowe dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w ramach działań prowadzonych przez Prokuraturę Europejską; e) przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 24 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.	NIE			
art. 115	1. Przekazanie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.	NIE			

	2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 49 ust. 3, przekazuje się Komisji na czas nieokreślony od dnia 20 listopada 2017 r. 3. Przekazanie uprawnienia, o którym mowa w art. 49 ust. 3, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po dacie jej opublikowania w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych. 4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. 5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. 6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 49 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.				
art. 116	1. Akty delegowane przyjęte na mocy niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego. 2. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 115 ust. 6. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po powiadomieniu jej przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.	NIE			
art. 117	Każde państwo członkowskie wyznacza organy, które są właściwe do celów wykonywania niniejszego rozporządzenia. Informacje na temat wyznaczonych organów, jak również wszelkich późniejszych zmian w tym zakresie są jednocześnie przekazywane Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu, Radzie i Komisji. Państwa członkowskie przekazują również Prokuraturze Europejskiej obszerny wykaz krajowych	NIE			

	przepisów prawa karnego materialnego, które mają zastosowanie do przestępstw określonych w dyrektywie (UE) 2017/1371, oraz wszelkich innych stosownych przepisów prawa krajowego. Prokuratura Europejska zapewnia podanie otrzymanych informacji, ujętych w tych wykazach, do wiadomości publicznej. Ponadto państwa członkowskie, które zgodnie z art. 30 ust. 3 zamierzają ograniczyć stosowanie art. 30 ust. 1 lit. e) i f) do określonych rodzajów poważnych przestępstw, przekazują Prokuraturze Europejskiej wykaz tych przestępstw.				
art. 118	W ramach dostosowania rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zgodnie z art. 2 ust. 3 i art. 98 rozporządzenia (UE) 2016/679 Komisja dokonuje przeglądu przepisów dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Prokuraturę Europejską i ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w celu zmiany lub uchylecia tych przepisów.	NIE			
art. 119	1. Nie później niż pięć lat od daty, która ma zostać określona przez Komisję zgodnie z art. 120 ust. 2, a następnie co pięć lat Komisja zleca przeprowadzenie oceny wykonania i wpływu niniejszego rozporządzenia, a także skuteczności i efektywności Prokuratury Europejskiej i jej metod działania oraz przedkłada sprawozdanie z przeprowadzonej oceny. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny wraz ze swoimi wnioskami Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz parlamentom narodowym. Wyniki oceny podaje się do wiadomości publicznej. 2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski ustawodawcze, jeżeli uzna, że konieczne są dodatkowe lub bardziej szczegółowe przepisy dotyczące ustanowienia Prokuratury Europejskiej, jej funkcji lub procedury mającej zastosowanie do prowadzonych przez nią działań, w tym transgranicznych postępowań przygotowawczych.	NIE			
art. 120	1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> . 2. Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość w odniesieniu do wszystkich przestępstw objętych zakresem jej właściwości, które popełniono po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Prokuratura Europejska podejmuje zadania związane z prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz z	NIE			

	wnoszeniem i popieraniem oskarżeń powierzone jej na mocy niniejszego rozporządzenia, począwszy od daty, która zostanie określona decyzją Komisji na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, po tym, jak zostanie ustanowiona Prokuratura Europejska. Decyzja Komisji zostaje opublikowana w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>. Data, którą ma określić Komisja, nie będzie przypadać wcześniej niż trzy lata po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W odniesieniu do tych państw członkowskich, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy na mocy decyzji przyjętej zgodnie z art. 331 ust. 1 akapit drugi lub trzeci TFUE, niniejsze rozporządzenie jest stosowane od dnia wskazanego w tej decyzji. Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami. Sporządzono w Luksemburgu dnia 12 października 2017 r.				
--	---	--	--	--	--

ODWÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU		Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej (UC55)
jedn. red	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
art. 1 pkt 3	Art. 1. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany: 3) w art. 11 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu: „§ 1a. Delegowany prokurator europejski w terminie wskazanym przez Prokuratora Generalnego przekazuje mu dane, o których mowa w § 1, dotyczące spraw, w których składał wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów.”.	Zgodnie z art. 11 Prawa o prokuraturze, Prokurator Generalny przedstawia Sejmowi i Senatowi jawną roczną informację o łącznej liczbie osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej. Wobec tego, że w świetle projektowanych regulacji w zakresie przestępstw pozostających we właściwości Prokuratury Europejskiej wnioski o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów będą kierowane przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej bez pośrednictwa Prokuratora Generalnego, konieczne stało się stworzenie podstawy prawnej do żądania przez Prokuratora Generalnego danych pozwalających na sporządzenie całościowej informacji dla Sejmu i Senatu.
art. 2 pkt 2 (art. 577c § 1 k.p.k.)	Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577c. § 1. Do czasu trwania postępowania krajowego nie wlicza się czasu trwania postępowania europejskiego.”.	Zgodnie z zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lipca 2021 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury wydanego na podstawie art. 36 § 2 Prawa o prokuraturze, w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury prowadzi się dla ewidencjonowania spraw z zakresu ustawowych zadań tych jednostek urzędzenia – odpowiednie repertoria z zakresu działalności spraw karnych, administracyjnych, cywilnych lub innych. Dla każdej powszechnej jednostki organizacyjnej – tak na szczeblu Prokuratury Krajowej, regionalnej, okręgowej czy rejonowej prowadzone są takie urzędzenia ewidencjonujące. Przepisy zarządzenia, stanowią jedynie o powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury. Korespondencja, akta czy inna dokumentacja związana z daną sprawą karną jest rejestrowana w powszechnej jednostce prokuratury. Sprawy karne pozostające we właściwości Prokuratury Europejskiej nie będą rejestrowane w wykazach powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Prowadzenie tych spraw powierzone zostanie oddelegowanym prokuratorom europejskim i będą podlegały odpowiednim obowiązkom rejestracyjnym dla spraw karnych z właściwości Prokuratury Europejskiej. Założeniem projektodawcy jest zatem wyodrębnienie tych spraw, które są prowadzone i nadzorowane w powszechnych jednostkach prokuratury od tych, dla

ODWÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		których właściwi będą delegowani prokuratorzy europejscy. Uzasadnieniem dla projektowanego przepisu jest także i to, że kierownik danej jednostki organizacyjnej prokuratury nie będzie zapoznawał się z korespondencją tak przychodzącą, jak i wychodzącą a dotyczącą spraw karnych pozostających we właściwości delegowanych prokuratorów europejskich, nie będzie sprawował bezpośredniego nadzoru nad tymi postępowaniami, decydował o ewentualnym przedłużeniu czasu trwania śledztwa lub dochodzenia lub w innych incydentalnych kwestiach. Wszystkie te argumenty przemawiają za tym, by czas trwania postępowania europejskiego jako niezależnego od krajowego, nie wliczał się do czasu trwania tegoż postępowania.
art. 2 pkt 2 (art. 577c § 2 k.p.k.)	Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: „Art. 577c § 2. Dowody przeprowadzone w postępowaniu europejskim są dowodami w postępowaniu krajowym, chociażby czynności dowodowe były prowadzone w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub zgodnie z przepisami tego państwa, jeżeli sposób przeprowadzenia czynności nie jest sprzeczny z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.”.	Podstawową zasadą międzynarodowej pomocy prawnej jest możliwość wykorzystania dowodów w postępowaniu prowadzonym przez właściwe krajowe organy. Współpraca międzynarodowa w sprawach karnych oparta jest o reguły <i>locus regit actum</i>, zgodnie z którą państwo wezwane wykonuje wniosek pomocowy zgodnie z regułami prawa krajowego. Uzupełnieniem tej zasady jest dochowanie procedur i formalności wnioskowanych przez państwo kierujące wniosek pomocowy pod warunkiem, że nie są one sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa wezwanego (<i>forum regit actum</i>). Dodatkowo reguły te wzmocnione zostają zasadą specjalności – państwo wnioskujące może wykorzystać wnioskowany dowód zgodnie ze skierowanym wnioskiem o pomoc prawną. O ile przedmiotowe reguły stanowiły podstawę dotychczasowej współpracy międzynarodowej opartej na wnioskach rekwizycyjnych, o tyle nie zostały one w całości inkorporowane do zasad współpracy w ramach Unii Europejskiej, opartej na wzajemnym uznawaniu przeprowadzonych dowodów, wzmacnianiu wzajemnego zaufania państw członkowskich do wydanych orzeczeń. Celem współpracy międzynarodowej w sprawach karnych na terenie Unii Europejskiej jest dążenie do uznawania przez państwa wydające czynności podejmowanych za granicą w formie, w jakiej przewiduje to prawo krajowe państwa wykonującego. W szczególności dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych rezygnuje z zasady specjalności na rzecz swobodnego przepływu i wykorzystania dowodów pomiędzy krajami członkowskimi. Przepisy krajowej procedury karnej, w tym przepis art. 587 k.p.k., dopuszcza możliwość wykorzystania w

ODWÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		postępowaniu karnym dowodów, które zostały uzyskane od organów państw obcych w drodze pomocy prawnej, a o ich przeprowadzenie wnioskował polski sąd lub prokurator. Także literalna wykładnia przepisu art. 590 § 4 k.p.k. pozwala na sformułowanie twierdzenia o dopuszczalności wprowadzenia do procesu karnego także tych dowodów, które zostały zebrane za granicą przed przejęciem ścigania. Wprowadzenie przepisu art. 577c § 2 k.p.k. znajduje swoje uzasadnienie nie tylko w regułach współpracy międzynarodowej w sprawach karnych, ale także instrumentach unijnych – dyrektywie 2014/41 w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych. Ponadto, także krajowe przepisy procedury karnej uznają dowody zgromadzone w ramach wniosków pomocowych, kierowanych z inicjatywy krajowych organów postępowania karnego lub nawet wobec braku tej inicjatywy. Odmienne podejście do dowodów zgromadzonych w postępowaniu europejskim przekreślałaby założenie, na jakim opiera się międzynarodowa pomoc prawna. Kryterium oceny dowodu przeprowadzonego w postępowaniu europejskim, na wzór regulacji zawartej w art. 587 k.p.k., będzie sposób jego przeprowadzenia, który nie jest sprzeczny z zasadami porządku prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej. Założeniem projektodawcy jest zatem ocena danego dowodu pod kątem zakazów dowodowych obowiązujących w krajowej procedurze karnej. Założeniem projektodawcy nie jest natomiast wprowadzenie obowiązku badania czy postępowanie europejskie przebiegało w sposób tożsamy jak w przypadku postępowania krajowego. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że projektowany przepis ma regulować inną sytuację niż ta, do której odnosi się art. 37 rozporządzenia 2017/1939 – chodzi w nim o dopuszczalność wykorzystania dowodów zdobytych podczas postępowania europejskiego w postępowaniu krajowym, a więc w przypadku, gdy sprawa prowadzona przez delegowanego prokuratora europejskiego zostanie przekazana do dalszego prowadzenia przez prokuratora powszechnej jednostki prokuratury.
art. 2 pkt 3	Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, z późn. zm.) w art. 615a wprowadza się następujące zmiany:	Dotychczasowe brzmienie przepisu art. 615a § 1 zdanie drugie k.p.k. przewidywało pośrednictwo Prokuratury Krajowej w kontaktach

ODWÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

a) § 1 otrzymuje brzmienie: „§ 1. Przepisy rozdziałów 62, 62c, 62d, 63, 65b, 65d i 67, a także przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/1805 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty (Dz. Urz. UE L 303 z 28.11.2018, str. 1) stosuje się odpowiednio do współpracy między sądami, prokuratorami i innymi organami procesowymi a Prokuraturą Europejską.”. b) uchyla się § 2.	między prokuratorami powszechnych jednostek prokuratury, a Prokuraturą Europejską. Założeniem projektodawcy jest wyeliminowanie pośrednictwa Prokuratury Krajowej w kontaktach między Prokuraturą Europejską, a prokuratorami powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Zbędne, w ocenie projektodawcy, jest utrzymywanie takiego pośrednictwa. Prokuratorzy powszechnych jednostek prokuratury powinni mieć możliwość bezpośredniego kontaktu w delegowanymi prokuratorami europejskimi. Przyczyni się to niewątpliwie do sprawnej komunikacji i wymiany informacji, na przykład poprzedzających choćby późniejsze przekazanie sprawy karnej zgodnie z właściwością rzeczową. Przepis art. 615a § 1 stanowi także uzupełnienie art. 31 rozporządzenia 2017/1939, zgodnie z którym delegowani prokuratorzy europejscy działają w ścisłej współpracy, pomagając sobie nawzajem i regularnie się ze sobą konsultując w sprawach transgranicznych. Jeżeli określona czynność powinna zostać przeprowadzona w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, to prokurator ten podejmuje decyzję o przeprowadzeniu niezbędnej czynności i przekazuje ją do wykonania bezpośrednio delegowanemu prokuratorowi europejskiemu działającemu w państwie członkowskim, w którym dana czynność ma zostać przeprowadzona. Jednak ten mechanizmu dotyczy współpracy pomiędzy delegowanymi prokuratorami europejskim, a nie innymi organami krajowymi i różni się od dotychczas stosowanego modelu wzajemnego uznawania orzeczeń. Przykładowo polski sąd wydając END na podstawie rozdziału 62c k.p.k. dzięki projektowanym zmianom będzie miał możliwość bezpośredniego kierowania END w sprawie uzyskania dokumentacji pozostającej w dyspozycji delegowanego prokuratora europejskiego w innym państwie członkowskim, co przyspieszy współpracę i uzasadnia projektowane zmiany. Przepis art. 615a § 2 k.p.k. został wprowadzony w momencie, gdy Polska nie uczestniczyła we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej. Zmiana w tym zakresie pozbawia uzasadnienia dla dalszego obowiązywania tej regulacji, dlatego też projekt przewiduje jej uchylenie.
---	--

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie utworzenia biur delegowanych prokuratorów europejskich oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości

Na podstawie art. 35a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się następujące biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz ustala ich siedziby:

- 1) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku;
- 2) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach;
- 3) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie;
- 4) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie.

§ 2. Ustala się następujące obszary właściwości biur delegowanego prokuratora europejskiego:

- 1) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku – obszar właściwości prokuratur regionalnych w: Gdańsku, Poznaniu i Szczecinie;
- 2) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach – obszar właściwości prokuratur regionalnych w: Katowicach i Wrocławiu;
- 3) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie – obszar właściwości prokuratur regionalnych w: Krakowie, Lublinie i Rzeszowie;
- 4) Biuro delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie – obszar właściwości prokuratur regionalnych w: Białymstoku, Łodzi i Warszawie.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Podstawą wydania przedmiotowego rozporządzenia jest art. 35a § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia2024 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej (Dz. U. ...), zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości, mając na względzie podział właściwości delegowanych prokuratorów europejskich, potrzebę zapewnienia sprawności ich postępowań oraz skutecznego zwalczania przestępczości.

Prokuratura Europejska składa się z dwóch poziomów centralnego, z siedzibą w Luksemburgu i zdecentralizowanego, znajdującego się w państwach członkowskich uczestniczącym w tej formie wzmocnionej współpracy, w formie biur/delegatur krajowych Prokuratury Europejskiej (dalej: EPPO).

Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. U. UE. L. z 2017 r. Nr 283, str. 1 z późn. zm., dalej: rozporządzenie 2017/1939), pozostawia państwom członkowskim swobodę decydowania o sposobie i finalnym kształcie uregulowania zdecentralizowanego poziomu Prokuratury Europejskiej. Na koniec 2023 r. najwięcej delegowanych prokuratorów europejskich wykonywało obowiązki w Rumunii (20 wykonujących obowiązki w 4 biurach/delegaturach krajowych EPPO), w Niemczech (19 wykonujących obowiązki w 5 biurach/delegaturach krajowych EPPO), we Włoszech (17 wykonujących obowiązki w 7 biurach/delegaturach krajowych EPPO) w Republice Czeskiej (10 wykonujących obowiązki w 6 biurach /delegaturach krajowych EPPO), w Bułgarii (10 wykonujących obowiązki w 1 biurze/delegaturze krajowym EPPO). Pozostałe państwa członkowskie posiadają od 2 do 7 delegowanych prokuratorów europejskich wykonujących swoje obowiązki w jednym lub dwóch biurach/delegaturach krajowych EPPO.

Projektowane przepisy polegają na utworzeniu przy czterech prokuraturach regionalnych, czterech biur delegowanych prokuratorów europejskich: Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku, Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach, Biura delegowanego prokuratora

Europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie oraz Biura delegowanego prokuratora Europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie.

Wydanie niniejszego rozporządzenia jest konieczne dla zapewnienia możliwości wykonywania obowiązków służbowych przez początkowo 12, a następnie 24 polskich delegowanych prokuratorów Europejskich poprzez ustalenie siedzib i obszarów właściwości biur delegowanych prokuratorów Europejskich. Delegowani prokuratorzy Europejscy działają w imieniu Prokuratury Europejskiej w swoich państwach członkowskich i odpowiadają za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w tych sprawach, które sami wszczęli, które zostały im przydzielone lub które przejęli, korzystając z prawa do przejęcia sprawy.

Po konsultacjach w trybie art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 Europejski Prokurator Generalny zatwierdzi liczbę delegowanych prokuratorów Europejskich, a także podział kompetencji między polskimi delegowanymi prokuratorami Europejskimi w odniesieniu do właściwości funkcjonalnej i miejscowej. Na początkowym etapie spośród 12 delegowanych prokuratorów Europejskich: 4 delegowanych prokuratorów Europejskich będzie wykonywać obowiązków w Biurze delegowanego prokuratora Europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie, 3 delegowanych prokuratorów Europejskich będzie wykonywać obowiązków w Biurze delegowanego prokuratora Europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie, 3 delegowanych prokuratorów Europejskich będzie wykonywać obowiązków w Biurze delegowanego prokuratora Europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku oraz 2 delegowanych prokuratorów Europejskich będzie wykonywać obowiązków w Biurze delegowanego prokuratora Europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach. Liczba delegowanych prokuratorów Europejskich w każdym z biur delegowanego prokuratora Europejskiego wraz z kolejnymi powołaniami będzie wzrastać odpowiednio do obciążenia jednostek.

Propozycja umiejscowienia biur delegowanych prokuratorów Europejskich oparta jest na podziale obszarów właściwości jedenastu prokuratorów regionalnych (§ 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie utworzenia Wydziałów Zamiejscowych Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej, prokuratorów regionalnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. z 2023 r. poz. 1209 z późn. zm.)) oraz przewidywanej liczby możliwych do przejęcia przez delegowanych prokuratorów Europejskich postępowań

przygotowawczych, które mogą pozostawać we właściwości Prokuratury Europejskiej na podstawie rozporządzenia 2017/1939. Dotyczy to w szczególności ilości spraw prowadzonych przez poszczególne jednostki prokuratur regionalnych w latach 2019-2023 oraz postępowań aktualnie prowadzonych w przedmiocie przestępstw zdefiniowanych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii oraz innych informacji oraz obejmuje następujące kategorie spraw: nadużycia finansowe związane z wydatkami i dochodami UE, pranie pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE, korupcję czynną i bierną lub sprzeniewierzenie środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE oraz udział w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE.

Projektowany obszar właściwości Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie odpowiada obszarowi właściwości prokuratur regionalnych w: Białymstoku, Łodzi i Warszawie. W Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie swoje obowiązki początkowo będzie pełnić 4 delegowanych prokuratorów europejskich z uwagi na największą liczbę aktualnie prowadzonych spraw, które mogą pozostawać we właściwości Prokuratury Europejskiej. W latach 2019-2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 720 spraw, z czego na koniec 2023 r. 45 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa dotyczących nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 8 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 37 spraw z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenia środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE oraz 7 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, należy wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie może znajdować się 51 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy liczbie 4 delegowanych prokuratorów europejskich, wskazuje na średnią liczbę 13 spraw w referacie. Dodatkowo największą liczbę delegowanych prokuratorów europejskich w Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Warszawie uzasadnia, z uwagi na jej centralne położenie

kategoria spraw pozostających we właściwości tej jednostki oraz możliwość ewentualnego przejścia spraw prowadzonych aktualnie przez Prokuraturę Krajową, która na koniec 2023 r. wynosiła 17.

Projektowany obszar właściwości Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku odpowiada obszarowi właściwości prokuratur regionalnych w: Gdańsku, Poznaniu i Szczecinie. W Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku swoje obowiązki początkowo będzie pełnić 3 delegowanych prokuratorów europejskich. W latach 2019-2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 399 spraw, z czego na koniec 2023 r. 38 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa dotyczących nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 11 spraw, z czego na koniec 2023 r. 6 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 31 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenia środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE oraz 6 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku w sprawach o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, należy wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku może znajdować się 48 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy liczbie 3 delegowanych prokuratorów europejskich, wskazuje na średnią liczbę 16 spraw w referacie.

Projektowany obszar właściwości Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie odpowiada obszarowi właściwości prokuratur regionalnych w: Krakowie, Lublinie i Rzeszowie. W Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie swoje obowiązki początkowo będzie pełnić 3 delegowanych prokuratorów europejskich. W latach 2019-2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 374 spraw, z czego na koniec 2023 r. 38 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa dotyczące nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 8 spraw, z czego na koniec 2023 r. 4 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 40 spraw z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenie środków

finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE oraz 2 sprawy, z czego na koniec 2023 r. 1 pozostawała dalej w toku, o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, należy wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Lublinie może znajdować się 45 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy liczbie 3 delegowanych prokuratorów europejskich, wskazuje na średnią liczbę 15 spraw w referacie.

Projektowany obszar właściwości Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach odpowiada obszarowi właściwości prokuratur regionalnych w: Katowicach i Wrocławiu. W Biurze delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach swoje obowiązki początkowo będzie pełnić 2 delegowanych prokuratorów europejskich. W latach 2019-2023 na obszarze właściwości tych trzech prokurator regionalnych zarejestrowano łącznie 759 spraw, z czego na koniec 2023 r. 34 pozostawało dalej w toku, o przestępstwa dotyczących nadużyć finansowych związanych z wydatkami i dochodami UE. Dodatkowo w tym samym okresie zarejestrowano: 6 spraw, z czego na koniec 2023 r. 2 pozostawały dalej w toku, o przestępstwa prania pieniędzy pochodzących z defraudacji budżetu UE; 31 spraw, z czego na koniec 2023 r. żadna nie pozostawała w toku, o przestępstwa korupcji czynnej i biernej lub sprzeniewierzenia środków finansowych, które mają wpływ na interesy finansowe UE oraz 1 sprawa, z czego na koniec 2023 r. 1 pozostawała dalej w toku, o przestępstwa dotyczące udziału w organizacji przestępczej, jeżeli jej działalność koncentruje się na popełnianiu przestępstw przeciwko budżetowi UE. Podsumowując, należy wskazać, że w zakresie właściwości miejscowej Biura delegowanego prokuratora europejskiego przy Prokuraturze Regionalnej w Katowicach może znajdować się 37 aktualnie prowadzonych postępowań karnych, co przy liczbie 2 delegowanych prokuratorów europejskich, wskazuje na średnią liczbę 18 spraw w referacie.

Do powyższych liczb należy dodać możliwą do przejęcia liczbę postępowań przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Krajową w powyższych kategoriach z których na koniec 2023 r. 17 pozostawało w toku oraz liczbę spraw obejmującym nadużycia finansowe dotyczące podatku VAT w zakresie, w jakim są one związane z terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich uczestniczących w Prokuraturze Europejskiej i o wartości co najmniej 10 mln EUR, wobec których nie jest prowadzona koordynacja na poziomie centralnym.

Określenie w powyższy sposób obszarów właściwości biur delegowanego prokuratora europejskiego, prowadzi do zapewnienia równomiernego obciążenia delegowanych prokuratorów europejskich obowiązkami służbowymi i pozwoli na usprawnienie zarówno realizacji zadań Prokuratury Europejskiej, jak i procesu zarządzania tymi jednostkami, jednocześnie usprawniając współpracę z jednostkami powszechnych jednostek prokuratury, jednostkami Policji, samorządu terytorialnego i organami administracji skarbowej. Ustalenie w powyższy sposób obszarów właściwości biura delegowanego prokuratora europejskiego odpowiada także obszarom właściwości wydziałów karnych właściwych miejscowo sądów apelacyjnych.

Spodziewanym efektem jest zapewnienie odpowiedniej obsługi administracyjnej, która jest konieczna dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania nowoutworzonych jednostek. Pracownicy administracyjni prokuratury są niezbędni dla tworzenia właściwych warunków pracy delegowanym prokuratorom europejskim bezpośrednio wykonującym zadania. Wejście w życie projektowanego rozporządzenia pociąga za sobą konieczność przesunięcia lub utworzenia 12 nowych etatów w prokuraturach regionalnych przy których zostaną utworzone biura delegowanego prokuratora europejskiego.

Projekt nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawiania właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) projektowane rozporządzenie nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Projekty aktów prawnych – Prawo ustroju sądów, prokuratury i Służby Więziennej”.

W celu spełnienia wymogów, o których mowa w § 42 ust. 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt rozporządzenia zostanie skierowany do koordynatora OSR.

Projekt nie dotyczy warunków określonych w uchwale nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie delegowania urzędników prokuratury do wykonywania obowiązków
służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury, biurze delegowanego
prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości**

Na podstawie 11b ust. 12 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 577 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe warunki delegowania urzędników prokuratury, zwanych dalej „urzędnikami”, do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury, biurze delegowanego prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości;
- 2) wysokość dodatku funkcyjnego z tytułu delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub biura delegowanego prokuratora europejskiego;
- 3) szczegółowe warunki i zakres świadczeń dodatkowych związanych z delegowaniem urzędników poza stałe miejsce pracy.

§ 2. Do wykonywania obowiązków służbowych w Prokuraturze Krajowej, biurze delegowanego prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości deleguje się urzędnika wyróżniającego się wysokim poziomem wiedzy w zakresie wewnętrznej organizacji i zakresu działania sekretariatów i innych działów administracji w jednostkach organizacyjnych prokuratury oraz organizacji i funkcjonowania prokuratury, a także posiadającego odpowiednie doświadczenie zawodowe.

§ 3. Wysokość dodatku funkcyjnego z tytułu delegowania do Prokuratury Krajowej, biura delegowanego prokuratora europejskiego lub Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi od 15% do 35% najniższego wynagrodzenia zasadniczego przysługującego urzędnikom sądów i prokuratury.

§ 4. 1. Diety przysługują urzędnikowi za każdy dzień delegowania, w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1464 oraz z 2024 r. poz. 878 i 1222).

2. Wypłata diet następuje niezwłocznie po złożeniu kierownikowi jednostki wykazu dni pobytu w miejscu delegowania.

§ 5. 1. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje zwrot kosztów jednorazowego przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca delegowania i z powrotem.

2. Jeżeli delegowanie trwa dłużej niż dwa tygodnie, zwrot kosztów przejazdu obejmuje także zwrot kosztów przejazdów z miejsca delegowania do miejsca zamieszkania i z powrotem, odbywanych nie częściej niż raz w tygodniu.

3. Zwrot kosztów przejazdu następuje w wysokości faktycznie poniesionych wydatków, jednak nie większej niż równowartość ceny biletu na przejazd liniami Polskich Kolei Państwowych w klasie drugiej pociągu według taryfy pospiesznej, z uwzględnieniem ulgi przysługującej urzędnikowi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje.

4. Zwrot kosztów przejazdu następuje niezwłocznie po złożeniu kierownikowi jednostki, o której mowa w art. 11b ust. 11 i 11a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury, zwanego dalej „kierownikiem jednostki”, wykazu odbytych przejazdów, biletów za przejazd oraz oświadczenia o przysługujących ulgach.

5. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek urzędnika, kierownik jednostki może wyrazić zgodę na przejazd samochodem osobowym lub innym pojazdem mechanicznym niebędącym własnością pracodawcy. W takim przypadku zwrot kosztów przejazdu następuje na podstawie umowy o używanie pojazdu do celów służbowych, zawartej między urzędnikiem a kierownikiem jednostki na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1539 i 1544).

6. W przypadkach, gdy urzędnik delegowany do innej jednostki może codziennie dojeżdżać do miejsca delegowania i z powrotem do miejsca zamieszkania komunikacją publiczną lub transportem samochodowym niebędącym własnością pracodawcy, kierownik jednostki na wniosek urzędnika może wyrazić zgodę na taki sposób dojazdu. W takim przypadku delegowanemu urzędnikowi, który nie korzysta ze zwrotu kosztów przejazdu, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nieprzekraczających równowartości 150% diety albo ryczałt z tytułu

zwrotu kosztów przejazdu w wysokości diety –za każdy dzień dojazdu do miejsca delegowania. Ryczałt z tytułu zwrotu kosztów przejazdu przysługuje również w przypadku wyrażenia zgody przez kierownika jednostki na dojazd urzędnika delegowanego samochodem osobowym lub innym pojazdem mechanicznym niebędącym własnością pracodawcy.

§ 6. 1. Zwrot kosztów noclegu albo ryczałt za nocleg przysługuje urzędnikowi delegowanemu w zakresie nieprzekraczającym 14 noclegów w okresie delegowania.

2. Zwrot kosztów noclegu w hotelu albo innym obiekcie świadczącym usługi hotelarskie przysługuje w wysokości stwierdzonej rachunkiem, nieprzekraczającej jednak pięciokrotności diety za jeden nocleg.

3. Jeżeli urzędnik nie przedłożył rachunku, a nocleg trwał co najmniej 6 godzin między godzinami 21⁰⁰ i 7⁰⁰, urzędnikowi przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety.

4. Zwrot kosztów noclegu albo wypłata ryczałtu za nocleg następuje niezwłocznie po złożeniu kierownikowi jednostki odpowiednio rachunku albo wykazu noclegów.

5. Zwrot kosztów noclegu lub ryczałt za nocleg przysługuje, jeżeli urzędnik delegowany nie korzysta z bezpłatnego zakwaterowania albo zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania.

§ 7. 1. Jednorazowy ryczałt z tytułu przeniesienia oraz zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego przysługuje urzędnikowi delegowanemu na czas nieokreślony, który przeprowadził się do miejscowości delegowania z zamiarem stałego pobytu.

2. Jednorazowy ryczałt z tytułu przeniesienia przysługuje w wysokości:

- 1) 50% najniższego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego przysługującego urzędnikom sądów i prokuratury, jeżeli przeprowadza się bez rodziny;
- 2) 100% najniższego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego przysługującego urzędnikom sądów i prokuratury, jeżeli przeprowadza się wraz z rodziną.

3. Wypłata jednorazowego ryczałtu z tytułu przeniesienia następuje niezwłocznie po złożeniu kierownikowi jednostki oświadczenia o przeprowadzeniu się do miejscowości delegowania z zamiarem stałego pobytu.

4. Zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego obejmuje opłatę za transport oraz wydatki na opakowania, prace załadunkowe i wyładunkowe.

5. Zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego następuje jednorazowo na podstawie przedstawionych rachunków, niezwłocznie po ich złożeniu kierownikowi jednostki.

6. Zwrot kosztów przewozu urzędnika domowego może nastąpić również w formie ryczałtu na podstawie złożonego oświadczenia o wysokości poniesionych kosztów, nieprzekraczających jednak 50% najniższego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego przysługującego urzędnikom sądów i prokuratury.

§ 8. Zwrot kosztów noclegu w hotelu albo innym obiekcie świadczącym usługi hotelarskie, poniesionych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przysługuje w wysokości stwierdzonej rachunkiem.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia¹⁾.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie delegowania urzędników prokuratury do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w Ministerstwie Sprawiedliwości (Dz. U. poz. 474), które na podstawie art. 6 ustawą z dnia2024 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej (Dz. U. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

U Z A S A D N I E N I E

Podstawą wydania przedmiotowego rozporządzenia jest art. 11b ust. 12 ustawy z dnia z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 577) w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia2024 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej (Dz. U. ...), zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki delegowania urzędników do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury, biurze delegowanego prokuratora europejskiego lub w Ministerstwie Sprawiedliwości, wysokość dodatku funkcyjnego z tytułu delegowania do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz szczegółowe warunki i zakres świadczeń dodatkowych związanych z delegowaniem urzędników poza stałe miejsce pracy, mając na względzie poziom świadczeń przysługujących pracownikom państwowych jednostek sfery budżetowej odbywającym podróże służbowe oraz czasowo przenoszonym.”.

Projekt powiela regulacje zawarte w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie delegowania urzędników prokuratury do wykonywania obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej prokuratury lub w Ministerstwie Sprawiedliwości (Dz. U. poz. 474) obejmując nimi również urzędników delegowanych do biura delegowanego prokuratora europejskiego.

Projektu nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawiania właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) projektowane rozporządzenie nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie

Rządowy Proces Legislacyjny oraz na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Projekty aktów prawnych – Prawo ustroju sądów, prokuratury i Służby Więziennej”.

W celu spełnienia wymogów, o których mowa w § 42 ust. 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt rozporządzenia zostanie skierowany do koordynatora OSR.

Projekt nie dotyczy warunków określonych w uchwale nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

Minister do spraw Unii Europejskiej

Adam Szłapka

DPUE.720.835.2024.JS(20)

Warszawa, 09 grudnia 2024 r.

Dot.: RM-0610-122-24 z 6 grudnia 2024 r.

Pani Joanna Knapińska
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej*, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia

Ignacy Niemczycki
Sekretarz Stanu

/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:

Pan Adam Bodnar

Minister Sprawiedliwości